

ΕΡΩΤΙΚΑ

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 438

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Φαίνεται ότι ο Πανάγαθος έλαβε γνώ-
σιν του σημειώματος που γράψαμε στο
προηγούμενο φύλλο μας για τον και-
ρό, θυμήθηκε ότι είχε πολύ κρατήσει
το καλοκαίρι κι' έσπευσε να «διορθώ-
ση» την κατάσταση στέλνοντας μαζεμέ-
νο όλο το κρύο που δεν είχε κάνει τις
προηγούμενες ημέρες.

Κρύα, χιόνια, χαλάζια, βροχές πλημ-
μύρες! Καταστροφές στα γενήματα,
στά σπίτια. Άνθρώπινα θύματα ακό-
μα. Θύματα των πλημμυρών και των...
παρεξηγήσεων. Γιατί είχαν και οι πα-
ρεξηγήσεις τα θύματά των. Σε κάποιο
προσφυγικό συνεικισμό ο φοβερός και
τρομερός άνεμος των προηγούμενων ή-
μερών άρπαξε τη στέγη ενός σπιτιού
και... την άπηγγαγε.

Οι ένοικοι που δεν φανταζόντουσαν
ποτέ ότι αυτό ήταν κατόρθωμα του...
άερα, το φόρτωσαν σε κάποιον γείτονά
των με τον οποίο είχαν προηγούμενα
και με την πεποίθηση ότι εκείνος ήταν
ο δράστης, πήγαν και... τον μαχαίρωσαν
τον άνθρωπο!

Έτσι συνέβηκε το περίεργο να πά-
ρη ο άνεμος τη ρεθάνς του. Τόσες και
τόσες φορές πυροβολήθηκε, μαχαίρω-
θηκε, γρονθοκοπήθηκε για λογαρια-
σμό των ανθρώπων. Άς μαχαίρωθῇ
μιά φορά κι' ένας άνθρωπος για λο-
γαριασμό του!

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

Άπο αυτό το φύλλο.

Το άριστούργημα της ΜΑΡΛΙΤ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΓΑΠΟΥΝ

Είναι ένα εξαιρετικού έν-
διαφέροντος μυθιστόρημα
γεμάτο άπο περιπέτειες, ψυ-
χικές συγκρούσεις, ραδιουρ-
γίες, αλλά και έρωτα και
ευγενικά αισθήματα και ή-
ποτισμούς.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΦΥΛΛΟ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Σάν κολυμβήθρα του Σιλωάμ,
θάλασμο στους άρρώστους
ήτο ο Σαρκίς... όσον κανείς!!
Έγιάτρευε τους άσθενείς
— καθώς Ισχυρίζότανε —
σάν νάταν... ο Θεός τους!

Είχε τά μάγια ως φάρμακα,
τά ξόρκια... κι' άλλα άντ' άλλων!
Κι' άφού εισέπραττε παράν
άπο τον κάθε φουκαράν —
αγιάτρευτον τον άφινε...
για νά μαδηση άλλον!

Στό φρέσκο, τώρα, ο Σαρκίς
τά ρούχα του ξεσκίζει...
Και μη ξεχνών τους ξορκισμούς,
με δάκρυα και με λυγμούς —
νά τον άφίσουν λεύτερον
εις μάτην... έξορκίζει!

Χρυσά καλλιιά, χρυσή καρδιά,
όλα χρυσά ή Χρυσούλα...
Στόν σύζυγον δέ ουχι πιστή
είχε και κάποιον έραστή...
που τον έπισκεπτότανε
συχνά - πυκνά στη ζούλα!

Ό σύζυγος σάν τώμαθε...
έγίνηκε μπαρούτι!
«Άλλοίμονό σου άν σε θρώ!»
Και μπρός στόν «Έρυθρό Σταυρό»
με μιά φαλτσέτα: «Άρπα κι' αυτή!
άρπα, μωρή, και τούτη!»

Συμπέρασμα: ο σύζυγος
έφέρθη λογικά
που διέπραξε τον φόνο εκεί,
άπόξω άπο την κλινική...
κι' έτσι έξοικονόμησε
τά μεταφορικά!

Ράφτρα — τό λέει και τόνομα —
ή Έλένη Ραφτοπούλου...
Πλήν, όμως είχε τυχερά
και ποδ... και ποδ... καμμιά φορά,
τις συναδέλφους έγδυσε
διά τρόπον λίαν ύπούλου!

Στις άλλες ράφτρες πήγαινε
έπίσκεψη... Φλυαρούσε...
«Θά πάρης τίποτα, Λενιώ;...»
Και τότε αυτή με τό στανιδ
έπαίρνε εύθως ένα παλτό...
και δέν ξαναπατούσε!

Της είπον και οι δικαστάι:
«Λενιώ, θά πάρης κάτι;»
Κι' άπο συνήθεια παληά,
για νάναι πάντα σε δουλειά —
πήρε ή ράφτρα ή Λενιώ...
χρονάκια δυό στην πλάτη!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

ΣΑΡΛΩ

Ό διάσημος Άμερικανός ήθοποιός του
κινηματογράφου Τσάρλυ Τσάπλιν είδο-
ποιήθηκε άπο τό τμήμα κινηματογράφου
της Κοινωνίας των Έθνών ότι του άπε-
νεμήθη χρυσούν μετάλλιον. Η άπόφασις
έλήφθη όμοφώνως άπο την έπιτροπή της
Κοινωνίας των Έθνών στην όποιαν άντι-
προσωπεύονται 53 κράτη. Κι' έτσι οι
διπλωμάτα της Κ.Τ.Ε., πλάι στα άκαν-
θώδη και άνιαρά ζητήματα του πετρε-
λαίου και των Κυρώσεων, άσχολήθη-
καν για μιά στιγμή και μ' ένα θέμα πο-
λύ ευθυμο, χωρίς όπωσδήποτε νά χάσουν
καθόλου άπο την σοβαρότητά των. Γιατί
όμολογουμένως ο Τσάπλιν θεωρείται ως
ένας άπο τους κορυφαίους καλλιτέχνας
όλων των εποχών.

□ □

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Καταγοητευμένοι έμειναν όλοι οι ά-
ναγνώσται μας άπο την άρχήν του
νέου μας μυθιστορήματος «Δυό γυ-
ναίκες άγαπούν...». Και ή άν-
τίληψις αυτή δέν είναι άδικαιολόγητη
διότι πράγματι τό αισθηματικότατο
αυτό μυθιστόρημα θ' άφίση έποχή.

Η έκτενής περίληψις που δημοσιεύ-
ομε σήμερα θά έπιτρέψη και εις όσους
δέν ήδυνήθησαν νά τό παρακολουθή-
σουν άπο τό προηγούμενο φύλλο μας,
ν' άρχίσουν άπο σήμερα. Τους τό συνι-
στώμεν ένθέρμως, και είμεθα βέβαιοι
ότι δέν θά μετανοήσουν...

Έντός του Φεβρουαρίου

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

τό τέταρτον βιβλίον της
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ

ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ

Δίπλοκτη παιδική κωμωδία

ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τσάπλιν

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΟ...

(Ἡ ἄσχημη καὶ ἡλικιωμένη κυρία τοῦ λεωφορείου).

—Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου ποὺ ἐσκίψες καὶ ἐπιάσες τὴ τσάντα μου.

Ἡ νέος εἰσπράκτωρ.—Καθόλου κυρία. Μὲ κατηγοροῦν ἐπὶ εἶμαι πάντα εὐγενὴς στὶς νέες καὶ ὠραίες ἐπιβάτιδες καί... κουράστηκα ν' ἀκούω αὐτὲς τὲς κατηγορίες.

■ ■

ΣΤΟ ΝΕΟ ΣΠΙΤΙ

Κυρία.—Ἐλπίζω ὅτι στὰ γειτονικά σπίτινα δὲν ὑπάρχουν σκυλιὰ ποὺ νὰ γαυγίζουν.

Μεσίτης.—Ὁχι κυρία.

Κυρία.—Τότε, ὑπογράφω τὸ συμβόλαιο. Ἔχετε θὰ μοῦ ἦταν ἀνυπόφορο ν' ἀκούω καὶ τὰ γαυγίσματα ἄλλων σκυλιῶν ἐκτὸς ἀπὸ τῶν δυὸ δικῶν μου.

■ ■

ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ...

—Τὸν περασμένο μῆνα ὁ Μίμης μὲ εἶχε κάνει νὰ τὸν ἐρωτευθῶ τεράστια. Τώρα δὲν τὸν σκέπτομαι διόλου.

—Ἔτσι εἶναι Ψιφὴ μου. Οἱ ἄνδρες εἶναι πολὺ ἀσταθεῖς...

■ ■

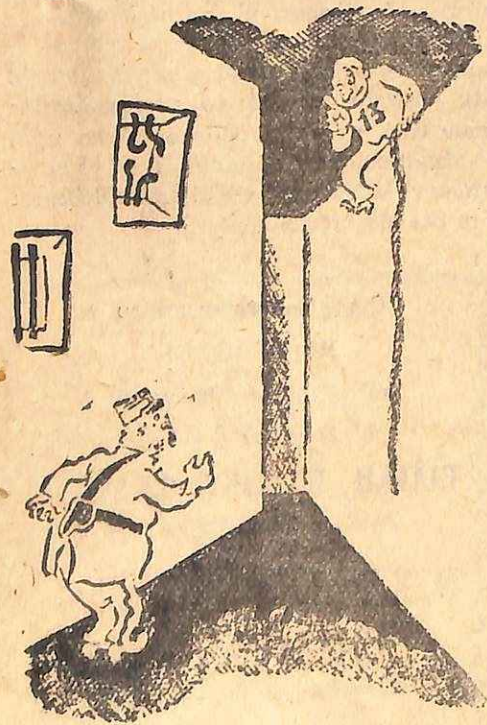
ΕΚΕΙΝΟΣ ΤΟΝ ΠΕΡΝΟΥΣΕ

—Ἐγὼ ὅταν ἦρθα στὴν Ἀθήνα φοροῦσα ἓνα τρῦπιο πανταλόνι, καὶ ἓνα πουκάμισο. Ἐξέριε τί θὰ πῇ αὐτό;

—Τίποτε δὲν θὰ πῇ. Ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπετε ἦρθα ἐντελῶς γυμνός.

—Πῶς ἔγινε αὐτό;

—Γεννήθηκα ἐδῶ στὴν Ἀθήνα!

ΠΡΟΤΟΥ ΧΑΘΗ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

—Σας! Μὴ φωνάζετε! Στ' ἀστεία τὸ κἄνω γιατί ἔχω βάλει στοίχημα.

Στὴν ἄλλη ἄκρη ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς Μεύμπουρου, ποὺ τὰ ἀστυνομικά του μυθιστορήματα ξεχώριζαν γιὰ τὸν ρεαλισμὸ τους καὶ τὴν πιστὴ ἀπεικόνιση τῆς ζωῆς, καθισμένους ἀναπαυτικά στὸ φωτεῖο του, κάπνιζε. Πενηντάρης, ὁ Μεύμπουρου εἶχε ἓνα φανατικό ἀναγνωστικὸ κοινὸ ποὺ θαύμαζε τὴν δξύνονα καὶ τὴν διορατικότητα τοῦ συγγραφέως ποὺ ἔδινε στὰ πιδύσκολα προβλήματα τὴν πιδ ἀριστοτεχνικὴ λύση.

Ἐφνικά, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Μεύμπουρου πῆρε τὸ ἀκουστικὸ κι' ἀκουσε μιὰ παράξενη φωνή, ποὺ δὲν ἔμοιαζε φυσικὴ ἀλλὰ προσποιητὴ νὰ λέη:

—Ἀλλό! Ὁ κ. Μεύμπουρου στὸ τηλέφωνο;

—Ὁ ἴδιος. Ποιὸς τηλεφώνεῖ;

—Ἐνας συνάδελφός σας... ταπεινὸς ὅμως καὶ ἄσημος ποὺ φοβάται ὅτι δὲν ξέρετε κανὸν τὸ ὄνομά του.

—Τί ἐπιθυμεῖτε;

—Νὰ μὲ βοηθήσετε, συνέχισε ἡ φωνὴ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς πιδ ἐνθερμούς θαυμαστές σας. Διάβασα ὅλα τὰ βιβλία σας καὶ φιλοδόξω νὰ γράψω κι' ἐγὼ κάτι στὸ εἶδος αὐτό. Ὡς ἐδῶ, ὅλα συναρμολογοῦνται, τὸ ἔγκλημα συνετελέσθη, ἐφθασα ὅμως σ' ἓνα σημεῖο ποὺ δὲν μπορῶ ν' ἀναπτύξω ὅπως θέλω τὸ θέμα μου. Γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσω μιὰ σειρά ἀπιθάνων περιπετειῶν, τίς ὁποῖες κανεὶς δὲν θὰ πιστέψῃ, θέλω ἡ λύση μου νὰ ἔχῃ αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀληθείας ποὺ ἔχουν τὰ ρομάντσα σας. Μπορεῖτε—ἢ μάλλον θέλετε, νὰ μοῦ πῆτε τί θὰ ἔκανε ἓνας ἀπ' τοὺς ἔγκληματίας σας σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι;

Μὲ δυὸ λόγια, ὁ ἄγνωστος τοῦ ἐξήγησε. Ὁ Μεύμπουρου, εἶχε μιὰ στιγμὴ ἐμπνεύσεως, ποὺ τοῦ ἔδωκε τὴν λύση. Δίστασε γιὰ λίγο: δὲν ἦταν κρίμα νὰ τὴν ἐκμεταλλεῖται ἓνας ἄλλος; Ἀς εἶναι ὅμως: μποροῦσε νὰ φανῇ γενναῖος καὶ νὰ διευκολύνῃ ἓναν συνάδελφό του.

—Νὰ τί θάκανα...

Κι' ἐξήγησε καταλεπτῶς τὸν τρόπο του.

—Εἶναι ὑπέροχο! Πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω ποὺ εἶχατε τὴν εὐγενὴ διάθεσιν νὰ μὲ βοηθήσετε; Ἀν ἡ ἔγκληματικὴ μου ἱστορία ἔχει ἐπιτυχία, θὰ ὀφείλεται μόνο σὲ σὰς!

■ ■

Ἐνῶ ἀπὸ δυὸ μέρους, ὁ Μεύμπουρου, ἀνοίγοντας τὴν ἐφημερίδα του, ἐνοιῶσε μιὰ ζωερὴ συγκίνηση.

Ἐνῶς τίτλος εἶχε τραβήξει τὴν προσοχή του. Διάβασε μὲ πυρετώδη βιασύνῃ τίς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος... ποὺ συμφωνοῦσαν μὲ τὴν τηλεφωνικὴ περιγραφή ποὺ εἶχε κάνει ὁ ἄγνωστος.

—Φοβερό! Ἀφάνταστο! ψιθύρισε. Καὶ συνέχισε τὸ διάβασμα τοῦ ἄρθρου. Ὁ δολοφόνος εἶχε ἐκμεταλλεῖθ τὴν ιδέα του. Καὶ ἡ ἐφημερίδα σχολίαζε ὡς ἐξῆς τὸ ἔγκλημα.

«Ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικότητα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ κοινὸ ἐγκληματίου...»

Ὁ Μεύμπουρου ἦταν παγωμένος ἀπ' τὴν φρίκη στὸ κάθισμά του. Ὡστε δὲν εἶχε δώσει τὴν λύση ἐνὸς ἀστυνομικοῦ προβλήματος στὸν συνομιλητὴ του, ἀλλὰ ἓνα σχέδιο γιὰ πραγματικὸ ἔγκλημα. Μολοντί περνοῦσε ὅλη τὴν ζωὴ διαπράττοντας ἔγκληματα ἐπάνω ὅμως, στὸ χαρτί, ὁ Μεύμπουρου ἦταν ὁ πιδ φιλήσυχος τῶν ἀνθρώπων, ἀνίκανος νὰ κάνῃ κακὸ... οὔτε καὶ σὲ μιῖνα!

Τί νὰ κάνῃ; Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία; Μὲ τὸ νὰ ἀποκαλύψῃ ὅμως τὴν μυστηριώδη τηλεφωνικὴ συνομιλία του, δὲν θὰ ἀνακαλυπτόταν ὁ ἐνοχός. Ἐπρεπε νὰ βρῇ ὁ ἴδιος ἓναν τρόπο νὰ παραδώσῃ τὸν κακοῦργο στὰ νύχια τῆς δικαιοσύνης.

■ ■

Ὁ ἱνσπέκτορ Φαίη τῆς Σκότλαντ-Γουάρδ δὲν παραξενεύτηκε ὅταν τοῦ ἀνῆγγεῖλαν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μεύμπουρου. Συνδεόταν μὲ εἰλικρινὴ φιλία μὲ τὸν συγγραφέα.

—ἱνσπέκτορ, εἶπε ὁ Μεύμπουρου, ἔρχομαι ἀπ' εὐθείας στὸ προκείμενον. Διέπραξα ἓνα ἔγκλημα.

—Ἐσεῖς; εἶπε ὁ Φαίη ἐκπληκτός.

—Ἐγώ.

Καὶ διηγήθηκε τὰ καθέκαστα.

—Τώρα καταλαβαίνω, εἶπε ὁ ἱνσπέκτορ, ποὺ βρῆκε ὁ ἔγκληματίας τὸ σχέδιό του. Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε, γιατί ὁμολογῶ πῶς ἔχω πελαγώσει μὲ τὸ ἔγκλημα αὐτό.

—Δὲν ἀνακαλύψατε τίποτε ἀπολύτως;

—Τίποτε. Τὸ τηλεφώνημα θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἀπὸ κανέναν δημόσιο τηλεφωνικὸ θάλαμο. Ἀδύνατον νὰ μᾶς βοηθήσῃ σὲ τίποτε.

—Κι' ὅμως, αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα θὰ μᾶς παραδῶσιν τὸν δολοφόνου.

—Πῶς αὐτό; ρώτησε ἐκπληκτός ὁ ντέτεκτιβ.

—Τηλεφωνώντας μου, ὁ κακοῦργος ἔκανε ἓνα λάθος ψυχολογίας ποὺ θὰ εὐχαριστήθῃ νὰ τοῦ τὸ ἀποκαλύψω μόνος μου στὴν κατάλληλη στιγμή.

—Δὲν ἔχω ἰδεάν τοῦ ἐγκλήματος, οὔτε εἶχα ποτὲ ἀκουστὰ τὸν Μίλτον, τὸ θῦμα, ὅπως καὶ δὲν γνωρίζω κανένα ἀπ' τὰ πρόσωπα ποὺ εἶναι ἀνακατεμένα σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Κι' ὅμως ἔκανα ἓνα πείραμα. Διαβάστε προσεκτικὰ αὐτὲς τίς σημειώσεις καὶ πῆτε μου ἂν κανένα ἀπ' τὰ σημεῖα αὐτὰ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ φέροισι ἢ τὴν ζωὴ ἐνὸς τῶν ἐνδιαφερομένων σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Ὁ ἱνσπέκτορ Φαίη ἐξέτασε τὰ χαρτιά προσεκτικὰ. Ἐνῶς ἔβριζε μιὰ ματιά στὸ σημειωματάριό του.

—Δυὸ ἀπ' τίς παρατηρήσεις σας, εἶπε, ἐφαρμόζονται σ' ἓνα ἄτομο... στὸν Στέφεν Μπράντ, ἀνεψιὸ τοῦ Μίλτον, ἀλλά...

—Τότε ὁ Μπράντ εἶναι τὸ ἄτομο ποὺ μοῦ τηλεφώνησε. Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε τὴν διεύθυνσιν του. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὰ παρακάτω.

τοῦ σύρματος ΤΟΥ ΜΠΡΑΝΤΟΝ ΦΛΕΜΙΓΚ

Στὸ πολυτελὲς σαλόνι τοῦ διαμερίσματος τοῦ Οὐέστ-Ἔντ, ἓνας ψηλός, ξανθός νέος ξαπλωμένος στὸ φωτεῖο του, κάπνιζε μακάρια σκεπτόμενος ὅτι τὸ ἔγκλημά του θὰ ἔμενε ἀτιμώρητο διὰ παντός, ἓνα σκοτεινὸ μυστήριον ποὺ σὺντομα θὰ ξεχνιόταν.

Τὸ ἔγκλημα εἶχε ἐπιτύχει ὁλωσδιόλου. Κι' ὁ δολοφόνος ἐνοιῶθε τὸν ἑαυτὸ του ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ. Καμμιὰ ὑποψία δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βαρύνῃ. Δὲν φοβόταν οὔτε τὸν Μεύμπουρου, ἀφοῦ καμμιὰ λεπτομέρεια τῆς συνομιλίας του μὲ τὸ τηλέφωνο δὲν μποροῦσε νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ταυτότητά του. Τὸν εἶχε καλέσει ἀπὸ ἓναν δημόσιο, τηλεφωνικὸ θάλαμο κι' εἶχε ἀλλοιώσει τόσο ἐπιτυχρινά τὴν φωνή του, ὥστε νὰ μὴν ἀναγνωριστῇ ποτέ.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Μὲ κάποια ἀνησυχία, ὁ νέος προχώρησε κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Φάνηκε ἓνας ἀδύνατος κοντός, μὲ σόκοπος.

—Ὁ κ. Μπράντ;

—Ὁ ἴδιος.

—Ὀνομάζομαι Μεύμπουρου.

Παρ' ὅλη τὴν καλὴ του διάθεσιν, ὁ νέος ἐσφίξε κάπως δυνατώτερα τὸ πόμολο τῆς πόρτας κι' ἐπανελάβε μὲ δῆθεν ἀδιάφορο ὕφος.

—Μεύμπουρου; Ὁ συγγραφεὺς;

—Ἀκριβῶς.

—Περᾶστε σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Μεύμπουρου κάθισε ἀντίκρου στὸν Μπράντ. Κάποια σιωπὴ ἐπηκολούθησε. Ὁ Μπράντ ἦταν κατάπληκτος. Εἶχε χάσει πᾶν τὴν αὐτοπεποίθησή του. Ποιὰ τρομακτικὴ σύμπτωση εἶχε φέρε τὸν Μεύμπουρου στὸ σπίτι του; Πάντως, ἀποδείξεις ἦσαν ἀδύνατο νάχῃ. Αὐτὸ ἦταν βέβαιο. Ἀνακουφισμένος, ἀναψε ἓνα ποῦρο.

—Μπορῶ νὰ μάθω σὲ τί ὀφείλω τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας;

—Τὴν στιγμὴ ἐκείνη χτύπησε καὶ πάλι ἡ ἐξώπορτα.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ Μπράντ.

Ὁ Μεύμπουρου τὸν ἀκούσε νὰ μιλῇ μὲ κάποιον καὶ σὲ λίγο τὸν ξαναεἶδε μπροστά του.

—Κάποιος ζητοῦσε τὸν νοικάρη τοῦ κάτω πατώματος κι' ἔκανε λάθος στὴν πόρτα. Λοιπόν, κ. Μεύμπουρου;

—Κ. Μπράντ, εἶπε ὁ συγγραφεὺς, ἔχω γράψῃ ἓνα σωρὸ μυστηριώδεις ἱστορίες. Λοιπόν, τίς προάλλες μοῦ τηλεφώνηε κάποιος, εἰσιμος νὰ διαπράξῃ ἓνα ἔγκλημα. Εἶχε σχεδιάσει τὸ ἔγκλημά του μὲ ὅλες τίς λεπτομέρειες του, εἶχε φθάσει ὅμως σ' ἓνα σημεῖο ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ τὴν λύση ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τὴν ἀτιμωρησία. Μοῦ εἶπε πῶς ἦταν δῆθεν συνάδελφός μου, συγγραφεὺς, καὶ ρωτοῦσε ποιὰ λύση θάδινά ἐγώ. Τοῦ τὴν εἶπα. Ἐνῶς ἀπὸ δυὸ μέρους, ἀνοίγω τὴν ἐφημερίδα καὶ βλέπω τὸ ἔγκλημα. Ὁ ἐνοχός ὅμως δὲν φανταζόταν ἓνα πρᾶγμα: ὅτι ἓνας συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν περιπετειῶν δὲν μπορεῖ νὰ ὑπαγορεύσῃ ἓνα τέλειο ἔγκλημα. Πάντα θ' ἀφήσῃ ἓνα παραθυράκι, κρυφὸ βέβαια, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ ἐπιτηρῇ τὸν

ἐγκληματία γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ, στὴν κατάλληλη στιγμή.

Ὁ Μπράντ ἔχανε σιγά-σιγά τὴν ἀταραξία του. Ὁ Μεύμπουρου τὸ ἀντελήφθη.

—Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Μπράντ.

—Θὰ καταλάβετε. Μόλις λοιπὸν διάβασε τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ ἐγκλήματος, ἀφοῦ ἔλυσεν ἀθηματικῶς τὸ πρόβλημα, ἐμπιστεύτηκε τὴν ὑπόθεσιν σ' ἓναν ντέτεκτιβ. Ὁ ντέτεκτιβ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἐνοχόν... ἀπ' τὸ παραθυράκι, φυσικά... Ἀλήθεια, κ. Μπράντ, ἀλλάζετε, μιὰ χαρὰ τὴν φωνή σας. Ὁμολογῶ πῶς δὲν θὰ τὴν ἀναγνωρίσω.

Τρελλός ἀπὸ θυμὸ, ὁ Μπράντ τινάχτηκε ὀρθίος.

—Κατάρτα! Τί σημαίνει αὐτό;

—Ἀντὶ νὰ χάσομερᾶμε σὲ φλυαρία, κ. Μπράντ, σὰς λένω τὸ ἐξῆς. Ἐδῶ εἶμαστε μόνοι. Γνωρίζω ὅτι διαπράξατε τὸ ἔγκλημα καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω πῶς ἔχω πεισθῇ.

Ὁ Μπράντ ἐνοιῶθε τὰ νεῦρα του νὰ χαλαρώνουν.

—Εἰσθε ἀρκετὰ ἐπιτήδειος ἐγκληματίας, συνέχισε μὲ ἀμείλικτο ὕφος ὁ Μεύμπουρου, στὴν ψυχολογία ὅμως δὲν ἀξίζετε δεκάρα κι' αὐτὸ θὰ σὰς δηγῇ στὴν ἀγχόνη.

Ὁ Μπράντ εἶχε σωριαστῇ στὸ φωτεῖο, κατάχλωμος ἐκμηδενισμένος. Ἐφνικά, τινάχτηκε ὀρθίος.

—Μὰ τί ἀποδείξεις ἔχετε, καταραμένη ψεύτη; Εἶμαι βέβαιος πῶς μόνο μὲ ὑποπτεύετε.

Ὁ Μεύμπουρου χαμογέλασε.

—Ἐχετε δίκην, κ. Μπράντ, δὲν εἶχα καμμιαν ἀπόδειξιν. Τώρα ὅμως ἔχω μιὰ.

—Ὁχι, δὲν ἔχετε! Ἐδῶ μέσα εἶμαστε μόνοι μας, ἔσεῖς κι' ἐγώ, καὶ παρ' ὅλα ὅσα σὰς εἶπα δὲν θὰ μπορέσετε ν' ἀποδείξετε τίποτα!

—Τώρα θὰ συνεχίσω. Θὰ σὰς πῶ πῶς εἶχα γράψῃ τὴν ἱστορία μου. Ὁ ντέτεκτιβ γνώριζε τὸν ἐνοχόν, δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ἀποδείξῃ τίποτα. Φυσικά, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ κρεμάσουν ἓναν ἄνθρωπον μὲ μιὰ ὑπόψιν. Συμφώνησε λοιπὸν, Μπράντ, μὲ ἀστυνομικούς τῆς Σκότλαντ-Γουάρδ καὶ πῆγε στὸ διαμέρισμα τοῦ δολοφόνου. Ἀκούστε. Λίγα λεπτά μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν του στὸ σπίτι τοῦ δολοφόνου, ὁ ντέτεκτιβ ἀκούσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα. Ἦταν ἓνας μυστικὸς πράκτωρ τῆς Σκότλαντ-Γουάρδ ποὺ ἐκτελοῦσε τίς οδηγίες ποὺ εἶχε λάβει. Ἐποφειλούμενος τῆς ἀπουσίας τοῦ δολοφόνου ἀπ' τὸ σαλόνι, ὁ ντέτεκτιβ—δηλαδή ἐγώ—πῆρα στὸ τηλέφωνο τὴν Σκότλαντ-Γουάρδ κι' ἔβαλε ἓνα μικρὸ ξυλαράκι στὸ μηχανήμα γιὰ νὰ ἀφήσῃ ἀνοιχτὴ τὴν γράμμη. Ὅσα εἶπατε, Μπράντ, ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὸ ἀκούσαν κι' ἄλλα αὐτιά ἐκτὸς ἀπὸμένα.

Τρελλός ἀπὸ θυμὸ, ὁ Μπράντ ὤρμησε:

—Ψηλὰ τὰ χέρια, ἀλλοιῶς πυροβολῶ! εἶπε ὁ Μεύμπουρου.

Καὶ τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ ρεβόλβερ δὲν ἔτρεπε καθόλου.

ΜΠΡΑΝΤΟΝ ΦΛΕΜΙΓΚ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΠΟΙΟΝ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΔΥΟ

Ὁ πωλητὴς αὐτοκινήτων.—Μὲ τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ κῦρε, θὰ γνωρίσετε ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ ἀγοραστής.—Ποῖον. Αὐτὸν ἢ δὴ τὸν ἄλλον;

■ ■

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ θεῖος (στὸν ἀνεψιόν).—Τώρα καθίστε στὸ γραφεῖο καὶ κάνε ἓναν κατάλογο ὅλων τῶν χρεῶν σου.

Ὁ ἀνεψιός.—Μιὰ στιγμὴ, θεῖε μου, νὰ γεμίσω τὸ καλαμάρι.

■ ■

ΔΕΝ ΤΟΛΜΗΣΕ ΝΑ ΤΟΝ ΡΩΤΗΣΗ

—Τί σοῦ συνέστησε ὁ γιατρός γιὰ τοὺς πονοκεφάλους σου;

—Νὰ μὴν πίνω οἰνοπνευματώδη ποτά.

—Οὔτε μύτρα;

—Δὲν τὸν ρώτησα ἀπὸ φόβο μήπως μοῦ τὴν ἀπαγορεύῃ κι' αὐτή.

■ ■

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Δικηγόρος.—Ἀν ζητᾶτε νὰ σὰς δῶσω τὴν εἰλικρινὴ συμβουλὴ μου...

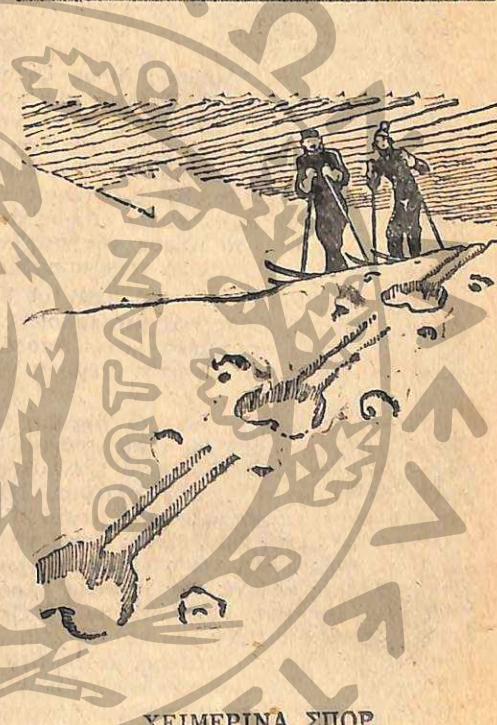
Πελάτης.—Ὁχι, δχι. Ζητῶ τὴν ἐπαγγελματικὴ σας συμβουλὴ.

■ ■

ΔΕΝ ΜΙΛΟΥΣΕ Σ' ΕΚΕΙΝΗΝ...

Ἡ μητέρα.—Μὴ λές μασημένα τὴν προσευχὴ σου, Ἐλένη. Δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω οὔτε μιὰ λέξη.

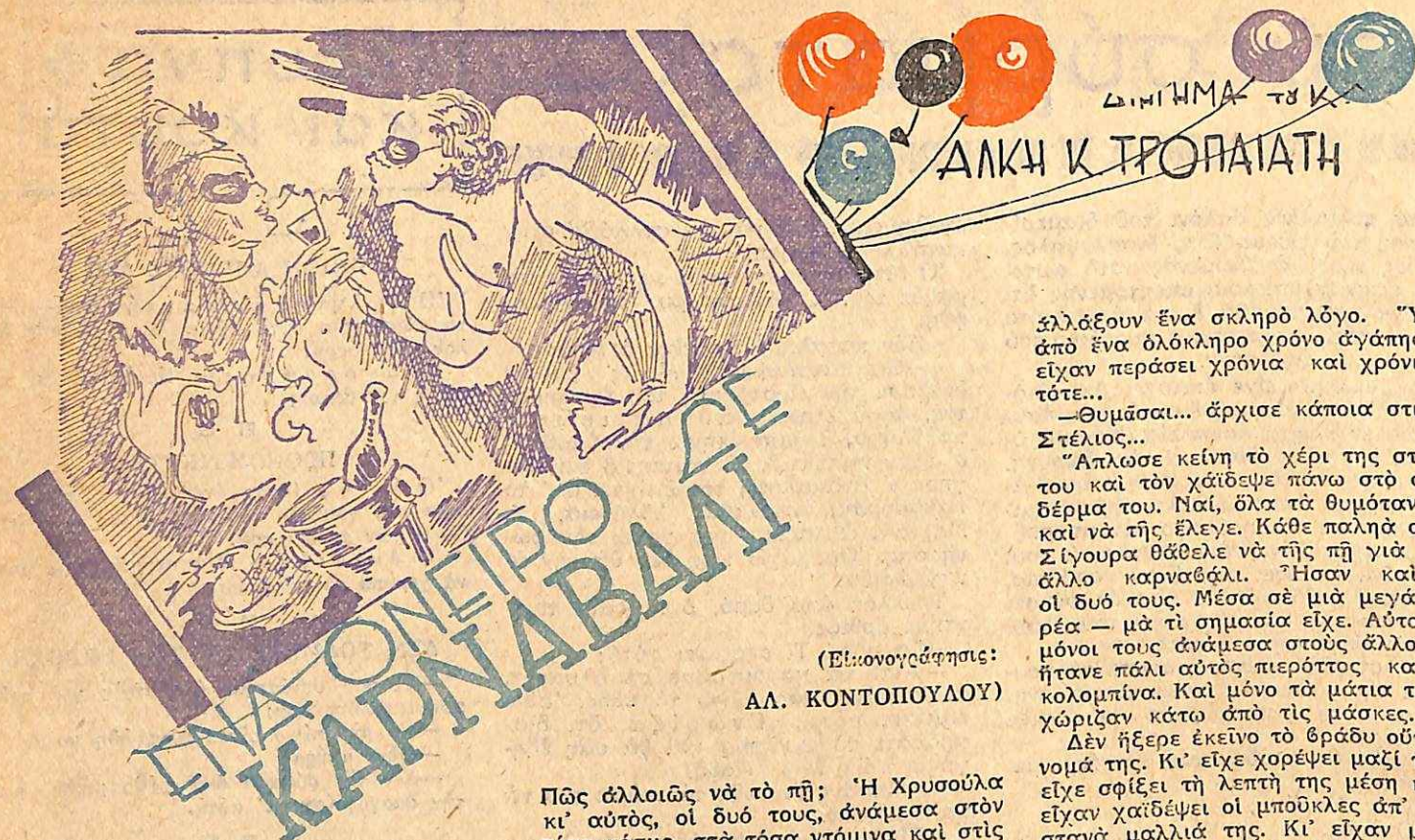
Ἡ μικρὴ Ἐλένη.—Δὲν μιλῶ σὲ σὰς μαμά.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΠΟΡ

—Μαρίνα! Γιὰ κῦρταξε! Ἡ μαμά σου πέφτει ἀπὸ δῶ!

(Εικονογράφησης:
ΑΛ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ)

Δε μπορούσε να το φανταστεί ποτέ πώς θα τη συναντούσε, αυτή, τη Χρυσούλα, κείνο το θράδυ του καρναβαλιού, σέ κείνο το χορό. Τη Χρυσούλα... Κάτω από μια μάσκα, κολομπίνα, με μια γιρλάντα ροζ σερπαντίνα γύρω απ' το λαιμό... Πρώτ' απ' όλα γνώρισε τα μάτια της... Τα σχιστά καστανά μάτια της που την πρόδωσαν από την πρώτη στιγμή κάτω απ' τ' άλλα, τα ψεύτικα της μάσκας της. Πώς στόν κόσμο, μπροστά σέ τόσα μάτια... 'Η ίδια γύρεψε να του ξεφύγει. Την πρόφτασε στην έξοδο. Τη φώναξε με τ' όνομά της!

—Χρυσούλα...

Αυτή γύρισε. 'Αμέσως όμως ζήτησε να ξαναφύγει. Τότε ο Στέλιος την κράτησε απ' το χέρι. Τό μικρό λευκό χέρι σπαρτάρισε στην άρχη μέσα στα δάχτυλα του δικού του που τό σφίγγαν δυνατά. 'Υστερα μέρεψε. Κι' ο Στέλιος την τράβηξε κοντά του. 'Ηταν κάπως απόμακρος σέ κείνο τό μέρος της σάλλας. Ποιός να τούς δη και να τούς προσέξει...

—Ολοι τους χόρευαν. Κι' ήταν οι δύο τους, ένας πιερόττος και μια κολομπίνα. Δυό πρόσωπα κρυμμένα κάτω από δυό μάσκες. Κι' η σάλλα ήταν γεμάτη ντόμινα.

Γιατί να πάη κείνο τό θράδυ στο χορό; Είχε να χορέψει τόσα χρόνια. Κι' ούτε είχε ρίξει πούδρα στα μαλλιά του που ήταν γκριζα στα κάθε μεριά. Γιατί να δη και τη Χρυσούλα; Γιατί να τη σταματήσει; Και να στέκει ολόενα της σάλλας και να της κρατάη ολόενα τό χέρι της μέσ στο δικό του...

—Όταν ξέσφριξε τα δάχτυλά του και τό χέρι της ξέφυγε, έμεινε λύτερο, αυτή δέν ξεγυναικας, έμεινε λύτερο, αυτή δέν ξεγυναικας, έμεινε λύτερο, αυτή δέν ξεγυναικας...

Πώς άλλοιως να τό πη; 'Η Χρυσούλα κι' αυτός, οι δύο τους, ανάμεσα στον τόσο κόσμο, στα τόσα ντόμινα και στις τόσες μάσκες. Ποιός να του τόλεγε πώς θα γινόταν αυτό... 'Ο,τι ήταν πεθαμένο πώς θα ξαναζούσε. Σ' ένα θράδυ καρναβαλιού...

—Σ' είχα δη από πριν, σχεδόν από την ώρα που ηρθες, του είπε μονάχη της η Χρυσούλα. 'Ημουν με την παρέα μου. 'Ελεγα πώς δέν θα με δης. Πέρασες κάμποσες φορές μπρός απ' τό τραπέζι μου. 'Ησουν μόνος;

Είπε ναί.

—Διασκεδάζεις; τον ξαναρώτησε.

Γιατί να πη ψέμματα; 'Ηταν μόνος κι' άποψε και χτες και πάντα.

—Δέν θα συναντιόμασταν άπόψε, του ξανάπε η Χρυσούλα. 'Η παρέα μου ήταν για να φύγη. Για μια στιγμή την έχασα. Τη γύρευα μέσ στην σάλλα. Κείνη την ώρα έπεσα επάνω σου...

—Και με κύτταξες. Κι' είδα τα μάτια σου και σέ γνώρισα. Κι' ήθελες να μου φύγης... Γιατί; γιατί;

Σώπασε. 'Η Χρυσούλα τον κυττούσε στα μάτια. Τα χαμήλωσε ντροπιασμένος. Ξαναμίλησε σιγά, σιγά, χαμένα:

—Δέν ξέρω πώς σου μιλώ. Πώς θρίσκω τό θάρρος να λέω αυτά τα λόγια. Να παραπονιέμαι, να πούμε. Μα πώς να σου τό πω. Είναι ένα όνειρο αυτό τ' άποψινό. 'Εμείς οι δύο, σ' ένα χορό, ο ένας αντίκρυ στον άλλο, σαν άλλοτε...

Γιατί να τό χαλάσουν αυτό τό όνειρο; 'Αν μπορούσαν να τό σκεφτούν αυτό από πριν, πώς θ' αντάμωναν κείνο τό θράδυ και θα κάθονταν τόσο κοντά ο ένας στον άλλο, σαν να μην είχε συμβηί τίποτε όλο τον καιρό που είχαν ζήσει χωρισμένοι, σαν να ήταν οι ίδιοι, οι παλιοί... Δέν είπαν τίποτα για τα περασμένα. — αυτός τι είχε να πη; Ούτε η Χρυσούλα μίλησε. Να του παραπονεθ. Είχαν χωρίσει ξαφνικά. Δίχως...

—Εξέρεις; του ξανάπε σέ λίγο. Ψέμμα...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

—Αλλάζουν ένα σκληρό λόγο. 'Υστερα από ένα ολόκληρο χρόνο αγάπης. Κι' είχαν περάσει χρόνια και χρόνια από τότε...

—Θυμάσαι... άρχισε κάποια στιγμή ο Στέλιος...

—'Απλωσε κείνη τό χέρι της στο δικό του και τον χάιδεψε πάνω στο σκληρό δέρμα του. Ναί, όλα τα θυμόταν. 'Ο,τι και να της έλεγε. Κάθε παλιά στιγμή. Σίγουρα θάθελε να της πη για κάποιο άλλο καρναβάλι. 'Ησαν και τότε οι δύο τους. Μέσα σέ μια μεγάλη παρέα — μα τί σημασία είχε. Αυτοί ήταν μόνιμοι τους ανάμεσα στους άλλους. Κι' ήτανε πάλι αυτός πιερόττος και κείνη κολομπίνα. Και μόνο τα μάτια τους ξεχώριζαν κάτω από τις μάσκες.

Δέν ήξερε κείνο τό θράδυ ούτε τ' όνομά της. Κι' είχε χορέψει μαζί της. Κι' είχε σφίξει τη λεπτή της μέση και τον είχαν χαιδέψει οι μπούκλες απ' τα καστανά μαλλιά της. Κι' είχαν μιλήσει. Κι' είχαν γελήσει. 'Αργότερα, πίσω από ένα θεωρείο, στά κλεφτά, φίλησε για πρώτη φορά τό μικρό άσπρο χέρι της. Κι' είδε για πρώτη φορά τό δνομά της στη μαρκιζέτα που φορούσε. «ΧΡΥΣΟΥΛΑ».

—'Υστερα, πριν προφτάση να του έμποδισή τό χέρι της έλυσε τη μάσκα και τη φίλησε στο στόμα.

—'Ηταν ένα όνειρο και τότε. 'Ονειρο σ' ένα καρναβάλι. Και κείνο τό όνειρο είχαν θελήσει να τό δώσουν σάρκα. Να τό ζήσουν. 'Ενα χρόνο ολόκληρο. Κάθε ώρα του και κάθε του στιγμή μια χαρά και μια εύτυχία. Μια εύτυχία που τούς τύλιξε από κάθε μεριά, που τούς σιλάθωσε. 'Ελεγαν πώς θα τη ζήσουν αιώνια. Με τί μάτια θα μπορούσαν ν' αντικρύσουν κείνο τό καιρό άλλο τίποτε παρά χαρά στις στιγμές που ζούσαν. Κείνα τα μάτια ήταν τότε όλο τον καιρό γεμάτα φώς. 'Ενα φώς που χάιδεψε κι' όμορφαινε τό κάθε τι.

Να του έλεγε κανείς πώς θάρχόταν κείνο τό θράδυ που δέν θα έμοιαζε καθόλου με τόσα άλλα περασμένα, που δέ θα είχε πληξη μά θα ήταν όλο ζωή, όλο αγάπη, όλο φώς. Γιατί ήταν ένα ίδιο φώς τ' άποψινό. Σάν τό παλιό. Σάν κείνο που τούς είχε μεθύσει κάποτε. Γιατί να μη ζούσαν ακόμα θυδιαμένοι στο γλυκό κείνο μεθύσι...

Ξαναχόρευαν. 'Η μέση της ήταν πάντα λεπτή και τα μαλλιά της είχαν τό πρώτο άρωμα τους. Είχε και τη χρυσή, την παλιά μαρκιζέτα στο χέρι. 'Εσφριζε δυνατά κείνο τό αγαπημένο χέρι. —Με πόνεσε, του είπε κάποια στιγμή. Μα δέ ζήτησε να τό τραβήξη απ' τό δικό του.

—Εξέρεις; του ξανάπε σέ λίγο. Ψέμμα... σου είπα πριν πώς έχασα την παρέα μου. Μόνη μου τούς παρατήρησα. Χάθηκα ύστερα επίτηδες μέσα στη σάλλα για να μη μπορέσουν να με θρούν...

Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

Αυτός την κυττούσε, την κυττούσε ολόενα. Σά να τη γνώριζε άπόψε για πρώτη φορά. Σά να μην είχε σφίξει...

λη φορά τη μέση της, σά να μην είχε άγκαλιάσει άλλοτε τό κορμί της, σά να μην είχε φίλησει ποτέ τα χείλη της.

Δες κι' ήταν όλα καινούργια. Κι' η σάλλα με τούς μασκαράδες, οι φωνές τα γέλια, αυτός και κείνη, όλα για πρώτη φορά. Και δέν ήξερε πώς να σταθί, πώς να φερθί, τι να μιλήσει.

—'Αργότερα της ζήτησε ο ίδιος να θγάλη τη μάσκα της. 'Η Χρυσούλα γέλασε.

—Πιό καλά με τη μάσκα. Να με φαντάζεσαι όπως ήμουν άλλοτε. Τη θραδυά που με πρωτογνώρισε, να πούμε...

Και την ίδια στιγμή:

—Τώρα έχω χαλάσει. Δέν έχω την παλιά δροσιά. Ούτε τα παλιά χρώματα στα μάγουλα...

—'Ελεγε ψέμματα, σίγουρα έλεγε ψέμματα. Πώς μπορούσε να είχε γεράσει κείνο τό μελί, τ' ολόδροσο προσωπάκι με τό γελαστό σαρκωμένο στόμα... Είχαν περάσει χρόνια... Μα τί; Σά να ήταν χτες, προχτές κείνη ή θραδυά του καρναβαλιού κι' οι άλλες θραδυές κι' όλος ο καιρός που πέρασε ύστερα απ' αυτή.

—'Εγώ γέρασα, της είπε ο ίδιος ύστερα από σιωπή. 'Εγώ έχω ρυτίδες στα μάγουλα, άσπρες τρίχες στα μαλλιά... Δέν έπρεπε να φερθώ όπως φέρθηκα, να γίνω ό,τι έγινε. Γιατί να λυγίσω εγώ; Γιατί να χαλάσω την εύτυχία μας...

Του έκλεισε με τό χέρι τό στόμα. Πρόφτασε και τάγγιξε με τα χείλη του. Την άκουσε που του μιλούσε.

—Τά ξέρω όλα, του έλεγε. 'Ολη σου τη ζωή. Μάθαινα πάντοτε για σένα. 'Από τότε που χωρίσαμε. Σέ παρακολουθούσα, δίχως να με θέλησης, ούτε να τό υποπτεύσαι. 'Ανέβαινες μέρα με την ημέρα και πιό ψηλά. 'Η καριέρα σου, τό μέλλον σου, ό,τι είχες ποθήσει. Σέ λογάριζα εύτυχισμένο. Στο σπίτι σου, με τη γυναίκα σου. 'Υστερα, έμαθα πώς χώρισες...

Μίλησε με σκυμμένο τό κεφάλι:

—'Ημουν ένας τρελλός...

—Όταν την ξανακύτταξε τη ρώτησε:

—Και σύ;

—'Εγώ; τί σημασία έχει πώς έζησα εγώ... 'Όταν μ' άφησες σκέφτηκα να πεθάνω... Δέ σ' αγαπούσα όσο χρειάζοταν για να τό μπορέσω. Κι' έζησα... Είναι δέκα ολόκληρα χρόνια τώρα που ζω και περιμένω...

Της άρπαξε ζωηρά τό χέρι.

—'Εμένα; τη ρώτησε.

Τα μάτια της του γέλασαν, ένα γέλιο τρυφερό σά χάδι. 'Υστερα, τό χέρι της του χάιδεψε τα μαλλιά. Κοντά στους κροτάφους που ήταν πιό πολλές οι άσπρες τρίχες και τα κάναν γκριζα.

—'Ακουσε, του είπε. 'Ολα έχουν περάσει. 'Απόψε είμαστε έμείς. Τίποτ' άλλο. 'Απόψε με γνωρίζεις, άπόψε χορέψαμε για πρώτη φορά μαζί, δέν ξέρεις ακόμα ούτε τ' όνομά μου.

Του έδωσε να της γεμίση τό ποτήρι της. Γέμισε κι' ο ίδιος τό δικό του. Τα τσούγκρισαν. Τ' άδειασαν μέχρι στα γόνα.

—Θυμάσαι...

Ζήτησε να ξαναρχίση αυτός. 'Η Χρυσούλα τόν σταμάτησε.

—Δέ θέλω να θυμθώ τίποτε, του είπε.

Κι' άμέσως γλυκά, σαν παρακαλεστικά:

—'Ελα, δέν έχουμε να θυμηθούμε τίποτε. 'Ακούς; τίποτε. Είναι ένα όνειρο άπόψε ή θραδυά μας...

—'Ενα όνειρο σέ καρναβάλι. Και τό ζήσαν, ο ένας πλάι στον άλλο, δίχως να θγάλουν τις μάσκες τους, δίχως να πη ο ένας στον άλλο τ' όνομά του. 'Ημουν...

—'Ενα όνειρο σέ καρναβάλι. Και τό ζήσαν, ο ένας πλάι στον άλλο, δίχως να θγάλουν τις μάσκες τους, δίχως να πη ο ένας στον άλλο τ' όνομά του. 'Ημουν...

—'Ενα όνειρο σέ καρναβάλι. Και τό ζήσαν, ο ένας πλάι στον άλλο, δίχως να θγάλουν τις μάσκες τους, δίχως να πη ο ένας στον άλλο τ' όνομά του. 'Ημουν...

—'Ενα όνειρο σέ καρναβάλι. Και τό ζήσαν, ο ένας πλάι στον άλλο, δίχως να θγάλουν τις μάσκες τους, δίχως να πη ο ένας στον άλλο τ' όνομά του. 'Ημουν...

—'Ενα όνειρο σέ καρναβάλι. Και τό ζήσαν, ο ένας πλάι στον άλλο, δίχως να θγάλουν τις μάσκες τους, δίχως να πη ο ένας στον άλλο τ' όνομά του. 'Ημουν...

—'Ενα όνειρο σέ καρναβάλι. Και τό ζήσαν, ο ένας πλάι στον άλλο, δίχως να θγάλουν τις μάσκες τους, δίχως να πη ο ένας στον άλλο τ' όνομά του. 'Ημουν...

—'Ενα όνειρο σέ καρναβάλι. Και τό ζήσαν, ο ένας πλάι στον άλλο, δίχως να θγάλουν τις μάσκες τους, δίχως να πη ο ένας στον άλλο τ' όνομά του. 'Ημουν...

—'Ενα όνειρο σέ καρναβάλι. Και τό ζήσαν, ο ένας πλάι στον άλλο, δίχως να θγάλουν τις μάσκες τους, δίχως να πη ο ένας στον άλλο τ' όνομά του. 'Ημουν...

κрасί. Χόρευαν. Μίλησαν, τόσο κοντά τό ένα κεφάλι στ' άλλο, σμίξαν τα χέρια τους, οι ματιές τους... Λόγια τρυφερά που είχαν να τα πουν χρόνια. Κι' είχε κάθε τους λέξη τόση δροσιά, ήταν τόπο τρυφερή... 'Η σάλλα ήταν γεμάτη κόσμο, αυτοί όμως ήταν μόνιμοι τους σέ μια γωνιά της.

—'Ακουσε, του είπε περιμένε με στη γκαρνταρόμπα. Θα περάσω να συγυριστώ μια στιγμή στην τουαλέτα. Δέ θέλεις που μ' έκανες όλο χάλια...

Του έκανε τάχα την κακιωμένη. Μα πριν φύγη του ξαναγέλασε. Και τόν φίλησε — πρώτη φορά που τόν φιλούσε μονάχη της άπόψε...

—Ναί, είναι ώρα... να πάμε...

Δέν είχαν για πού. Σηκωθήκαν για Δέν είχαν για πού. Σηκωθήκαν για ρόμπα. Δίχως να μιλούν. Πριν να φτάσουν, πίσω από την σειράν των θεωρειών, σταμάτησαν. Τώρα ήταν ολόενα μόνιμοι τους. Δέν τούς έβλεπε κανείς. Την πήρε στην άγκαλιά του. Είχε περάσει τό ένα χέρι του στη μέση της, με τ' άλλο της έλυσε την κορδέλλα που κρατούσε τη μάσκα της. Δέν ήταν ολόενα σκοτεινά. Και ξανάδε τό πρόσωπό της, ίδια μελιχρό, τη φίλησε ξανά στο ίδιο σαρκωμένο στόμα. 'Οπως τότε...

—'Αρχισε να της μιλάη. Λόγια ασύνδετα, γοργά, παράφορα.

—'Αγάπη μου... γλυκό μου φώς... Ζωή μου... Χρυσό μου κορίτσι. 'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα. Δέ θα χωρίσουμε όσο ζούμε... θάμαστε μαζί, μαζί, σ' όλη τη ζωή... και στο θάνατο ακόμα...

—'Ελυσε μόνος του την κορδέλλα της μάσκας του. Κι' είδε ή γυναίκα τα μάτια του ξαναγαμμένα ένοιωσε τα χείλη του φλογισμένα κοντά στο πρόσωπό της, έτοιμο τόν ίδιο να την ξαναπαρή στην άγκαλιά του και να τη φίληση, να τη φίληση άμέτρητες φορές... Την παρακαλούσε ολόενα:

—Συχώρεσε με για ό,τι κακό σου έχω κάνει... 'Απόψε γεννιώμαστε για πρώτη φορά έμείς, άπόψε γνωρισθήκαμε, άπόψε αγαπηθήκαμε... Την έσφιγγε στην άγκαλιά του, της γεμίζε φίλια τό πρόσωπο, τα μαλλιά, τα χέρια τό στήθος. Αυτή ζητούσε να του ξεφύγη με γέλια.

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

—'Απόψε θα φύγουμε μαζί... Για πάντα... Δέ θα χωρίσουμε πιά...

Διάφορα

ΜΙΚΡΟΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Η οικονομική κρίση αντί να μετριασθεί, γίνεται κάθε μέρα και μεγαλύτερη, σ' όλον τον κόσμο. Έτσι ένας άνεμος οικονομικών πνέει παντού, οικονομικών δυνάμεων που θα μπορούσαν να γίνουν και χωρίς να παρουσιασθεί η σημερινή ανάγκη τους. Γιατί σε πολλά πράγματα γίνεται μια σπατάλη άσκοπη, ενώ θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί το περιττό χρήμα σ' άλλους σκοπούς.

Έτσι αποδείχθηκε τώρα ότι οι σημερινές απαιτήσεις είναι υπερβολικά μεγάλες και ότι και με μικρότερες μπανιέρες θα τέλειωνε κανείς περίφημα τήν δουλειά του, χωρίς να σπαταλά το νερό.

Και πραγματικά, η ένωση των αγγλων βιομηχάνων είδαν καθαριότητας και υγιεινής, απέφασαν να μικραίνει και ν' αλλαχθεί κάπως το σχήμα των λουτήρων τους. Υπολογίζεται ότι έτσι θα γίνει εξοικονομώμενη οικονομία σε νερό.

Επίσης στην Άγγλία, ένας στρατιωτικός προμηθευτής, έπραξε μια σημαντική οικονομία υπέρ του Άγγλικού δημοσίου, «κλέβοντας» δυο-τρία εκατοστόμετρα ύφασμα από τις γνωστές φούστες των σκατωσέων στρατιωτών. Τον πρώτο χρόνο εξοικονομήθηκε ύφασμα αξίας 25.000 στερλινών! Έξ' άλλου, μια βρετανική τράπεζα, πραγματοποίησε μια οικονομία 2.000 λιρών τον χρόνο, μικραίνοντας λίγο το σχήμα των επιταγών.

■ ■

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ... ΤΗΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣ!

Ξέραμε ως τώρα ότι υπάρχουν πρωταθλητάι του μπόξ, της πάλης, του ποδοσφαίρου, αλλά πρωταθλητάι της αυτοθυσίας, δεν είχαν μετακουσθεί. Και εν τούτοις, καθιερώθηκε και ο τίτλος αυτός, χάρις στο ίδρυμα Ρόκφελερ, και την εταιρία Μάγγο, της Ν. Υόρκης, που προεκήρυξαν πρό επταετίας βραβείο 7.000 δολλαρίων για εκείνον που επί 12 συνεχή έτη θα υπέβαλλε τον εαυτό του σε τέτοιες στερήσεις ώστε να αποτελή ή πράξη του αληθινή αυτοθυσία.

632 υποψήφιοι... αυτοθυσιάζομενοι πήραν μέρος στον περίεργο διαγωνισμό. Από αυτούς οι 79 πέθαναν εν τω μεταξύ, οι περισσότεροι δε από τους άλλους «έγκατέλειψαν» και έμειναν μόνον τρεις. Ο ένας από αυτούς, κάποιος Άγγλος, επί έπτά, τώρα, χρόνια που διαρκεί η δοκιμασία δεν έβαλε στο στόμα του ούτε κρέας, ούτε ψωμί, ούτε μύρτα. Τρέφεται μονάχα με χημικά χάπια. Υπολογίζεται ότι όταν θα τελειώσει η δωδεκαετία θα έχει... τελειώσει και το στομάχι του... θα πάθη άσθμα.

Ο δεύτερος, ένας Καναδός, κοιμάται... δρθιος, ακουμπώντας σε μια ντουλάπα. Τέλος, ο τρίτος, κοιμάται πάνω σ' ένα τραπέζι, αλλά κάθε μέρα αλλάζει και μέρος, διανύοντας 120 τουλάχιστο μίλια την ημέρα.

Έχει ως τώρα διατρέξει 120.000 χιλ. Τά ιδρύματα που άθλοστούν λένε πως από τα τρία αυτά «αθλήματα» το τρίτο παρουσιάζει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον, γιατί είναι αναμφισβήτητου επιστημονικής χρησιμότητας.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΙΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΣΠΑΜΕ...

Πίνουμε και σπάμε
το χρυσό γυαλί
κι' άνηγα ή ταξέρνα απ' το τραγοῦδι,
κι' όταν άγαπάμε
τρέμει το φίλι
πρίν να πέση στ' άλλοκο λουλούδι

Είμαστε στα χρόνια
γέροι, μα ή καρδιά
σάν παιδιού είναι λεύτερη, κι' ακόμα
το λαλούν τ' αηδόνια
μέσα στα κλαδιά:
«Χείλια κοραλλένια, πλάνο στόμα!»

Κέρνα κοκκινέλι
κάπελα, κι' εσύ.
παίξε το σαντούρι, παιγνιδιάρη.
Γλύστρα σάν το χέλι
στο χορό. Η μισή,
βόλτα κι' άλλη βόλτα για να πάρη.

Λέγε το: "Ας πεθάνω
πίνοντας κρασί,
γιοματάρι, σῶμα — το ρουμίνι!
Ντέρτι να μη θάνω.
Κέρνα, Χάρε εσύ,
—ή ψυχή μου φεύγοντας να πίνη.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

■ ■

NANAI AYTH...

Κάποια μέρα που έγείρονταν περήφανα
της ψεύτικης ζωής το πανηγύρι
κι' ένα σκληρό φῶς, άκαρπο θασίλευε
που άλλοιώνει τα πάντα και διεγείρει
μονάχα στην ζωή την πιο κοινή,

Το άναπάντητο ρῶτημα με γέμισε
κι' είδα με άμφιβολία την ψυχή μου.
Τότε άνοιξε μιάν άβυσσο και κρύφτηκε
κι' έμεινα δίχως θλίψη, μοναχή μου
στην άσκοπη ζωή που δεν πονεί.

Και πέρασα έτσι. Τώρα που όλα σώπαιναν
και του άλλου κόσμου το άγιο φῶς
πλανιέται,

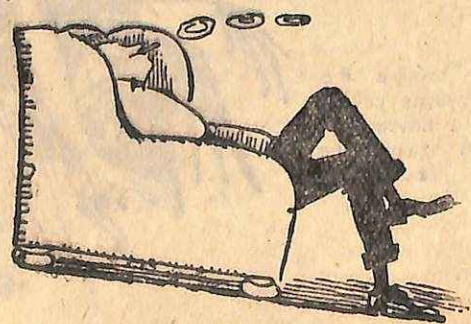
νοιῶθω κάποια πνοή που έρχεται από-
κοσμη

και δε μου κλαίει και δεν παραπονιέται
μόνο κρυφά σάν κάτι να κρατή.

Μου δείχνει το θραδάκι που ὅλο κι' έρ-
χεται
σά νᾶναι μιά υπεράττη καλωσύνη
και κάτι θέλει να μου πη, μα στέκεται
λές κρύβει μιά λαχτάρα, μιά θιασύνη
σε κάποιο χαμογέλιο... Νᾶναι αυτή;...

ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

(Απ' τις «Τρίλλιες που σβύνουν»)

Ανέκδοτα

ΤΟ ΠΟΤΙΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Λίγα χρόνια πρό του θανάτου του, ο Άνατόλ Φράνς, παραθερίζοντας κάπου, είδε πως είχε ανάγκη για το προσεχές μυθιστόρημά του να διαβάσει μερικά έργα ενός εκκλησιαστικού συγγραφέως. Ήτανε μακριά απ' την πρωτεύουσα, αλλά για καλή του τύχη, στη γειτονική του βίλλα κατοικούσε ο κ. Ζέντ, ένας πολυμαθέστατος επαχθίτης, κάτοχος πλουσίας βιβλιοθήκης.

Ο συγγραφέας έστειλε την υπηρέτριά του, στόν κ. Ζέντ, για να του ζητήσει να του δανείσει τα έργα ενός συγγραφέως. Λίγα λεπτά μετά, η υπηρέτρια γύρισε με τα χέρια της άδεια:

—Ο κ. Ζέντ, εξήγησε στόν κύριό της, είπα πως δεν θάβει ποτέ τα βιβλία από το σπίτι του. Μπορείτε αν θέλετε να πάτε εκεί να διαβάσετε ὅλη την ημέρα.

Ο Άνατόλ Φράνς δεν είπε τίποτε, αλλά ώρκιστηκε στην πρώτη ευκαιρία να πάρη την ρεβάνς του. Και πραγματικά δεν άργησε.

Όκτώ μέρες αργότερα, ο κ. Ζέντ έστειλε και ζήτησε απ' τόν συγγραφέα να του δανείσει ένα ποτιστήρι.

—Κορίτσι μου, είπε στην υπηρέτρια ο Άνατόλ Φράνς, πείτε στόν κ. Ζέντ πως δεν θάβω έξω απ' το σπίτι ποτέ τα ποτιστήρια μου, μπορεί όμως ναβῶν να ποτίσω ὅλο ὅλη την ημέρα, αν αυτό του κάνει ευχαρίστηση!

■ ■

ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΟΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ

Ο περίφημος καρδινάλιος—πρωθυπουργός Μαζαρέν, δεν φημιζότανε μονάχα για την πολιτική του ευστροφία, αλλά και για την φιλαργυρία του. Τό τελευταίο αυτό πάθος του τόν συνόδεψε μέχρι τάφου.

Πραγματικά, διηγούνται οι βιογράφοι του τό εξής ανέκδοτο:

Ο Μαζαρέν ήταν έτοιμοθάνατος στο κρεβάτι του. Ένα πρωί—τρείς μέρες πρό του θανάτου του, τόν ὁποίο δεν τόν ὑποπτευόντανε— τόν επισκέφθηκε ο ὑπουργός του τῶν Οικονομικῶν κ. Τυμπέφ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τοῦ εἶχε διεκπεραιώσει μιά σπουδαιότητα ὑπόθεσης.

Ο Μαζαρέν, συγκινημένος, θέλησε να τόν ανταμείψῃ. Λέγει, λοιπόν, και τοῦ φέρνουν μιά κασσετίνα ὅπου ὑπάρχουν πολύτιμα πετράδια και διαμαντικά.

Ο Μαζαρέν, παίρνει ένα ὡραίο κολλίε από ἀμεθύστους και ψιθυρίζει:

—Δίνω στην Κα Τυμπέφ... στην Κα Τυμπέφ... Δεν μπόρεσε όμως να συνεχίσει ὡς τό τέλος. Τό τρομερό πάθος του τόν παρέσυρε, και αλλάζοντας ἀπόφαση συνεπλήρωσε:

—...Τό χαιρετίσματά μου!...

Και έκλεισε την κασσετίνα αφήνοντας μέσα τό πολύτιμο κολλίε.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Στην προηγούμενή μας σελίδα «Η ζωή μας είναι θέατρο» («Σταχτομπούτα τοῦ 1936»), έχει γίνει ένα λάθος, μικρό αλλά και μεγάλο συγχρόνως: Μετά τόν 44ον στίχο τῆς τρίτης στήλης ή φράση «...ἔῴ ἔδῳ κι' ἔξη μήνες μ' έναν κύριο σοβαρό ηλικίας σαρανταπέντε ἑτῶν, που έχει την καλωσύνη να μου δίνη τόσες χιλιάδες κάθε χρόνο, ὅσα χρόνια έχει...», πρέπει να διαβαστή «...ἔῴ ἔδῳ κι' ἔξη μήνες μ' έναν κύριο σοβαρό ηλικίας σαρανταπέντε ἑτῶν, που έχει την καλωσύνη να μου δίνη τόσες χιλιάδες κάθε μήνα, ὅσα χρόνια έχει...»

Ο Άλφρεντ Ζοβιάλ ήταν καλός άνθρωπος. Ούτε ψηλός ούτε κοντός, μάλλον παχύς παρά λιγνός με πρόσωπο παχουλό και πάντα χαμογελαστό προσπαθούσε πάντοτε να βρῖσκη την ευκαιρία να βοηθή τούς ὁμοίους του χωρίς να ἔχη ακόμα παρασημοφορηθή.

Τίμιος ὑπῆρξα σ' ὅλη την ζωή μου, σκεπτόταν. Δυστυχῶς όμως ή τιμιότης δεν δίνει παράσημα. Χρειάζεται στο ἐνεργητικό μου καμιά ἡρωική πράξη... για να φανῶ λιγάκι.

Μιά μέρα θυσιάζοντας σε σκέψεις, ο Ζοβιάλ προχωρούσε κατά μήκος τῆς ὁχθῆς ἑνὸς ποταμοῦ.

Ξαφνικά, ἄκουσε να καλοῦν εις βοήθειαν μέσα απ' τό ποτάμι. Κάποιος τόν ὁποῖο δεν εἶχε δῆ ὡς ἐκείνη την στιγμή, ἀγωνιζόνταν ἑναντίον τοῦ ρεύματος.

—Επὶ τέλους φώναξε ὁ Ζοβιάλ, ένας πνιγμός! "Αν δεν πετύχω τώρα τό παράσημο, θά μείνω τενεκές ξεγάνωτος σε ὅλη μου τῇ ζωῇ. Κύριε! μὴν κάνετε φασαρία και σὰς ἀκούση κανένας ἄλλος και χάσω ἐγὼ αὐτή την ευκαιρία.

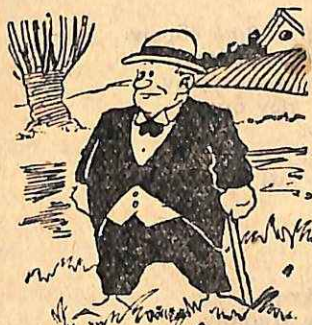
Άψε - σῶσε, πέταξε τὰ περιττά ρούχα του κι' ὤρμησε μέσα στο νερό.

Με τό μακροβούτι όμως που πήρε, ὁ Ζοβιάλ χτύπησε τό κεφάλι του στόν πάτο κι' ἀντελήφθη πῶς τό ποτάμι δεν ἦταν καθόλου ὥαθῷ.

—Ίσα-ἴσα που πάτωνα κιόλας.

Με μερικά πηδήματα, ἔφθασε κοντά στόν πνιγμένο.

—Έχεις κομμένα τὰ χέρια σου ή τὰ πόδια σου, χριστιανέ μου, για να πνίγεται μέσα σ' ένα μέτρο νερό; φώναξε —Δεν πνίγομαι, εἶπε ὁ ἄγνωστος. Πῶς

Άκουσε να καλοῦν εις βοήθεια.

σου κατέθηκε αὐτή ή ιδέα;

—Κι' όμως... τὰ ξεφωνητά σου...

—Εἶχα τόν λόγο μου που ξεφώνισα. Και μὴν νομίσης πῶς με τό να ριχτῆς μέσα στο ποτάμι θά μου κάνης κανένα καλό.

—Μά...

—Δεν έχει μὰ και ξεμά! Αὐτός που βλέπετε ἐκεῖ φεύγει με τὰ ρούχα μου! Δυστυχῶς δεν ἔχω ρούχα για να τόν πάρω τό κατόπι: εἰμαι ταπεινὸς! Βοήθησε και θά σοῦ δώσω ένα πεντόφραγκο αν τόν πιάσῃς!

Ο ἥρως

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΕΡΑΡ

—Ένα πεντόφραγκο! Δεν αξίζει την παρασημοφορία.
—Μη χολοσκᾶς γι' αὐτό.

Έχω θεῖο βουλευτή...

Τρελλός από χαρά — ἄκουε ἐκεῖ θεῖο βουλευτή! — ὁ Ζοβιάλ ὤρμησε στην ὁχθῇ και χωρίς να χάση στιγμή, χωρίς να χασομερήσει για να ντυθῇ, πήρε ἀπὸ πίσω τόν κλέφτη.

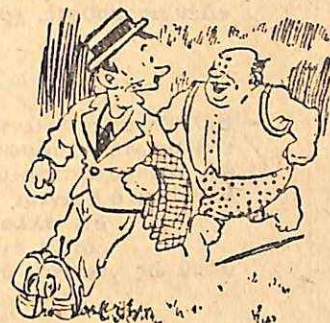
Τόν πρόλαβε και τόν γράπωσε απ' τόν γακᾶ.

—Περιττό να προσπαθήσεις να μου ἐξφύγῃς! φώναξε ἄγρια. Σε κρατῶ!

—Ο ἄλλος φάνηκε κατατρομαγμένος.

—Έλεος! Ἰκέτευσε. Έχω γυναίκα, πέντε παιδιά και πηρέα!

—Οχι δά! Έ λοιπόν, φίλε μου, ὡραία διαγωγή για ἕναν οἰκογενειάρχη!

Πήρε ἀπὸ πίσω τόν κλέφτη.

Απὸ ποῦ τό πήρες αὐτό;

Και τοῦ ἔδειξε ἄγρια τό πακέτο που ὁ ἄλλος κρατοῦσε κάτω ἀπὸ την μασχάλη του.

—Μά...

—Δεν έχει μὰ και ξεμά! Ξέρω τί εἶναι ἐκεῖ μέσα. Ρούχα!

—Ναι εἶναι ρούχα!

—Και τᾶκλεψες απ' τόν κύριο που κολυμπᾶ ἐκεῖ κάτω!

—Εγὼ!

—Ναί! να τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσῳ, να μὴν ἔχουμε κακά νταραβέρια!

Κι' ὁ Ζοβιάλ ἔκανε να ὀθή τὸ χέρι στην τσέπη ὅπου εἶχε τό ρεβόλβερ του. Φυσικά, ἀντελήφθη ὅτι ἦταν... με τὰ σώβρακα. Ο ἄγνωστος γέλασε.

—Κύριε, εἶπε, μὴν λάβετε αὐτόν τόν κόπο. Πρό ὀλίγου πίστευα πῶς εἰσθε ληστής. Τώρα μποροῦσα να ὑποθέσω απ' την ἐμφάνισή σας, πῶς ἔχω μπροστά μου ἕναν ἐπικίνδυνο τρελλό. Ἀντιλαμβάνομαι ὅμως πῶς εἶναι παρεξήγηση. Τὰ ρούχα εἶναι δικὰ μου...

—Κι' όμως ὁ κύριος αὐτός μου εἶπε...

—"Η ἔκανε λάθος, ή θέλησε να σὰς κοροϊδέσῃ". Ἀλλωστὲ, δεν βλέπω ψυχὴ στο ποτάμι!

—Αὐτό εἶναι ἀλήθεια.

—Εγὼ εἶμαι ράφτης και πήγα να παραδῶσω ένα κοστούμι σ' ἕναν πελάτη την στιγμή που με πλησίασατε. Ρατῆστε στην γειτονική πόλη: ὅλοι με ξεβρουν, ὀνομάζομαι Ντυράν.

—Ντυράν! γνωστὸ ὄνομα.

Μάταια ἔψαξαν οι δυὸ ἄνδρες ὀλόγυρα, ποῦθεν δεν φανόνταν ἐκεῖνος που εἶχε φωνάξει.

—Βοήθεια χάθηκα! φώναξε ὁ Ζοβιάλ.

—Τί τρέχει; ρώτησε ὁ ἄλλος.

—Τὰ ρούχα μου... ἄφαντα! Μου κέφανε τὰ ρούχα μου! Τὸ ρολόι μου, τό πορτοφόλι μου, ὅλα!

Κι' ὁ Ζοβιάλ σωριάστηκε ἀπελπισμένος χάμω.

—Τώρα καταλαβαίνω γιατί ὁ ἄγύρτης, ὁ ἀπατεὼν ἔπαιξε την κωμῶδα τοῦ πνιγμένου. Μ' ἔστειλε να κυνηγῶ σὰς... για να με γδύσῃ... κυριολεκτικῶς μάλιστα... στο ἀναμαξῶ! Ποῦ να πάῃ σε κακό τό μυαλό μου! Τώρα πῶς θά ἐπιστρέψω στο σπίτι μου;

Ο Ζοβιάλ ἦταν ἀπαρηγόρητος.

—Δανείστε μου τουλάχιστον τό κοστούμι που ἔχετε μαζί σας, να πάω σπίτι μου.

—Αδύνατον!

—Τότε... πουλήστε τό μου!

—Αδύνατον! Τό περιμένουν για ἕνα γάμο!

Τέλος πάντων, με τὰ πολλὰ παρακάλια, ὁ ράφτης ὑπεχώρησε: δέχτηκε να δώσῃ τό κοστούμι για 3000 φράγκα!

—Κι' ἀπὸ φιλανθρωπία, εἶπε:

Ο Ζοβιάλ φόρεσε τό κοστούμι κι' ὅταν πήγαν στο σπίτι του μέτρησε τό ποσόν στόν ράφτη.

■ ■

Υστερα ἀπὸ λίγες μέρες, καθὼς εἶχε πάει στο καφενεῖο, ὁ Ζοβιάλ εἶδε τόν φίλο του Λερμπύ.

—Τί ἔγινε, Ζοβιάλ; Καὶνὸ εἶναι να σε δοῦμε! Τί σοῦ συνέβη λοιπόν;

—Ολόκληρη ἱστορία.

Κι' ὁ Ζοβιάλ διηγήθηκε την ἱστορία.

—Τί ἔκανε λέει; φώναξε ὁ Λερμπύ, γουρλώνοντας τὰ μάτια του! Αὐτό τό κοστούμι που φοράτε εἶναι δικό μου!

Τό κόλπο τοῦ ράφτη και τοῦ ναυαγοῦ!

—Αὐτό τό κοστούμι εἶναι δικό μου.

τό ξέρω... γιατί τό πλήρωσα κι' ἐγὼ! Ὅπως ἔσένα σοῦ πουλήσαν οι δυὸ κατεργαρέοι τὰ ρούχα μου... ἔμένα μου πουλήσαν τό κοστούμι ἑνὸς ἄλλου!

—Ὄστε, την πάθαμε!

—Την πάθαμε, λέει. Με τό παραπάνω, μάλιστα!

—Τους κατεργαρέους!

—Ὅλα ἐξηγούνται.

Ο κολυμπητής κι' ὁ ράφτης ἦσαν ἀπλούστατα συνένοχοι κι' εἶχαν καταστρώσει μιά χαρά τό σχέδιό τους για να γδύνουν — εἶναι ή κυριολεξία — τούς ἀπερίσκεπτους λουομένους που ἄφιναν ἐκτεθειμένα τὰ ρούχα τους!

Και πετύχαιναν μάλιστα... μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια!

■ ■

Ο Ζοβιάλ δεν προσπάθησε ξανά να παρασημοφορηθῇ.

ΖΩΡΖ ΕΡΑΡ

Πέδρο

Γκονζαλέζ

Ο γοητευτικός νέος κύτταξε την όμορφη κοπέλλα στα μάτια και την ρώτησε αν ήθελε να γίνει γυναίκα του. Εκείνη του απάντησε δειλά: «ναί», και ο εύτυχος νέος πιάνοντας την με τα στιβαρά του χέρια την γέμισε με φιλία.

Ο νέος εκείνος ήταν ο ληστής Πέδρο Γκονζαλέζ, ο τρώμος όλης της Βαλένθιας, ο καταζητούμενος από τις αστυνομίες δεκατριών ισπανικών επαρχιών. Η έρωτευμένη νέα ήταν η όμορφη Μανουέλα Ρουέντα, κόρη ενός γαιοκτημόνου από το Ρουέντε.

Αρχισαν με μυστικότητα οι ετοιμασίες για τον γάμο.

Μολαταύτα την ώραμένη μέρα όλη η αστυνομική δύναμις της περιφερείας ήταν επί ποδός, καθώς και όλα τα μέλη της συμμορίας του Πέδρο Γκονζαλέζ μαζί με τους χωρικούς του Ρουέντε.

Ο Πέδρο αν και ληστής είχε εν τούτοις και μεγάλες συμπάθειες. Οι φτωχοί τον θεωρούσαν ευεργέτη τους. Αν π.χ. ένας δεν είχε να πληρώσει το νοίκι του, ο Πέδρο λήστευε τον σπιτονοικοκύρη του, του παίρνε τα λεφτά τάδινε στον ένοικιαστή και ο τελευταίος πλήρωνε στο θύμα τα όφειλόμενα.

Τέλος ο γάμος έγινε. Οι χωροφύλακες και ο επικουρικός στρατός παραμόνευαν κρυμμένοι εκεί κοντά. Σε λίγο το εύτυχισμένο ζευγάρι έβγαине από την εκκλησία.

Εκείνη την ώρα έγινε το πραγματικό πανηγύρι. Τους επέτέθηκαν οι χωροφύλακες και με πεισματώδης όσο και... διασκεδαστική μάχη άρχισε μεταξύ προσκαλεσμένων και απρόσκλητων. Και ενώ οι παπάδες τρομοκρατημένοι κλειδαπαρώνονταν μέσα στο ιερό, ο Πέδρο με τη Μανουέλα, δραπέτευαν μέσα στην γενική σύγχυση...

Οι συμμορίτες άρρισαν στον τόπο της μάχης δυο νεκρούς, και η χωροφυλακή με τον στρατό άλλους δυο νεκρούς και έξη τραυματίες.

Τον μήνα του μέλιτος, ο Πέδρο και η Μανουέλα τον πέρασαν στο «κλαρί» αλλά σε μερικούς μήνες η γυναίκα του έμεινε έγκυος. Κι' έτσι ο τρομερός λήστροχος ενέδωσε στην παράκληση της να την στείλει στο πατρικό της σπίτι για να ξεγεννήσει με την ήσυχία της.

Η κυρία Γκονζαλέζ έπειτα από δυο μήνες γέννησε αγοράκι, και μόλις ο Πέδρο έμαθε το ευχάριστο γεγονός θέλησε να δει το παιδί του. Και μολονότι ήταν επικηρυγμένος, και η χωροφυλακή ήταν επί τήν ιχνη του, είχε το θάρρος να πάει στο Ρουέντε...

Φυσικά οι διώχτες του τον περίμεναν και μόλις άνοιξε την πόρτα άκουσε ένα βροντερό.

—Μην κινηθείς γιατί πυροβολούμε!

Σε λίγες μέρες το δικαστήριο τον κατέδικαζε σε φυλάκιση 154 χρόνων! Το πατρικό του φίληρο του στοίχισε την ελευθερία του. Τώρα όμως ύστερ' από 30 χρόνια του δόθηκε χάρις και οι παλαιοί του φίλοι τον περίμεναν τον περασμένο μήνα στην έξοδο των φυλακών του Σαιν Μικέλ και τον ώδήγησαν θριαμβευτικά στο Ρουέντε. Εκεί συναντήθηκε με την γυναίκα του, την όμορφη Μανουέλα που σ' όλο αυτό το χρονικό διάστημα του είχε μείνει πιστή. Στην συγκινητική αυτή συνάντηση παρεντυκίστηκαν κι' ο γυιός του ληστού ένα αλθρινό λεβεντόπαιδο που ο Πέδρο Γκονζαλέζ έβλεπε για πρώτη φορά σ' αυτή την ηλικία.

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΜΠΕΛ

Αλλό! αλλό!

«Ράδιο - Έβδομάς»

—'Ηρχισαν οι χειμερινοί αγώνες εις τὸ Κίρχεν. Ἀφοῦ γιὰ τὴν κατάστασιν εἰδήσεις δὲν ὑπῆρχεν, ὁ Δεμερτζής, πρὸ ἡμερῶν, ἀπὸ ἀνθρώπων πλήθη, ἀν θὰ κατέχη τὴν ἀρχὴν ἀκόμα ἡρωτήθη, καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη ὡς ἐξῆς στὰς ἐρωτήσεις:

«Ἄν αὐτοὶ θέλουν νὰ μείνω... δὲν θὰ φέρω ἀντιρρήσεις!...

—'Εκὰν ἓνα στούντιο, ἀγγέλλει' ἐκ Λονδίνου. Ἐπίσης τὸ Βασιλικὸν Θέατρον τοῦ Τουρίνου. Οἱ τεθλιμμένοι συγγενεῖς καὶ οἱ πενθοῦντες φίλοι, ἐτέλεσαν μνημόσυνον τοῦ στρατηγοῦ Κονδύλη, καὶ τῶν φίλων του τὰ χεῖλη ψιθυρίζαν ἐναρέτως:

«Δὲνμποροῦσες, χριστιανέ μου, νὰ μὴν πέθαινες ἐφέτος;!»

—'Εκλήθη στὰ Ἀνάκτορα ὁ Μεταξᾶς ἐντάχει, καὶ ἡρωτήθη πάραυτα τί γνώμην τᾶχα νάχῃ ἐπὶ τῆς καταστάσεως ποῦνε συννεφιασμένη. Κι' εἶπεν ὁ Γιάννης Μεταξᾶς: «Καθεὶς καταλαβαίνει, ὅτι ἄλλο πιά δὲν μένει παρὰ ἐγὼ νὰ κυβερνήσω.

ἀφοῦ ὡς γνωστὸν ὑπάρχει μπρὸς ὕγκρεμνός καὶ ρέμμα πίσω!...

—Στὸ νότιον τὸ μέτωπον καὶ πέραν τοῦ Κουράτι, οἱ μαῦροι ἐπιτίθενται με πείσμα καὶ ἰνᾶτι, καὶ ἀναγγέλλουν συνεχῶς μεγάλας ἀπωλείας εἰς θάρος τῆς ἀλλόφρονος, δυστήνου Ἰταλίας ἣτις μετὰ δυσκολίας συγκρατεῖται νὰ μὴν πέσῃ καὶ τὸν αἴτιο τὸν Ντούτσε ὅπου νᾶναιθὰ τὸν...δέση!...

—Συνέλαβαν πολλοὺς ληστὰς, ποὺ ἐν ὑπαίθρῳ ἔδρων. Παράκληθέντων τῶν ἐπτὰ περιφανῶς προέδρων, συμβούλιον τοῦ στέμματος, ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων συνήλθε γιὰ τὴν ἀμεσον βελτίωσιν τῶν ὄρων. Μὰ τὸ λάλημα κοκκόρων, ἀρκετῶν κατὰ τὸ πλῆθος, τὸ ξημέρωμα δὲν φέρνει, ὅπως λέγει καὶ ὁ μῦθος!...

—Εἷς νεαρὸς ἀπήγαγε νέαν πλουσιωτάτην. Δυὸ ἔμποροι διέπραξαν μιὰν φοβεράν ἀπάτην. Εἷς θάρος δύο τραπεζῶν, μέσα σὲ λίγο χρόνον, ἦγουν ἑκατομμύρια, τέσσαρα - πέντε μόνο. Κι' ὁ Σχινᾶς εἶπε με νόνο:

«Ἐχὼ χίλιες ἀπορίες:

τὼς ἐσχάτως μοῦ ξεφεύγουν, κάτι τέτοιες εὐκαιρίες;!...

Κατέσχον εἰς τὸν Πειραιᾶ μεταξωτὰ λαθραῖα. Οὐδὲν ἄλλο νεώτερον ἀπὸ τὴν Ἐρυθραία. Συνέλαβον κακοποιὸν στὸν κῆπο τοῦ Μουσείου. Πλήρης ὀργῆς ἐδήλωσεν ὁ Παπαναστασίου, διὰ τρόπου θεσπεσίου, ποῦκρυβε πολλὴ μανία, πὼς ἀπὸ τίς λύσεις ὅλες, προτιμᾷ τὴ διαφωνία!...

Ο Σ π η κ ε ρ ι ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΓΑΛΛΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΝΤΡΕ ΜΟΡΟΥΑ

Τὸ μοιραῖο; εἶπε ὁ Μπλοντέλ. "Οχι δὲν πιστεύω στὴ μοῖρα... ἢ μάλλον δὲν πιστεύω στὴν ἔννοια ποὺ ἔδιναν οἱ ἀρχαῖοι στὴν λέξη αὕτη. Δὲν πιστεύω πὼς μιὰ ἐχθρική δύναμη, κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἓνα παραπέτασμα φορτωμένο ἀστέρια, παραφυλάγει τοὺς ἀνθρώπους καὶ προετοιμάζει τὴν καταστροφή τους... "Οχι... Πιστεύω, ἀπεναντίας, πὼς τὸ σύμπαν παρακολουθεῖ με ἀδιαφορία τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου καὶ πὼς καθεὶς ἀπὸ μᾶς μπορεῖ μέχρις ὧρὶ μῆνους βαθμοῦ, νὰ δημιουργήσῃ τὴν τύχη του... Κι' ὅμως... ὑπάρχουν τόσο παράξενες, τόσο σατανικὲς συμπτώσεις ποῦ...

Ἀκοῦστε ὅμως, καλλίτερα, κάτι ποὺ συνέβη στὴν Νέα - Ὀρκεν, λίγα χρόνια μετὰ τὸν πόλεμο, τὴν ἐποχὴ τῆς ποταπογορεύσεως, δηλαδὴ τῆς εὐημερίας...

» Ἡμασταν μιὰ εὐθυμὴ παρέα: νεαροὶ καθηγητὰι ποὺ ἀπ' ὅτου ἄλλαξαν τὰ πράγματα, γύρω ἀπ' τὸν Ροῦζβελτ ἔγιναν διάσημοι, δημοσιογράφοι ποὺ σήμερα εἶναι ἰσχυροὶ πολιτικοὶ παράγοντες... Ἡ παρέα μας μαζεῦόταν κάθε βράδυ πότε σ' ἓνα κρυφὸ μπάρ τῆς 52ας ὁδοῦ, πότε στὸ διαμέρισμα ἐνὸς ἀπὸ μᾶς... Μεθοκοπούσαμε καὶ τὸ ρίχναμε καμμιὰ φορά σ' ἓνα ἀνούσιο ἔρωτα, χωρὶς κανένα συναίσθημα εὐτυχίας...

» Ἐνα βράδυ, ἡ παρέα μας δειπνοῦσε στῆς Μύριαμ Τζένιγκς ποὺ ἔμεινε στὸ Λόγκ - Ἀϊλαντ, στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ Ἦοτ - Ράιβερ. Ἦταν ἡ μόνη πλούσια στὴν παρέα μας ποὺ μπορούσε νὰ μᾶς κἀνὴ τὸ τραπέζι... Γνωρίζετε τὴν Μύριαμ Τζένιγκς ἀπ' τὰ φιλμ τοῦ Χόλλυγουντ. Τὴν θαυμάζετε κι' ἔχετε δίκιο. Εἶναι μεγάλη καλλιτέχνης. Ἦταν ὁμορφὴ, αἰσθηματικὴ καὶ μορφωμένη.

» Κόρη ἐνὸς παπᾶ, εἶχε παντρευτὴ τὸν Τζένιγκς ἓναν γέρο ἑκατομμυριοχό, ποὺ εἶχε πάρει πέντε διαζύγια ὡς τότε καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὴν διαζευχθῇ, χωρὶς νὰ φιλονικίῃ μαζί της, ἐξασφαλίζοντάς της ἓνα στρογγυλὸ ποσό γιὰ διατροφή.

» Φαντάζεσθε, λοιπὸν τί ἦταν μιὰ δειψὴ στῆς Μύριαμ: ἀφθονὴ σαμπάνια, γυναῖκες ὑπερβολικὰ ξανθές, λίγο μεθυομένες... "Ὑστερα ἀπ' τὸ δειπνο, πόκερ... Στὸ παίχνιδι αὐτὸ δὲν τὰ καταφέρνω καθόλου. Ἐκείνη τὴν βραδυὰ, ἔπαιξα ἀκόμα χειρότερα, καθὼς ἤμουν τρελλὰ ἐρατευμένος με τὴν Μύριαμ ποὺ διασκεδάσε με τὸ «ἀσθημά» μου καὶ μ' ἔκανε νὰ τὴν ζηλεύω. Τὰ μεσάνυχτα, δὲν μοῦ εἶχε μείνει οὔτε ἓνα «σέντ» καὶ καθὼς ἔβλεπα τὴν Μύριαμ νὰ ἐρωτοτροπῇ με τὸν μουσικοκριτικὸ Φράντς, πίνοντας ἀπ' τὸ ἴδιο ποτήρι μ' αὐτόν, εἶπα πὼς ἤμουν κουρασμένος καὶ πὼς θάπρεπε νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ γιὰ νὰ ξυπνήσω νωρὶς τὴν ἐπομένην.

» Ὅλη ἡ παρέα διαμαρτυρήθηκε θορυβωδῶς καὶ κατέσχε τὸ καπέλλο μου καὶ τὸ πανωφόρι μου γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ φύγω. Ἡ Μύριαμ κάθησε στὰ γόνατά

μου κι' ὤρμισε νὰ με φιλᾷ. Ἐγὼ ὅμως ἤμουν ἀνένδοτος. Πλήρωσα τὰ χρέη μου τοῦ πόκερ. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἔφυγα, ἔβαλα τὸ χέρι μέσα στὴν τσέπη μου καὶ ἀντελήφθην πὼς δὲν εἶχα οὔτε τὸ ταξὶ μου νὰ πληρώσω. Καθὼς ἔβρεχε καὶ τὸ πλῆθος τῆς Μύριαμ ἦταν πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμεινα, ἀναγκάσκα νὰ ζητήσω ἀπ' τοὺς τρελλοὺς αὐτοὺς νὰ μοῦ δανείσουν ἓνα δολλᾶριο.

» Φυσικά, ἦταν ἓνα καινούργιο πρόσχημα γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ φύγω.

» Ὅλοι ἀρνήθηκαν γελώντας καὶ προσεφέρθηκαν νὰ με πᾶνε με τ' αὐτοκίνητό τους ἀν εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένω ὡς τὴν ἕκτη πρωΐνῃ. Εἶχα ἀρχίσει νὰ θυμῶνω, ὅταν ἡ Μύριαμ ἀνοίξε τὸ σανάκι της, πῆρε ἓνα δολλᾶριο καὶ μοῦ τὸ ἔδωκε:

» —Πᾶρε, ἀγάπη μου, εἶπε. Ἐγὼ μόλιχα εἶμαι φίλη χωρὶς συμφέρον... Καὶ εὐχομαι νὰ σὲ κρατήσω. Καληνύχτα:

» Καὶ μοῦ πρότεινε τὰ χεῖλη της. Βιαστικά, πῆρα τὸ δολλᾶριο, φίλησα τὴν

Ἡ Μύριαμ μοῦ πρότεινε τὰ χεῖλη της...

Μύριαμ και βγήκα, ενώ όλοι έσκαγαν στα γέλια. "Έξω ήταν πυκνή όμίχλη. Στο σκοτεινό περιβάλλον, όλο σκηνές με γκάγκστερς περνούσαν μπροστά απ' τα μάτια μου.

» "Ήξερα πώς δεν θάβρισκα ταξί προ- του περάσω το ποτάμι και προχώρησα σ'ήν μεγάλη σιδερένια γέφυρα... Ήταν ολωμοδιόλου έρημη. Ξαφνικά μπροστά μου, μέσα στην όμίχλη, είδα την σιλου- έττα μιας γυναίκας. Ήταν σκυμμένη α- πάνω απ' το παραπέτο κατά τρόπο πο- λύ επικίνδυνο κι' ανεξήγητο συγχρόνως. Συλλογίστηκα τις αυτοκτονίες που είχαν γίνει συχνότερες τελευταία, και πλησία- σα. Γύρισε απότομα στον θόρυβο των βη- μάτων μου, ύστερα έκανε να ριχτεί μέσα στο ποτάμι, την άρπαξα όμως απ' το χέ- ρι και την τράβηξα κοντά μου. Είδα πώς ήταν πολύ όμορφη, χωρίς καπέλλο, με τα μαλλιά κολλημένα στο μέτωπο απ' την ύγρασία και το πρόσωπο πλημμυ- ρισμένο στα δάκρυα. Δεν θυμώμαι πώς ή- ταν ντυμένη. Φτωχή δεν έμοιαζε. Μου φαί- νεται πώς φορούσε γούνινο γιακά... Τα δόντια της χτυπούσαν όρμητικά, τα χείλη της έτρεμαν.

» —Τι ζητάτε από μένα; μου είπε... "Αφίστε με!... Μά αφήστε με, λοιπόν! "Υστερα από λίγο, έξακολουθώντας να την κρατώ απ' το μπράτσο, προχω- ρούσα μαζί της στο πεζοδρόμιο της γεφύ- ρας.

» —Μά επί τέλους, της είπα, τι σάς συμβαίνει;... Τι τρέχει;... Μήπως σάς έ- γκατέλειψε ο φίλος σας; Σας βεβαίω πώς δεν αξίζει τον κόπο να σκοτωθίτε... Νά ξε- ράτε πόσες φορές ευχήθηκα κι' εγώ, όποτε και προς στιγμήν, να πεθάνω... Πρό- όλιγου ακόμα δεν θάδινα ούτε σεντ για την ζωή μου και τώρα είμαι πολύ ευχα- ριστημένος που βρέθηκα εδώ...

» Δεν άπαντούσε. Κάτω από ένα φανά- ρι την κύτταξα πιο προσεκτικά. Ήταν πολύ όμορφη, με λεπτά χαρακτηριστικά. "Ο πόνος της, οι ρωμαντικές περιστάσεις, ή έλατρά μέθη μου, ο θυμός μου έναν- τιον της Μύριαμ κι' έκαναν να ενδιαφερ- θώ φλογερά γι' αυτή τη γυναίκα. Περά- σαμε κοντά από έναν πόλιμαν που μάς κύτταξε λοξά. "Η σύννοός μου με άκο- λουθοόσε πειθίμην κλαίγοντας με σιγα- νούς λυγμούς... Δεν μπορούσα να την παραδώσω σ' έναν άστυφολακα γιατί μπορεί να είχε όοσολήψεις με την άστυ- νομία... "Εξ άλλου, όμολογώ πώς ήθελα να παρακολουθήσω την περιπέτεια μέχρι τέλους.

» Αφού πέρασα την γέφυρα, καθισά- χασα κάπως, ήμουν όμως ακόμα στενο- χωρημένος. Τι θα την έκανα αυτή την κοπέλλα, θα την άφηνα στον δρόμο; Θά- πεφτε στο ποτάμι. Στο ξενοδοχείο μου δεν μπορούσα να την πάγω γιατί είναι αυ- στηροί οι κανονισμοί ενός άμερικανικού ξενοδοχείου. Νά είχε άραγε κατοικία; Οίκογένεια; Προσπάθησα να την ρωτή- σω. "Αδύνατον όμως να μάθω τίποτα. "Ετρεμε κι' έκλαιγε χωρίς ν' άπαντά. Τέλος, είπα:

» —Δεν μπορώ να σάς άφήσω έτσι... Ποό μπορώ να σάς πάγω;... "Εχετε σπί- τι; Συγγενείς; » Κούνησε το κεφάλι της άρνητικά. » —Δωμάτιο; » Κούνησε και πάλι το κεφάλι: «όχι». » "Εκείνη τη στιγμή, περνούσαμε από μια πόρτα φωτισμένη όπου διάβαζε κα-

νείς: «Ράϊβερσάντ- "Οτέλ... Δωμάτια προς ένα δολλάριον». Δεν ήταν βέβαια ξενοδοχείο πολυτελείας. » —"Ακούστε, της είπα, είμαι άναγκα- σμένος να έπιστρέψω σπίτι μου. Πρέπει ν' άναπαυθίτε, να στεγνώσετε και να κοι- μηθίτε κι' αύριο πρωί, θάρθω να πάρω ειδήσεις σας. Τότε θα είσθε καλλίτερα και θα μου διηγηθίτε την ιστορία σας... "Εχω πολλούς φίλους στην Νέα- "Υόρκη και θα μπορέσω να σάς βοηθήσω... "Όσο κι' αν είσθε στενοχωρημένη, κάνετε ύπο- μονή μια νύχτα... Ποιός ξέρει; "Ισως αύ- ριο που θάχη περάση ή όμίχλη, ν' άλ- λάξετε ιδέα. Δεχόσαστε; Και μου υπό- σχεσθε να μην φύγετε από δω πριν έπι- στρέψω;

» "Εκανε νόημα: «ναί». » —"Εχετε χρήματα; ρώτησα δειλά. » Τό βλέμμα της έλεγε πώς δεν είχε ούτε βέλε.

» —Καλά, αυτό δεν έχει σημασία. Κι' ενώ δυστυχώς δεν έχω άπόψε, έχω όμως ένα δολλάριο να πληρώσω το δωμάτιό σας. "Αν χρειασθίτε τίποτα για να φάτε, μην διστάσετε να το ζητήσετε, γιατί θάρθω αύριο να κανονίσω το υπόλοιπο. Σύμφω- νοι;...

» "Ενα γκαρσόνι, άγουροξυπνημένο— μια ζωώδης φυσιογνωμία—μάς άνοιξε. » "Η δεσποινίς, είπα, θα περάση την νύχτα της εδώ... Θα σάς πληρώσω άμέ- σως ένα δολλάριο για το δωμάτιο. Θα έπιστρέψω το πρωί, να σάς πληρώσω ό,τι άλλο εροδέψει. Πάρτε το δολλάριο. Σύμ- φωνοι;

» Είδα κι' έπαθα ώσπου να του δώσω να καταλάβη, γιατί μιλούσε με κακή πρόφορά τα άγγλικά και δεν ήξερε λα- τινικές γλώσσες. Τέλος, πήρε το δολλά- ριο κι' ενώ άποχαίρετσηα την νέα. » —"Ωρβουάρ γιά αύριο της είπα... Κι' ύποσχεθήτε μου να κοιμηθίτε...

» Της έδωκα το χέρι. Τόσφιξε ζωηρά και μίλησε για πρώτη φορά: » —"Γιο ού άρ κίντ, είπε... Είσαε καλός...

» Γύρισα με τα πόδια στο ξενοδοχείο μου.

■ ■

» Τό πρωί της έπομένης, μόλις ξύπνη- σα, είχα στην άρχή την έντύπωση πώς αυτή ή παράξενη άνάμνηση ήταν άπλού- στατα ένα όνειρο. Σιγά- σιγά όμως, θυ- μήθηκα όλες τις λεπτομέρειες, πήρα ένα ταξί και πήγα στο ξενοδοχείο τοό ένός δολλάριου. Στον δρόμο, σκεπτόμουν πώς καθώς είχα πολλούς φίλους μετα- ξύ των πολιτευτών της Πολιτείας της Νέας- "Υόρκης, θα μπορούσα να φροντί- σω για την νέα... Και ποιός ξέρει;... "Η ευγνωμοσύνη είναι στις γυναίκες...

» Εύκολα βρήκα το ξενοδοχείο στην γωνία της γεφύρας. Στο γραφείο, ήταν καθισμένη μια ταμίας τριγυρισμένη από κλειδιά και τηλεφώνα.

» —Με συγχωρήτε, της είπα, ήρθα να πάω ειδήσεις απ' την νέα που έφερα εδώ χθές το βράδυ...

» Με κύτταξε με άπορία. » —Ποιάς νέας; ρώτησε. » "Εξηγήθηκα. » —Νοικιάσατε ένα δωμάτιο, στις δυό το πρωί, σέ μιάν νέα που δεν είχε άπο- σκευές;

» —Τέτοιο πράγμα δεν είναι περασμέ- νο στα βιβλία μου. Νά φωνάξω τον Στε- φάν.

» Χτύπησε το κουδούνι και σέ λίγο έρ- χόταν το γκαρσόνι που μάς είχε άνοιξει. Βλέποντάς με, φάνηκε έκπληκτος και θυμωμένος:

» —Με άναγνωρίζετε; ρώτησα. "Ηρθα με την νέα... Ποό είναι;

» —"Εφυγε!... Την έδιωξα!

» —Τι έκανε, λέει; Την έδιωξε; Με ποιό δικαίωμα; Είχα πληρώσει...

» "Εβγαλε απ' την τσέπη του ένα χαρ- τί και μου τόβαλε μπροστά στα μάτια μου:

» Κι' αυτό; είπε. Δεν είχα δική;... Ψεύτικο δολλάριο...

» —Ψεύτικο δολλάριο;

» "Αρπαξα το χαρτί, κατάπληκτος. Δεν ήταν κιβδηλο, αλλά ένα από τα ψευτο- δολλάρια που μοιράζουν στα κα- ταστήματα για διαφήμιση.. Πώς δεν το είχα προσέξει της με είχαν κοροϊδέψει... Κσι- τι να είχε άπογίνει ή δυστυχισμένη;

» Μάταια έκανα φασαρία, είπα στην ταμία ότι ή πράξη τοό γκαρσονιού μπο- ρεί να είχε σπρώξει την νέα σέ άπονε- νομένο διάβημα. "Ετρεξα στο άρχηγείο της άστυνομίας όπου είχα έναν φίλο, τον Μαλβάνεϋ. Διέταξε έρευνες στην άστυ- νομία τοό ποταμού.

» Πήγα στης Μύριαμ, την ξύπνησα και της μίλησα άυστηρά. Γέλασε με την καρ- διά της.

» —"Εγώ φταίω, είπε τέλος. Φταίει ό- μως και ή τύχη... Την στιγμή που άνοιγα το τσαντάκι μου, θέλοντας καλή τη πίστει να σου δώσω χρήματα, είδα το ψεύτικο δολλάριο που μου είχα δώσει το άπόγευμα για ρεκλάμα σ' ένα κατάστη- μα. Σκέφθηκα την σαστισιαύρα σου όταν ο σωφέρ θα σου το έπέστρεφε! Σκέφθη- κα έπίσης πώς ή φάρσα θα ήταν χωρίς συνέπειες, αφού ο θυρωρός τοό ξενοδο- χείου θα σου δάνειζε χρήματα... Ποό να φανταστώ πώς θα ήγίανες μέσα στην νύχτα, να παραστήσης τον πλανόδιο ίπ- πότη;

■ ■

» "Υστερα από τρείς μέρες, ο Μαλβά- νεϋ μου τηλεφώνησε πώς το πτώμα της νέας είχε βρεθί στο ποτάμι. "Η ταυτότης της όμως δεν κατέστη δυνατόν να εξα- κριβωθί. Καμμιά οίκογένεια δεν την ζή- τησε. Και σήμερα ακόμα, δεν μπορεί να καταλάβω πώς μια τόσο όμορφη νέα πέ- θανε χωρίς να την κλάση κανείς.

» "Η Μύριαμ κι' εγώ παρευρεθήκαμε μαζί στην ταφή της άγνωστης. Νοιώθαμε κι' οι δύο μας πώς ήμασταν άόριστα ύ- παίτιοι. Κι' όμως, δεν είχαμε κάνει τί- ποτα το ένοχο. "Η Μύριαμ είχε κάνει μια άθώα άστειότητα σ' έναν φίλο της. "Εγώ είχα επιχειρήσει, ίσως με κάποιαν όστε- ροβουλία, χωρίς κακία όμως, να σώσω αυτή την νέα. Ήταν καταπληκτικό: ένα δολλάριο που είχε δώσει ή Μύριαμ... ένα δολλάριο που είχα δώσει στο γκαρσόνι τοό ξενοδοχείου... ένα δολλάριο που θα έσωζε αυτή την ζωή και θα μετέβαλλε ίσως την δική μου....

—Θάλεγε κανείς, έκανε ή Μύρια ό- ταν φύγαμε απ' το νεκροταφείο, θάλεγε...

» —Τι πράγμα;

» —"Όχι... δεν ήθελα να πω τίποτα... "Ήξερα όμως πώς φοβόταν να προφέ- ρη την λέξη «μοιραίο».

Οί άλλοι... "Ικαροι

"Από τα παλιά χρόνια το όνειρο τοό άν- ρώπου ήταν πώς να μπορέση να πετάξη. Είναι σ' όλους γνωστή ή τραγική ιστορία τοό "Ικαρου. "Αλλ' ή προσπάθεια αυή δεν έ- μινε μοναδική, όπως ξέρουμε. Ο "Ικαρος εί- χε και μιμητάς. "Ετσι κατά τον 18ον αιώνα κάποιος βρήκε ένα πολύ πρακτικό τρόπο για να πετάξη. Μολονότι στην πραγματικότητα δεν επρόκειτο περί πτήσεως. "Ο,τι χρεια- ζόταν ο έκτελεστής ήταν περι τα 100 μέτρα χοντρό σκονί, ένας ξύλινος θώρακας και ά- τσαλένια νεύρα. Πρώτα διάλεξε για το πεί- ρμαί του ένα ψηλό κωδωνοστάσιο. "Ανέβη- κε στην κορυφή του και έδωσε το σκονί γερά από κάπου και την άλλη άκρη την άφη- σε να πέση κάτω. Οί σύντροφοί του που βρίσκονταν στο έδαφος, έπιασαν το σκονί και το τράβηξαν άπομακρυνόμενοι συγχρό- νως από την βάση της εκκλησίας, μέχρι τοό σημείου που τους επέτρεπε το μήκος του. "Ετσι το σκονί πήρε μια κλίση από 60—40 μοίρες, από την κορυφή τοό κωδωνοστασίου ως το έδαφος.

Κατόπιν ο περίεργος αυτός "Ικαρος έ- φήρμωσε τον ξύλινο θώρακα στο στήθος του κι' ήταν έτοιμος για την... πτήση. Κύταξε την λεπτή γραμμή που διενέφει το σκονί στο κενό, και άφέθηκε να γλυστρήση με ταχύτητα πάνω στο σκονί, πεσμένος σ' αυ- τό με το στήθος κι' όρμώντας σάν γεράκι προς το έδαφος. Τέσσερα πράγματα μπορούσαν να συμβούν κατά την εκτέλεση τοό πειράματος: 1ον) να κοπή το σκονί. 2ον) να χάση την ίσορροπία του ο εκτελεστής, 3ον) να μην μπορέσουν οι φίλοι του να τον πιάσουν μόλις προσγειωθί, και 4ο) να επιτύχη το πείραμα. Τόση μεγάλη ήταν ή ταχύτης με την οποία γλυστρούσε επάνω στο σκονί ο εκτελεστής, ώστε από το τρίψιμο τοό σκου- νιού πάνω στο αύλακι τοό ξυλίνου θώρακα προκαλούνταν θερμότης μέχρι τοό σημείου να θγαίνει καπνός.

Τό πείραμα αυτό αν δεν έλυνε το πρόβλη- μα της άεροπορίας, έξελίχθηκε όμως σέ σπόρ πρώτης τάξεως. Είχε διαδ-θί ταχύτα- τα και επικράτησε στην "Αγγλία από το 1730 ως το 1734.

"Ο ιστορικός Ουίλλιαμ Χούττον, άναφέρει σ' άπομνημονεύματά του για κάποιον Κάν- τμαν ο οποίος πέταξε κατ' αυτό τον τρόπο από την κορυφή τοό κωδωνοστασίου των "Α- γίων Πάντων και προσγειώθηκε στο ποδο- σφαιρικό γήπεδο τοό Ντέρμπυ: σέ άπόστα- ση δηλαδή δυό χιλιομέτρων. «Κατέβαινε με ταχύτητα» γράφει ο Χούττον, «πυροβολών- τας συνεχώς και σαλπίζοντας, προς μεγάλη χαρά και διασέδαση των χιλιάδων θεατών που παρακολουθούσαν το θέαμα».

Τό 1734 ένας άπένταρος ταχυδακτυλο- γός άποφάσισε να επιδοθί σ' αυτό το σπόρ με τον μοναδικό σκοπό να κέρη λεφτά. Με- ταχειρίστηκε ένα σκονί 500 μέτρων και γλυστρησε πάνω σ' αυτό απ' το κωδωνοστάσιο τοό "Αγίου Παύλου ως τον Τάμεση, όπου προσγειώθηκε μέσα σέ μια σκούνα! Πολλά- ρις επανέλαμβανε αυτό το πείραμά του πότε κρατώντας στην άγκυλιά του ένα παιδί και πότε διάφορα κατοικίδια ζώα. "Όταν άρχι- σε ο κόσμος να συνηθίξη το θέαμα και να μην δείχνη άνάλογο ένδιαφέρον, το έπιχει- ρηματικό αυτό μυαλό, έπενόησε μια νέα ά- τραξιόν: πήρε ένα γάιδαρο τοό εφάρμοσε έναν ξύλινο θώρακα κάτω από την κοιλιά, άνάλογο με τον δικό του, τον άνύψωσε μ' ένα βίντζι πάνω στο κωδωνοστάσιο και τον... άφησε στην τύχη του. Δυστυχώς όμως στη μέση της διαδρομής το σκονί κόπηκε. "Ο κόσμος που παρακολουθούσε από κάτω έθα- λε τις φωνές και διασκορπίστηκε. "Ωστόσο ο γάιδαρος έπεσε στο έδαφος δίχως να πάθη τίποτα!

"Από τότε το σπόρ αυτό άπαγορεύτηκε.

Σκέψεις

—"Η γυναίκα δεν λογαριάζει ποτέ τις θυ- σίες: ούτε τις δικές της ούτε των άλλων.

—"Αγνότης: παλιά λέξις που δεν βρίσκε- ται σήμερα παρά στα λεξικά.

—"Ο έρως δεν έχει και μεγάλη αξία όταν δεν πρόκειται ν' άντιμετωπίση έναν αντί- παλο.

—"Όταν αφαιρέσετε από τον έρωτα το ά- μάρτημα και την μυστικότητα, δεν τοό μέ- νει, για να είναι δυνατός, παρά ή προδο- οία.

—Οί γυναίκες δεν δέχονται πιά τον έρω- τα που πάει πεζή. "Απαιτούν το αυτοκί- νητο.

—Μια γυναίκα λατρεύει έναν άνδρα. Μια μέρα, τυχαία, τον άπατά. Και καταλαβαίνει με κατάπληξη ότι δεν τον άγαπούσε.

—"Η άληθινή όμορφιά δεν είναι εκείνη την οποία εύχαριστείται κανείς να θανμάξη, μα εκείνη μπροστά στην οποία άναγκάζεται να κλείση τα μάτια του όπως μπρο- στά στον ήλιο.

—"Υπάρχουν γυναίκες που τις άγαπά κα- νείς μόνο όταν βρίσκονται μακριά.

—Στον έρωτα, όπως και στον πόλεμο, ή τύχη είναι ο υπέτατος άρχηγός.

'Από παντός

ΔΕΙΞΤΕ ΜΟΥ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΣΑΣ!

Στις γνωστές ως τώρα «μαντιές»: χει- ρομαντεία, χαρτομαντεία, νοομαντεία, κ.τ.λ. προσετέθη τελευταία κατά τις άνα- κοινώσεις κάποιου άμερικανού ειδικού και ή γλωσσομαντεία. "Ο έφευρέτης τοό νέου φρούτου ύποστηρίζει ότι από το σχήμα και την έν γένει διαμόρφωση της γλώσσας μπορεί κανείς να μαντεύη τον χαρακτήρα τοό ανθρώπου. Και κατέλη- ξε ύστερα από μεγάλες μελέτες στα έ- ξής συμπεράσματα:

Γλώσσα μακρυά δείχνει ελλικρινεία.

Γλώσσα κοντή δείχνει ύποκρισία.

Γλώσσα πλατεία δείχνει καλωσύνη.

Γλώσσα στενή δείχνει μισάνθρωπια.

Γλώσσα μακρυά και πλατεία δείχνει άνθρωπο φλόαρο, ελλικρινή όμως μέχρι επιπολαιότητας.

Γλώσσα μακρυά και στενή δείχνει άν- θρωπο με μέτρια ελλικρινεία.

Δηλαδή όποιος έχει τέτοια γλώσσα ει- ναι άνθρωπος που σκέπτεται τι λέγει χω- ρίς να λήη πάντα ό,τι σκέπτεται.

Γλώσσα κοντή και πλατεία δείχνει άν- θρωπο φλόαρο και ψεύτη. "Ο άνθρωπος με τέτοιου είδους γλώσσα μιλάει πολύ χωρίς όμως να λήη ποτέ ό,τι σκέπτεται.

Γλώσσα κοντή και πλατεία δείχνει άν- θρωπο πανούργο, ψεύτη, στο έπακρο και με χαρακτηρισρα κρυφόν και άνεξιχνίαστον.

Και τώρα αν θέλετε να δήτε τι είδους άνθρωπος είναι ο ένας ή άλλος γνωστός σας, δεν έχετε παρά να τοό πητε... να σάς δείξη τη γλώσσα του

■ ■

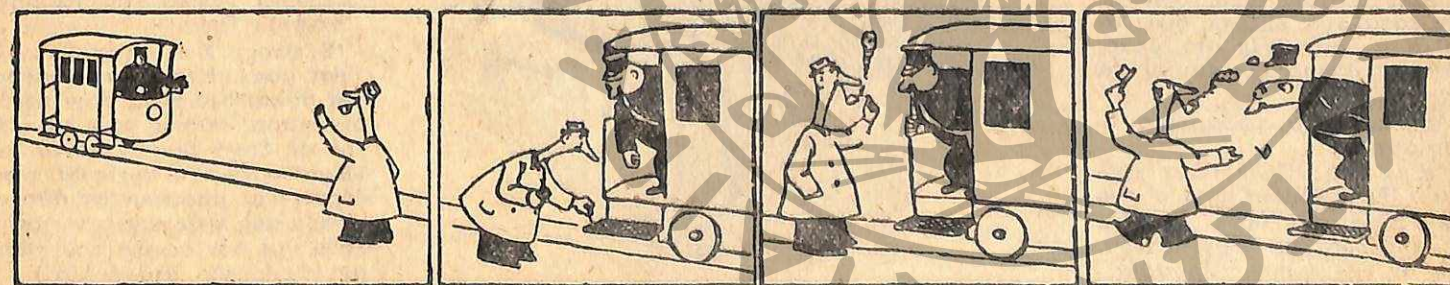
ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΜΠΟΡΙΑ

"Ενα πολύ περίεργο έμποριο γίνεται κάθε χρόνο στην Γερμανία. "Εξάγονται σέ μεγάλες ποσότητες απ' τοūs λιμένες της Βαλτικής... αυγά μυρμηγκιών, που τα ζητούν διάφορα ίχθυοτροφεία για την διατροφή ώρισμένων ψαριών. Τα αυγά αυτά τα μαζεύουν στα δάση, και τα βιο- μηχανοποιούν.

"Ενα άλλο, έξίσου περίεργο έμποριο γίνεται απ' το Μεξικό: Ξηραίνουν εκεί ένα είδος μύγας, κίτρινου χρώματος, τις κονιοποιοούν και τις στέλνουν στο διεθνές έμποριο.

"Η... μυγόςκοκη αυτή είναι πρώτης τά- ξεως τροφή για τα καναρίνια, που ξε- τρελλαινούνται γι' αυτή.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

"Ο κ. Πειροχτήρης θέλει ν' άνάψη το σπί ρτο του.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

Ένα ματσάκι μενεξέδες...

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Σε μια κοσμική ταβέρνα, δυο τ' πρώτο κόσμο άποκηράτικος πολύς, κέφι, σεργιαντίες, κομψοί. Οι περισσότεροι άντρες φορούν φράκα ή σμόκιν, οι περισσότερες γυναίκες θραυνές τουαλέτες, γιατί όλοι γυρίζουν από επίσημους χορούς. Νύχτα Καρναβαλιού. Έξω κάνει πολύ κρύο, μέσα στην ταβέρνα πολλή ζέση. Τα τζάμια έχουν θλώσει απ' τη διαφορά αυτή της θερμοκρασίας. Στη γωνιά, ένας διολίστας με γκριζα μαλλιά πατάει κουρασμένες δοξαριές. Ο πιανίστας έχει μισοκοιμηθεί πάνω σ' α ξεθεωμένα πληκτρα του πιάνου. Τα γκαρσόνια πηγαίνωσρχονται σκοτωμένα. Σ' ένα τραπέζι του βάθους, Έκείνος προσπαθεί να τελειώσει ένα αντίσολ, χωρίς να πεινάει καθόλου. Είναι σφιγμένος μέσα στο φράκιο του, και πλήττει μόνος του. Τα σαράντα του χρόνια τα όπομεινι ήρωικά. Δυο ρυτίδες μόνο, δεξά κ' αριστερά σ' ό στόμα, δείχνουν την κόπωση του γεροντοπαλλήκαρου, που βαρέθηκε να ζή πάντα μέσα στο ίδιο πλαίσιο και που ζητάει να βρη κάποιον περιορισμό της μισήτης του έλευθερίας. Σε μια στιγμή, ή πόρτα της εισόδου άνοίγει, και μαζί με τ' κρύο, μπαίνει και μια άνθοπώλις, σερώντας ένα κοριτσάκι. Είναι νέα, μα τρομερά καταβεβλημένη. Τα χείλη της, όπως και τ' χείλη της μικρής, είναι μελανά απ' τ' κρύο. Η άνθοπώλις γυρίζει ανάμεσα σ' α τραπέζια και προσφέρει μαρμαρίνους μενεξέδες. Όταν φτάνει στο τραπέζι Έκείνου, στέκεται μια στιγμή, τόν κυττάζει περίεργα, ύστερα κινείται και σωριάζεται χάμω. Έκείνος τη σηκώνει, τη δάξει να καθήση και διατάζει ένα γκαρσόνι να της φέρη κάτι ζεστό για να συνέλθη).

Έκείνος (πολύ σιγά): 'Εσύ...

Έκείνη: Έγώ...Γιατί, σ' α φαίνεται παράξενο;...

Έκείνος: Δέκα χρόνια από τότε... Κι' όμως, σ' α γνώρισα άμέσως...

Έκείνη: Και σ' α δεν άλλαξε... λίγα γκριζα μαλλιά μόνο σ' α όμορφηνα τ' κεφάλι.

Έκείνος: Μά πως έγινε να πουλάς λουλούδια στις ταβέρνες;

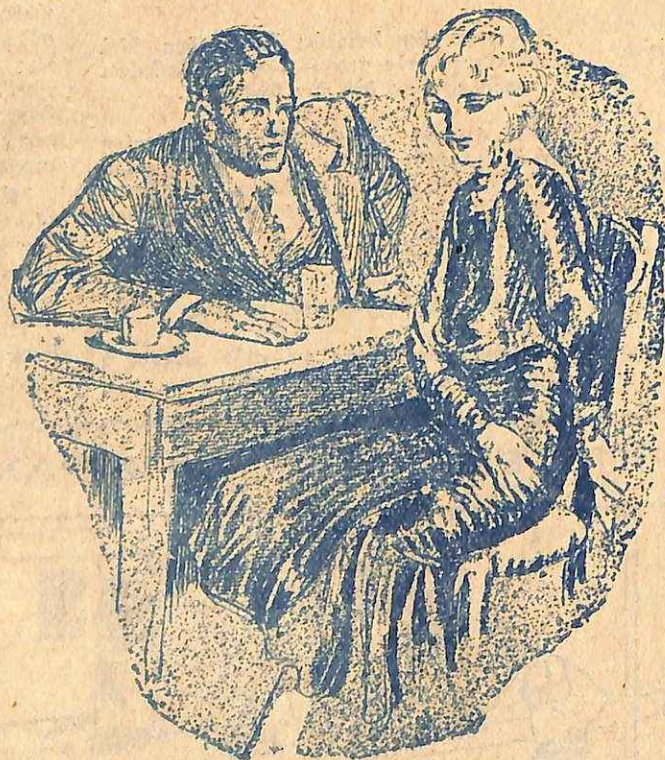
Έκείνη: Η ιστορία μου δεν είναι καθόλου πρωτότυπη... Η εξέλιξή της μόνο δεν είναι κοινή...

Έκείνος: Θα πάρης κάτι; Και ή μικρούλα;

Έκείνη: Σ' α ευχαριστώ πολύ... Ναι, κάτι θα πάρουμε... (Διαλέγει στην τύχη, κάτι απ' τόν κατάλογο, εκείνος δίνει άνόλογες διαταγές στο γκαρσόνι, που απομακρύνεται για να τις εκτελέση).

Έκείνος: Και τώρα, είμαι δλος αβτιά...

Έκείνη: Πάνε δέκα χρόνια... Έργαζόμουν τότε σ' ένα κατάστημα της όδοσ 'Ερμού... Συντηρούσα ένα γέρο πατέρα, τυφλό, άνικανο για έργασία... Την νύχτα όταν γυρίσα στο σπίτι μου, ύστερ' από δουλειά

-Μου δικαιολογήθηκε κάπως μασσημένα...

όλη την ήμερα, πολλοί με πληροφορούσαν σ' α σκοτεινά δρομάκια πως ήμουν όμορφη, γοητευτική, και πως ήταν πρόθυμοι να μου τ' οπν αυτό πιο κοντά μου, όπουδήποτε. Έγώ όμως δεν ήθελα να τούς άκούσω... Θέλησα όμως ν' άκούσω κάποιον, που μου τ' α είπε αυτά ένα πρωινό, μέσα σ' α κατάστημα που εργαζόμουν... Ήταν ένας κομψότατος άντρας ως τριάντα χρόνων, κι' είχε μη ή για να φανήση δεν θυμάμαι κι' έγω τί... Όταν συνάντησα τ' α βλέμματά του, ένοιωσα μια παράξενη συγκίνηση και μια προαίσθηση ότι ό άντρας αυτός θα πιαζε ένα μεγάλο ρόλο στην ζωή μου... Και, πραγματικά, τόν έπαιξε... Ξαναγύρισε και την άλλη μέρα, και την πάρα πάνω... Επί τέλους μου μίλησε... Κι' έγω τ' α άποκρίθηκα χαμηλώνοντας τ' α μάτια... Και κείνο τ' α βράδι ό πατέρας μου με περίμενε πολύ περισσότερο απ' τ' α συνηθισμένο...

Έκείνος: Τι ωραίες εκείνες ό θραυδές...

Έκείνη: Τ' α είδύλλιο θάσταξε όσο βαστάνε όλα τ' α είδύλλα συνήθως: λίγους μήνες... Ύστερα, μια μέρα, Έκείνος ήρθε άργότερα σ' α ραντεβού του... Μου δικαιολογήθηκε κάπως μασσημένα... Την έπομεινι δεν ήρθε καθόλου... Ύστερα από μια εβδομάδα, πήρα λίγες θιαστικές γραμμές του... Έφευγε για την Γερμανία, για άνώτερες σπουδές, και δεν είχε προφτάσει ούτε να με χαιρετήση... Θ' α μούγραφε από εκεί... Και δ' α μούγραφε ποτέ... (σκοιπίζει ένα δάκρυ της. Τ' α γκαρσόνι είχε φέρει τ' α φαγιά. Έκείνη δεν πειράζει τίποτε. Η μι-

κρούλα μόνο τρώει πεινασμένη).

Έκείνος (τρυφερά σ' Έκείνην): Καύμενούλα μου... Πόσο θ' α υπέφερες...

Έκείνη: Συνήθισα σ' α τέλος... τ' α μόνο που μ' έκανε να υποφέρω, ήταν όι πειρασμοί της ζωής... Ύστερ' από λίγους μήνες, ό πατέρας μου πέθανε κι' έμεινα μόναχη... Η μοναξιά μου όμως κράτησε λίγο, γιατί ύστερα ήρθε μια συντροφιά που την περίμενα από καιρό...

Έκείνος (σ' α να καταλαβαίνη): Μιά συντροφιά;

Έκείνη: Ναι... (σιγά) 'Η κόρη μου... (πιο σιγά) 'Η κόρη σου...

Έκείνος (κυττάζει σ' α χαμένος τ' α μικρούλα που τρώει λαίμαργα. Ύστερα την παίρνει στην άγκαλιά του και τη φιλάει πολύ - πολύ) 'Η κόρη μου... 'Η κορούλα μου...

Έκείνη: Σ' α μάτια της που ήταν ίδια με τ' α δικά σου, έβλεπα όλο τ' α παρελθόν να ξαναζωντανεύη, γοητευτικό, όμορφο, εξαυλωμένο απ' την άπόσταση.

Κι' έχα και μιά άλλη άφορμή για ν' αγαπώ την κορούλα μου: 'Η παρουσία της μ' έμπόδιζε απ' τόν κατήφορο... Νόμιζα, πως αν έλκεινα τ' α μάτια κι' έπεφτα, δ' α μπορούσα ποτέ να την ξαναδώ... Κι' έτσι προτίμησα να πουλάω λουλούδια, τις νύχτες, σ' α κέντρα...

Έκείνος (συγκινημένα): 'Άκουσε τώρα και σ' α την ιστορία τ' α δική μου... 'Ο κόσμος όλος μου δόθηκε, έζησα όλων τών ειδών τ' α ζωή, και κατάντησα να τ' α θαρεθώ όλα και να μην έχω πιά να κ' ανω τίποτ' άλλο, παρά να πεθάνω... Κι' έτσι μ' ήρρες άπόψε, μόνον, θ' α ρισκισμένον, γεμάτον πλήξη, ύστερ' από μια «διασκέδαση» χορευτική όμοια μ' όλες τις άλλες...

Ηρθε δ' α πέρα χωρίς να ξέρω γιατί, μάλλον για να φάω κάτι, που δεν μπόρεσα να τ' α φάω, μάλλον για ν' άκούσω λίγη μουσική, που δεν μπόρεσα να άκούσω...

Έκείνη: Και τώρα;

Έκείνος: Τώρα; (χαρούμενα) Τώρα έχω και γυναίκα και παιδί, και οικογένεια... Όλα τ' α πόχτησα σ' α μιά όμορφη στιγμή... Τ' α βουδ' μου και πένθιμο σίτι θ' άνηγήση από χαρούμενα γέλοια... Θ' α νοιώσω τ' α χαρά μαζεμένη, που δεν ένοιωσα τόσα χρόνια, όσα κι' αν τ' α ζητησα... (φωτίζει τ' α γκαρσόνι, τ' α πληρώνει και σπώνεται) Πάμε...

Έκείνη (δειλά σ' α να μην τ' α στέψη): Πού;

Έκείνος: Σ' α σπίτι μου... Σ' α σπίτι μας... Και θ' α σκόρπισουμε, τ' α σάλα, σ' α χώλ, στην κρεββατοκάμαρα, ατ' α τούς μενεξέδες που σ' α ξαναγύρισαν κοντά μου... (Βγαίνουν και όι τρεις απ' την ταβέρνα, και μπαίνουν σ' α αυτοκίνητ' α του που τούς περιμένει στην έξοδο με τόν σωφ' α που καθ' α μεγαλ' α πρεπής σ' α βολάν.)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

στην Πανεπιστημιακή Λέσχη

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Δεν θ' α ισχυριστώ πως όι φοιτητάι άνακάλυψαν φάρμακο προληπτικό κατά της μελαγχολίας και της νευρασθενείας. Γιατί είναι γνωστόν πως τις δυο αυτές επικίνδυνες παγίδες, που είναι σπηνένες έναντίον της ευθυμίας και της υγείας τ' α καθενός μας, τις προλαμβάνουμε και τις καταπολεμούμε με ποικιλία ν' α ρα σ' α σε ω ν...παραστάσεων όμως σ' αν την «ευθυμη μουσικοθεατρική θραυδα» της Πανεπιστημιακής Λέσχης...

Αν σ' ας ρωτήσουν π' α είναι τ' α πολυτιμότερο πράγμα σ' αν κόσμο, μην σπεύσετε ν' άπαντήσετε: τ' α χρυσάφι, ή πλατίνη, κτλ. Όλα αυτά δεν έχουν καμιά αξία μπροστά σ' ας... προσκλήσεις που μοίρασε με εξαίρετική τσιγκουνιά ή γραμματεία της Λέσχης. Παρ' όλη όμως την τσιγκουνιά και τ' α «μόλις έτελείωσαν» βρέθηκε ένας καθηγητής τ' α Πανεπιστημίου να διαμαρτυρηθή ότι παρεβιάσθη... ό νόμος περί άδιαχωρήτου! 'Ο δυστυχής είχε στριμωχτή άνάμεσα σ' α δυο ευτραφέστατες αντιπροσώπους τ' α ωραίου φύλου και τ' α... παχ' α παραπέτασμά τους έγινε άφορμή να μην άκούγονται όι διαμαρτυρίες τ' α κ. καθηγητού!

Την παράστασιν έτίμησε κι' ό Διάδοχος. Όπως τυχάρ, να έξηγουέμεθα. 'Η Α. Υ. θέλησε να έπισκεφθή τις έγκαταστάσεις της Λέσχης και με την ευκαιρία αυτή παρακολούθησε την παράσταση. 'Η έμφάνιση της Α. Υ. σ' αν πλατεία χαιρετίσθηκε με θερμές έκδηλώσεις τ' α πλήθους και άνάκρουση τ' α 'Εθνικού Ύμνου.

Ό μουσυργός και μαέστρος κ. Σπάθης, παρ' α την Δαμόκλειο σ' α θη της άπειρίας ώρισμένων έρασιτεχνών τ' α άσματος, προ...σ' α θη...σε να τούς έμψυχωση και να τούς κάνη να άποβάλουν τ' α πατροπαράδοτο «τράκ» της άπειρίας.

Τις τελευταίες — πρ' α της παραστάσεως — μέρες, ακρίβαιναν άπότομα τ' α πορτοκάλια και τ' α λεμόνια σ' αν Αγορά. Ν' α έξηγουέμεθα όμως: όχι τ' α σάπια. Δεν έπρόκειτο δ' α περι κερδοσκοπικού κόλπου... Άπλούστατα, ό 'Ιωαννίνους (σκηνοθεσία και διδασκαλία τ' α θεατρικού μέρους) και τ' α συνεχή έλαρυγίσματά του θράχναζε, δεν έβαζε φαί σ' α στόμα του γιατί δεν προλάβαινε κι' έπιστρατεύονταν πορτοκαλάδες για να τόν... συντηρούν. Τών λεονιδών κατάχρησις γινόταν για να συνφεύρουν τόν συμπαθέστατο κωμικό Ν. Μ. Λιποθυμούσε και ξελιποθυμούσε άστραπιαία ταχύτητα και μαθηματική άκρίβεια. 'Ο Ν. Μ. όμως είναι φιλόσοφος. Έλεγε: «καλλίτερα να φάω τ' α τώρα όλα τ' α λεμόνια...παρ' α τ' α να σ' α στο κεφάλι κατά την παράσταση!».

Τ' α νούμερο που σημείωσε μεγάλη έ-

πιτυχία, ήσαν τ' α τετράστιχα τ' α Π' αλ Μενεστρέλ που σατύριζαν πρόσωπα και πράγματα τ' α Πανεπιστημίου. Σημειώ- τέον ότι τ' α τετράστιχα με τ' α καλαμπούρια απέσπασαν έντ' ας μ' αν της αίθούσης τ' ας θερμάς έπευφημίας τ' α κοινού, έκτ' ας δ' α της αίθούσης, την παγερή άποδοκιμασία τ' α καιρού... Ποτέ δεν θυμάται 'Αθηναίος τέτοια παγωνιά σ' αν εκείνη της άξιομνημόνευτης νύχτας της 11 Φεβρουαρίου...

Ίδου και μερικά τετράστιχα...

Η δεσποινίς 'Ηρώ Σ. 'Αρ' ας Μπαγιαντέρ:

Ο Ζέγγελης, ό χημικός, ό Πρόεδρος μας 'Εφορος,

έ λογοπαίγνια γόνιμος, σ' α καλαμπούρια εύφορος,

ς την Χημείαν εργάζεται συνήθως με θερμίδας

αί για τ' α καλαμπούρια του έφευρε τ' ας... ψυχρίδας!

Τόν Πρύτανη, που πάντα δ' α κόντρα σ' ας εργασίας μας,

ι λαύρος επιτίθεται κατά της άπεργίας μας,

ιδومه άπ' ας μια συμβουλή: άθεα σ' αν άνά του,

ίνα μην πάθ' ή...άριστερά ό,τι έπαθ' ή δεξιά του!

Της Λέσχης τόν Διευθυντή θ' αβλεπα σ' α πρεσβεία μας, να παίξη ρόλον ενεργόν εις την διπλωματία μας 'Ορμά μ' αν τ' α γραφείο του ό φοιτητής άδιάλλατος: θηρίο μπαίνει άνήμερο... και βγαίνει άρνι τ' α γάλακτος!

Είν' άπορίας άξιον και πράγματα μυστήρια, γιατί ζητούν για τ' α Γουδι τ' α βύλα εκατομύρια;

'Αφού άργεί τ' α χτίσιμο και είναι κι' επιζήμιο...

τ' α τ' α βύλα να προμηθευθούν απ' τ' α Πανεπιστήμιο!

Τ' α Ποζελάκι σ' ας δόξες του! Σημείωσε άληθιν' α θρίαμβο σ' α ταγκό που τραγουδ' ασε: «Ν' α ζή κανείς ή να μ' αν ζή» και «Παπαρούνα» τ' α 'Αττικ, «'Ας ήταν ν' α ξερες» τ' α Χαιροπούλου και «Λουίζα» της Λουίζας. Ναι, ναι μην γελάτε: ή μικρούλα από τ' α τ' α άρχισε να συνθέτη ταγκό! Καλή πρόδο!

Καλλιτεχνικώτατες όι σκηνογραφίες τ' α κ. Στ. 'Ορφανίδη που κατάρθωσε μέσα σ' αν πολύ περιορισμένο χώρο της σκηνής, να έμφανίση... πολύ μεγάλα πράγματα! 'Απ' τ' α σχέδια τ' ας μακεττών ως τις έκτελέσεις επί κόντρα-πλακέ, ό καλλιτέχνης έδειξε την αξία του. Είναι συμπαθητικός, νέος κι' αν θέλετε να παρακολουθήσετε τις έκδηλώσεις τ' α ταλέντου του... παίρνετε την «Έβδομάδα» όπου συνεργάζεται!

Ζωηρά χειροκροτήθηκαν τ' α δυο σκέτς τ' α Τίμου Μωραϊτίνη: «Σ' αν Ταβέρνα» και «Τ' α γιαπί». Επίσης τ' α «Ντοδο» Παπακουόνδου-Τερζή. Όσα τ' ας τ' α σκέτς τ' ας Γιαννακούλου: «Γιά να μην π' αν χαμένο» και τ' α νούμερο τ' ας Μενεστρέλ «'Ο έπαρχιώτης φοιτητής». Σ' α καθαρώς πανεπιστημιακά νούμερα, τ' α ζωηρότερα χειροκροτήματα ήσαν απ' τ' α ατλαζωτά καθίσματα τ' ας κ. κ. καθηγητών. Φυσικά: «ό παπ' ας πρώτα βλογάει τ' α γένεια του»...

Χαριτωμένη μπαγιαντέρα ή δεσποινίς Σπαθάρη. Μόλις μαθεύτηκε σ' αν πλατεία πως λέγεται 'Ηρώ πολλοί... Λέανδρος έξεδήλωσαν ζωηρά διαθέσεις να γίνουν... Μπαγιαντέροι!

Μ' α έξίσου ζωηρόν ενδιαφέρον παρακολούθησε τ' α κοινόν τ' α σκέτς τ' ας Μωραϊτίνη «Διά την κατάληψιν μιάς δημοσίας θέσεως». Ός γνωστόν, τ' α θέμα είναι τ' α αιώνιο... ζήτημα της ήμερας!

Μιά καλλιτέχνης-ας μην λέμε όν' α τα-έμεινε... μετεβέταστέα σ' ας έξετασεις που έβ' ασε σ' ας «Πανεπιστήμιο». Δ' α αξίζει να χολοσ' α. Νέα είναι, έξ' ας όλου, όι φοιτητάι ζητούν πολλές έξε-

Στην γενική δοκιμή... σκούρα τα πράγματα! Έπεκράτησε η πιο μεγάλη ταραχή, νευρικός κι άπαισιόδοξος. Πρέπει όμως να ομολογηθεί ότι η διδασκαλία του θεατρικού μέρους είχε να υπερπηδήσει ένα σωρό εμπόδια. Γιατί σε μερικά νούμερα όπως το «Γιατί» λ.χ. που απαιτούν πολλούς εκτελεστές, ήταν δύσκολο να βουλευτούν οι ήθοιοι στον στενό χώρο της μικροσκοπικής σκηνής. Όπως επίσης ήταν δύσκολο στα μουσικά νούμερα, να μπάζει ο μαέστρος τον ένα εκτελεστή πίσω από τον άλλο, στον γοργό ρυθμό της μουσικής.

Απειλούνταν γενική θαλασσοποίηση. Εύτυχως που ο Ίωαννόπουλος, νεώτερος πρωταθλητής... των εμποδίων τα υπερπήδησε όλα και τα ξεφώνητά του και τα νευριάσματα της γενικής δοκιμής γρήγορα σε καλό άφου την επομένη ή παράσταση διεξήχθη με άκρα επιτυχία, χωρίς φωνές και με παραδειγματική γαλήνη...

“Ένα στραμπούληγμα του ποδιού έγινε άφορμή στην δεσποινίδα Ζουρούδη να μη χορέψει, λαμβάνοντας μέρος στην παράσταση. Έννοείται ότι την ανεπλήρωσαν με μεγάλη φιλοτιμία οι μαθήτριές της.

Γνωστός κακόγλωσσος — ο Θεός να σε φυλάξει! — ισχυρίζεται ότι είδε στην παράσταση την δεσποινίδα Ζουρούδη να κουτσάινει τότε με το άριστερό πόδι... και τότε με το δεξί!

Προσφερθείσαι ευγενώς, συνέπραξαν: Δανάη Στρατηγόπουλου (με την κιθάρα της), Λουίζα Ποζέλλι, Μαρία Δημητρίου, Έλλη Καλιδοπούλου (με τα λουλούδια της).

Οι μαθήτριες της κ. Ζουρούδη: Έρω Σπαθάρη, Μίμικα Μάγγου, Μαρίκα Τσιριγώτη, Νίνα Γιαγκά, Α. Ανδρουλή, Χ. Νικολαΐδου.

Και οι κ. κ. Γεώργιος Παποικονόμου, Έλεν. Τερζής, Νικ. Βελισσαρόπουλος, Αποστ. Μουσουρής, Δημ. Καζούνης, Θεόδ. Δρέττας, Άργυρ. Φιλίππου, Τιμόθ. Στεφανάκης, Δημ. Κακουλάκης, Τίτος Κανακάκης, Κ. Διορίδης, Χρ. Αθανασιάδης, Έλεν. Πουλίδης, Κωνστ. Βασιλειάδης, Σταύρος Γεωργίου, Ίωάν. Κουντούρης, Άλεξ. Ζαφειρόπουλος...

...Και Ν. Μ. Ποιος κρύφτηκε υπό τα άρκα Ν. Μ.; Ν(α) Μ(αφτηρήσω), ναί ή όχι; Δεν είναι σωστό. Έπαγγελματικόν απόρρητον: τὰ ἐν... Ν(α) Μ(α)φ(α) μὴ ἐν δῆμῳ! Μ(α)τ(θ)α(ί)ως ἀλλ' ὅπως σὰς τὸ κρύβω... γιατί θὰ τὸ βρῆτε μόνοι σας!

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

“Όπως είναι γνωστό ή ‘Αμερική είναι ή χώρα τῶν περιέργων καί τῶν παραδόξων. Ἀπό τὰ πῶς περιέργα τῆς πράγμα-
τα είναι ή διαφήμιση.

Σὰς δίνουμε παρακάτω μερικά δείγμα-
τα τῆς πού ὁμολογουμένως είναι περιερ-
γώτατα:

Διαφήμισις τονωτικού.

“Αν παίρνετε κάθε μέρα μιὰ κουτα-
λιά από τὸ τονωτικόν μας, θὰ μπορέσετε
με τὸ μικρὸ σας δαχτυλάκι νὰ μετακινή-
σετε ὁλόκληρο πιάνο. Μὲ δυὸ κουταλιές
μπορεῖτε νὰ λυγίσετε εὐκολώτατα μὲ τὰ
χέρια σας μιὰ σιδηρὴ ράβδο πάχους 5
ἐκατοστών. Μὲ τρεῖς κουταλιές σπάζετε
ἕνα χρηματοκιβώτιον. Μὲ τέσσερες κου-
ταλιές σταματᾶτε ἀμαρσοτοιχία. Τέλος
ἂν πάρετε πέντε κουταλιές τὴν ἡμέρα ἀπὸ
τὸ τονωτικόν μας δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε
τίποτα ἀπὸ τὴν πεθερά σας!

Διαφήμισις χαρτιοῦ

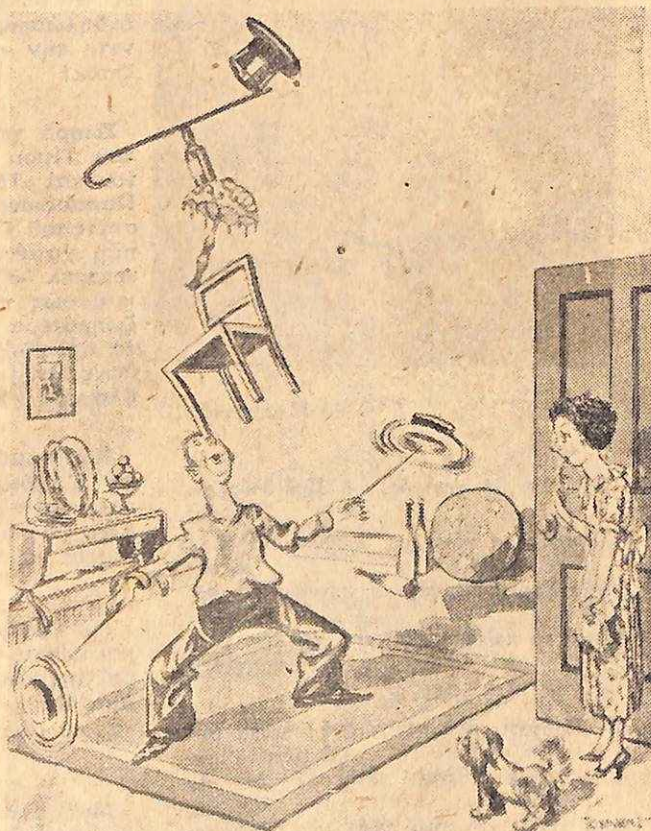
Τὸ χαρτί μας περιτυλίξεως κραταί ὅ-
σο καί τὸ δέρμα τοῦ ἐλέφαντος.

Διαφήμισις καταστήματος νεωτερισμῶν.

“Ελάτε στὸ μαγαζί μου. Οἱ ὑπάλληλοί
μου θὰ σὰς δεχθῶν με τὴν γλυκύτητα
μὲ ὅση καὶ οἱ πατέρες πού θέλουν νὰ
παντρεύουν τίς κόρες τους χωρὶς προίκα.
“Ελάτε καί θὰ σὰς δεχτοῦμε ὅπως τὸν ἡ-
λιο σὴν μέση τοῦ χειμῶνα.

Η ΔΥΣΚΟΛΩΤΕΡΗ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

—“Αχ, βρε Νικολάκη! Νὰ μπορούσες νὰ ι-
σορροπούσες καί τὸν προϋπολογισμό τοῦ
οπιτιοῦ!

Μικρά ....Περίεργα

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΘΑ ΓΙΝΗ ΧΙΛΙΑ
ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Φοβερὰ πράγματα μᾶς προλέγει γιὰ
τὸ μέλλον ὁ διάσημος ἀστρονόμος Τζαί-
νις Τζήνς. Ὁ σοφὸς αὐτὸς ἄνθρωπος
ἀνεκοίνωσε σὴν Βασιλική Ἐταιρία τοῦ
Λονδίνου, πού εἶναι κάτι ἀνάλογο με
τὴν Γαλλική Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν, πὼς
τὸ φεγγάρι εἶναι καταδικασμένο νὰ γίνη
μιὰ μέρα χίλια κομμάτια.

Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ γίνη καί τόσο σύν-
τομα. Ἡ καταστροφὴ θὰ συντελεσθῇ ὅ-
ταν τὸ φεγγάρι φθάσῃ σὲ ἀπόσταση 20.
000 χιλιομέτρων μονάχα ἀπὸ τὴν Γῆ ἐνῶ
σήμερα ἀπέχει... 380.000 χιλιομέτρα.
Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ ἥλιος θὰ φαίνεται ἀ-
πὸ τὴν γῆ τριάντα φορές μεγαλειότερος
καί θὰ λάμπῃ χίλιες φορές περισσότερο.
Δηλαδή θὰ εἶναι ἡ συντέλεια τῶν αἰώ-
νων. “Ας μὴν ἀνησυχῶσιν ὅμως οἱ ἀνα-
γνώσται μας, γιατί γιὰ νὰ γίνουν ὅλα
αὐτὰ τὰ τρομαχτικὰ πράγματα πού προ-
λέγει ὁ ἐντιμότατος σὲρ Τζήνς θὰ χρεια-
σθοῦν μερικά χρονάκια, κάπου 45 δισε-
κατομύρια σωτήρια ἔτη...

ΑΚΡΙΔΕΣ... ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ

“Ὡς τώρα ξέραμε τίς κονσέρβες τοῦ
κρέατος, τῶν λαχανικῶν, τῶν φρούτων,
νὰ τώρα πού γίνονται καί κονσέρβες ἀ-
κρίδες!

Ἡ βιομηχανία αὐτὴ ἀνθεῖ σὴν Νότιο
Ἀφρική, ὅπου ἕνας ἐξυπνὸς ἐπιχειρημα-
τίας πιστώνει τίς ἀκρίδες καί τίς στέλνει
σὴν Βόρειο Ἀφρική καί τὴν Ἀπο Ἀνα-
τολή.

Οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν αὐτῶν τρελ-
λίνονται γιὰ τίς ἀκρίδες καί ἔτσι ὁ Νο-
τιο-αφρικανὸς ἐπιχειρηματίας κάνει τώρα
χρυσὲς δουλειές.

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΦΘΟΝΑ ΛΕΦΤΑ

“Όποιος ἔχει πολὺ πιπερί βάζει καί στὰ
λάχανα, λέγει ἡ λαϊκὴ θυμοσοφία καί
δὲν ἔχει ὀδικο. Γιατί τὸ ἴδιο κάνουν καί
δοιο ἔχουν πολλὰ, ἀμέτρητα λεφτά. Δὲν
ξέρουν τί νὰ τὰ κάνουν. “Ετσι, ἕνας πλου-
σιώτατος ἀγγλὸς εἰσοδηματίας, νοίκια-
σε γιὰ ὅλη του τὴν ζωὴ ὁλόκληρο διαμέ-
ρισμα σ’ ἕνα ὑπερωκεάνειο πολυτελείας,
πού κάνει τὴν γραμμὴ Ἀγγλίας—Ὡκεα-
νίας.

“Ένας ἄλλος, πάλι ἀγγλὸς, πλήρωσε
σ’ ἕνα μενάλο Λονδρέζικο ἐστιατόριο ἕνα
ἀρκετὰ στρωγγυλὸ ποδὸ μόνον καί μόνον
γιὰ νάχη τὸ δικαίωμα νὰ τρώγῃ ἐκεῖ ἰσο-
βίως καί σὲ ἴδιο τραπέζι.

Κάποιος δὲ ἄλλος, ἀγόρασε ἕνα ἀπέ-
ραντο τσιφλίκι σὴν Αὐστραλία, ὅχι γιὰ
νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖ μὰ γιὰ νὰ ἔχη τὸ
δικαίωμα νὰ λέγῃ πὼς εἶναι τσιφλικού-
χος!

Τίνο Ρότσι

Ὡρισμένως, οἱ Κορσικανοὶ δὲν πε-
ριμένουν πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ κα-
τακτήσουν τὴν δόξα. Ὁ νεαρὸς
αὐτὸς τενόρος με τὴν νοσταλγικὴ
καὶ ὄνειροπόλα φωνή, ἔγινε μέσα σ’ ἑ-
λάχιστο διάστημα ἕνα ἀπὸ τὰ εἰδῶλα
τοῦ παρισινοῦ κοινοῦ. Τὰ τραγούδια
τοῦ ψιθυρίζονται ἀπὸ ὅλα τὰ χεῖλη. Τὰ
ραδιόφωνα φέρνουν τὴν ἐξαισία φω-
νὴ του σὲ ὅλα τὰ σπίτια.

Ὁ Τίνο Ρότσι εἶναι ὁ τραγουδιστὴς
τῆς μόδας. Ἦταν ἤδη γνωστὸς καί πρὶν
ἀκόμη ἐμφανισθῇ στὸ Καζινὸ ντὲ Παρί.
Δὲν τὸ ἔλειπε πιά παρὰ ἡ καθιέρωσις
τοῦ ἀπὸ τὸν κινηματογράφου. Καί προ-
βλέπεται τώρα, ὅτι τὸ φιλμ «Μαρινέ-
λα» με τὸ ὁποῖο θὰ ντεμπουτάρῃ ὡς
πρωταγωνιστὴς τοῦ κινηματογράφου θὰ
εἶναι ἕνας θρίαμβος.

Στὰ στούντιο τῆς Ζουανβίλ, ὅπου πῆ-
γα νὰ τοῦ πάρω συνέντευξη, δὲν ἀκούω
παρὰ ἐπαίνους γι’ αὐτόν.

“Ένας φίλος τοῦ Τίνο μᾶς πληροφο-
ρεῖ ὅτι ὁ τραγουδιστὴς ντύνεται τὴν
στιγμὴ αὐτὴ σὲ καμαρίνι του.

—Μπορεῖτε ὅμως νὰ τὸν δῆτε ἀμέσως.

Βρίσκει, πραγματικὰ, τὸν Τίνο Ρότσι
στὰ χέρια τοῦ κουρέως του πού τὸν
ξυρίζει με προσοχή. Στὸ ἀπότομο φῶς
τοῦ καμαρινιοῦ του, τὸ λεπτὸ πρόσωπο
τοῦ Τίνο με τὸ ἀγνὸ λατινικὸ προφίλ
ἔχει μιὰ ἔκφραση σχεδὸν ἀσκητικὴ. Τὸ
σοβαρὸ βλέμμα τῶν γκριζῶν ματιῶν
του κρύβει, θαρρεῖς, κάποιο μυστικὸ
πού δὲν θέλει νὰ φανερωθῇ...

Ὁ Τίνο Ρότσι μιλά με μιὰ φωνὴ γλυ-
κειὰ καί κουρασμένη.

—Φυσικὰ, εἶμαι ἐνθουσιασμένος πού
ντεμπουτάρω σὲν κινηματογράφου. Δὲν
ἐπαίξα ποτέ μου κωμῶδια, αὐτὸ ὅμως
πού ζητοῦν νὰ κάνω μού φαίνεται ἀ-
πλούστατο. Παίζω τὸν ρόλο ἐνὸς τρα-
γουδιστοῦ σὴ «Μαρινέλλα». Καθὼς
βλέπετε δὲν πρόκειται ν’ ἀλλάξω τίπο-
τα! Εἶμαι μόνον πολὺ κουρασμένος. Μή-
λις γύρισα ἀπὸ μιὰ τουρνὲ σὴν Βόρεια
Ἀφρική, κατὰ τίς ἀρχὲς Ἰανουαρίου,
ἀναγκάστηκα νὰ πάω σὲ Τούρ καί κα-
τόπι σὴ Βρέστη, ὅπου εἶχα ἀνελιγμέ-
νες ὑποχρεώσεις. Στὸ χρονικὸ διάστημα
μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ταξιδιῶν μάθαι-
να τὸ κείμενο τοῦ φιλμ, ἔκανα ἀπει-
ρες πρόβες γιὰτὶ παριστάνω σὲ φιλμ
ἕναν τραγουδιστὴ ἐξαιρετικὰ κομψό.
Καί ἡ κομψότης—ὅλες οἱ γυναῖκες τὸ ξέ-
ρουν αὐτό!—ἐπιβάλλει ὅχι ὀλίγες ἀγ-
γαρείες! Τὴν περασμένη Πέμπτη γύρισα
ἀπὸ τὴ Βρέστη καί τὴν Παρασκευὴ
ποῶ ἄρχισε τὸ «γύρισμα». Δὲν χάνω
τὸν καιρὸ μου, ὅπως βλέπετε.

Καί πραγματικὰ ὁ Τίνο Ρότσι δίνει
τὴν ἐντύπωση μιᾶς κούρασης, πού ἀνη-
συχεῖ τὴν στιγμὴ αὐτὴ τὸν περίφημο
μακιγιέρ Σακατονύ. Ὁ Σακατονύ
πού ὑπῆρξε τὸν καιρὸ τὸ ὠθεῖο κινη-
ματογράφου ἕνας ἀξιοσημείωτος ἡθο-
ποιός, ζαρώνει ἀσύτηρὰ τὰ φρύδια του
καθὼς πωδοῦραει προσεχτικὰ τὸ ὠραῖο
πρόσωπο τοῦ κορσικανοῦ τραγουδιστοῦ.

—Στὴν Ἀμερική, μουρμουρίζει, ὁ μα-
κιγιέρ θάλεγα: «Ἀπεκδύομαι πάσης
εὐθύνης!» Γιατί τὸ μακιγιαζ δὲν στέκει
σὲ χαρνακιστικὰ κουρασμένα. Γι’ αὐ-
τὸ καί οἱ γυναῖκες, ἐκεῖ κάτω σὴν Ἀ-
μερική, δὲν γυρίζουν περισσότερο ἀπὸ
πέντε ὥρες συνεχῶς καί οἱ ἄνδρες ἔξη.
Ὁ Τίνο ἀναστενάζει:

—Καί μόλις τελειώσῃ τὸ φιλμ, πρέπει
νὰ τραγουδήσω σὴ Λυὸν, σὲ Ἀνζέ,
σὴ Νάντη...

Τὸν ρωτῶ πὼς ἄρχισε τὴν καριέρα
του καί πού σπούδασε τραγοῦδι.

—Μὰ δὲν πῆρα ποτέ οὔτε ἕνα μάθημα
τραγουδιοῦ, ἀπαντᾷ ὁ Τίνο. Ἀπὸ πολὺ
μικρὸς μ’ ἔρρε νὰ τραγουδῶ. Γεννήθηκα
σὲ Αἰάκκιο πρὶν ἀπὸ 27 χρόνια. Ὁ πα-
τέρας μου πού ἦταν ράφτης ἤθελε νὰ
με σπουδάσῃ δικηγόρο, μὰ ἐγὼ δὲν ἔ-
νοιωθα καμμιὰ κλίση στὰ νομικά. “Ε-
νας φίλος μου μ’ ἔπεισε νὰ ἐκμεταλλευ-
θῶ τὴ φωνή μου. Ἀρχισα τότε νὰ τρα-
γουδῶ σὲ διάφορα μπάρ στὰ χωριά. Ἡ

ὑποδογὴ πού μού ἔκαναν παντοῦ μού ἔ-
δωσε θάρρος. Καί μιὰ μέρα σὴ Μασ-
σαλία, ὁ διευθυντὴς ἐνὸς μουσικοῦ οἴ-
κου μού πρότεινε νὰ πάρῃ σὲ δίσκους τὴ
φωνή μου. Σὲ λίγο με κάλεσαν σὲ Πα-
ρίσι. Κι’ ἀπὸ τότε γύρισα σὲ πολλές χῶ-
ρες τραγουδώντας.

—Καί δὲν περιμένατε καθόλου τὴν ἐ-
πιτυχία. Ὁριαθεύσατε τόσο γρήγορα...

—Ναί. Αὐτὸ μ’ ἐξέπληξε καί μὲνα
σὴν ἀρχή. Παντοῦ τὸ κοινὸ δειχτικὸ
τόσο ἐνθουσιασμένο μαζί μου. Θυμῶ-
μαι ἕνα ὅραδ σὴν Γενεύη: εἶχα τρα-
γουδήσει ὅλο τὸ ρεπερτουάρ μου, δέκα-
ἑντεκα τραγούδια, μὰ τὸ κοινὸν δὲν ἐν-
νοῦσε νὰ μ’ ἀφήσῃ νὰ φύγω. Γιατί δι-

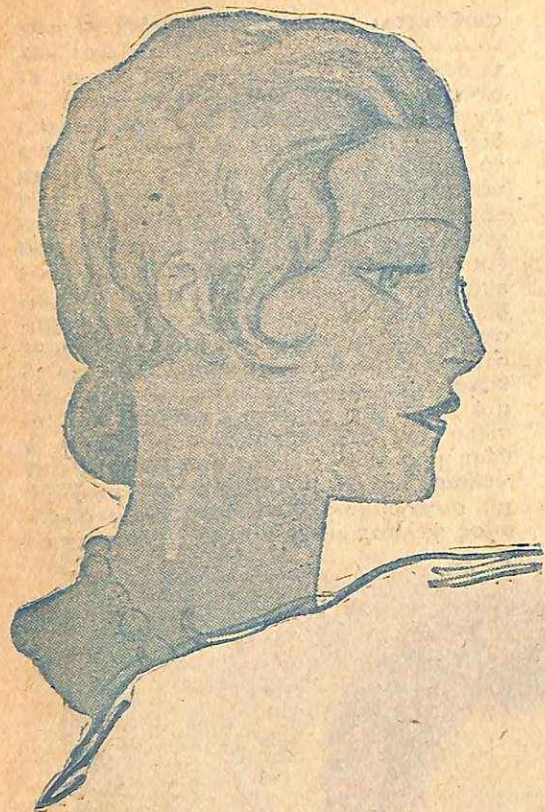
αισθάνεται κανεὶς, ξέρετε, πότε τὸ κοι-
νὸ δὲν εἶναι ἐντελὲς ἱκανοποιημένο: κά-
τι σὰς κρατᾷ καρφωμένο σὴ σκηνή, ἔ-
στω κι’ ἂν εἰσθε κουρασμένοι, ἔστω κι’
ἂν ἔχετε τραγουδήσει ὅλα τὰ τραγοῦ-
δια σας ὅπως ἐκεῖνο τὸ ὅραδ. Ἐκεῖνο
τὸ ὅραδ λοιπὸν κατάλαβα ὅτι ἔπρεπε
νὰ τραγουδήσω κάτι ἀκόμη γιὰ νὰ τοὺς
εὐχαριστήσω ἐντελῶς. Ἀρχισα νὰ τρα-
γουδῶ ἕνα τραγοῦδι τῆς Κορσικῆς πού
εἶχα νὰ τραγουδήσω κάτι ἀκόμη γιὰ νὰ τοὺς
εὐχαριστήσω ἐντελῶς. Ἀρχισα νὰ τρα-
γουδῶ ἕνα τραγοῦδι τῆς Κορσικῆς πού
εἶχα νὰ τραγουδήσω χρόνια. Κι’ ἐξαφνα
στάθηκα σὴ μέση... Ἀδύνατο νὰ θυμῶ-
θῶ τὰ λόγια! Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχή-
στρας με κύτταζε ἐντρομος. Φοδῆθηκε
ὅτι τὸ κοινὸ θὰ με σφύριζε. Κι’ αὐτὸ
θάταν σὰν ψυχρολουσία, ὕστερα ἀπὸ
μιὰ τόσο ἐπιτυχημένη ὁραδία. Τὸ πρό-
σωπό μου μού φάνηκε τόσο ἀστείο, ἡ
θέση μου τόσο γελοία πού ἔσκασα στὰ
γέλια καί παρεκάλεσα τὸ κοινὸ νὰ
με συγχωρήσῃ. Καί τότε ὁλος ὁ κό-
σμος γέλασε μαζί μου καί ξέσπασε σὲ

χειροκροτήματα.
Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας μού ψι-
θύρισε: Ἐναντραγουδῆστε τὸ «Κάπρι».
Καί τὸ τραγοῦδῆσα. Παρ’ ὅλο πού τὸ
εἶχαν ἀκούσει τὸ κοινὸν κατάλαβε ὅτι
ἔκανα ὅτι μποροῦσα καί με ἐπεδοκίμα-
σε καί πάλι με δαιμονιώδη χειροκροτή-
ματα. “Ας μού πῇ κανεὶς, ὕστερα ἀπὸ
ὅλα αὐτὰ ὅτι οἱ ἀκρόαται δὲν εἶναι ἐ-
πικρίεις.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἔρχεται ὁ ἱμπρεσά-
ρισ τοῦ Τίνο. Ἀποχαιετοῦμε τὸν συμ-
παθέστατο τραγουδιστὴ με τὴν θεσπαι-
τητα ὅτι θὰ θριαμβεύσῃ καί σὴ νέα
τοῦ κινηματογραφικῆ καριέρας.

ZAN - ΦΑΖΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ήταν μία φορά, πολύ, πολύ καιρο τώρα, μία πριγκίπισσα ωραία, σαν την ημέρα, τόσο πτωχή όσο και ωραία, που λεγόταν Ερμίνια, και ένας νέος και λαμπρός άρχοντας, ο βαρώνος Ραούλ ντε Μαινάου. Άγαπώνταν, και η πριγκίπισσα ήθελε ν' αφήσει την τάξη της ως ύψηλότης και να ζήσει ως απλή βαράννη...

Μία μέρα όμως εμφανίστηκε ο εξ'ιδεلفος της ωραίας πριγκίπισσας, ο Δούξ ενός γερμανικού κρατιδίου, και εξήγησε την χειρα της. Τά ωραία μαύρα μάτια της έχυσαν πικρά δάκρυα. Μα η περηφάνεια και οι παραδόσεις της καταγωγής της υπερίσχυαν και κατέπινε την λύπη της. Στο τέλος συγκρατήθηκε να τεθή το δουκικό στέμμα επάνω στα καστανά μαλλιά της... Πήρε τον Δούκα και ο άγαπημένος Ραούλ ξεχάστηκε...

Πέρασαν μερικά χρόνια. Γεννήθηκε ένα παιδάκι. Ο Δούξ πέθανε ξαφνικά. Και αφού πέρασε ο χρόνος της χηρείας, η καρδιά της Δούκισσας άρχισε πάλι να χτυπά για τον παλιό έρωτά της.

Ο βαρώνος ντε Μαινάου, που κι αυτός στο μεταξύ είχε παντρευθεί και χηρέψει, ζούσε τώρα μόνος, με το παιδάκι του, τον Λέο.

Είναι έτσι ελεύθεροι και οι δύο: κανένα εμπόδιο δεν φαίνεται να υπάρχει για την ένωση τους.

Και όμως υπάρχει: μέσα στο βάθος της καρδιάς του Ραούλ μένει πάντα ανοιχτή μία πληγή: η τραυματισμένη περηφάνεια του άνδρος που εγκατέλειψαν για έναν άλλο

και πάνω από κάθε αίσθημα και κάθε πόθο φτάνεται ασθεσι ή δίψα τη: εκδικήσεως.

Και η ώρα της εκδικήσεως έφθασε: Την ημέρα άκριδώς που η Δούκισσα γιορτάζει το τέλος των πένθους της, και είναι έτοιμη να προσκαλέσει τον Μαινάου να παντρευτούν, εκείνος, που το ξέρει και το περιμένει, διαλέγει ακριβώς την στιγμή αυτή για να αναγγείλει στην Δούκισσα, μπροστά στην συγκεντρωμένη άριστοκρατία, τους προσεχείς γάμους του με την κόμισσα Ζουλιάν ντε Τράχεμπεργκ.

2. (Η συνέχεια)

III

ΜΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Στον αρχαίο πύργο των Τράχεμπεργκ ζούσε η χήρα κόμισσα ντε Τράχεμπεργκ με τις δυο κόρες της, την Ουλρικ και την Ζυλιάν, και τον γιου της Μάγνο.

Η οικογένεια των Τράχεμπεργκ ήταν μία από τις αρχαιότερες της γερμανικής άριστοκρατίας, και είχε στην κατοχή της απέραντες εκτάσεις και άπειρα πλούτη, τα οποία διεχειριζότο με φροντίδα και οικονομία. Μα όταν ο κόμης Τράχεμπεργκ, ο πατέρας των τριών παιδιών, παντρεύτηκε, ένας άνεμος τρελλής σπατάλης φύσης παντού. Η γυναίκα του, με την δικαιολογία ότι καταγόταν από το πριγκιπικό γένος των Λουνοβίσκου που συγγένευαν με τους παλαιούς βασιλείς της Πολωνίας, έβρισκε όλα τα πράγματα φτωχά και ανάξια γι' αυτή. Γέμιζε τον πύργο με νέα πολυτελή έπιπλα, παράγγελλε διαρκώς πανάκριβες τουαλέττες και βαρύτιμα κοσμήματα και έδινε χωρίς διακοπή γιορτές και δεξιώσεις. Ο άνδρας της, που ήταν πολύ μαλακού χαρακτήρος και την αγαπούσε με πάθος, ξεπελάωνε και τις πιο έξωφρενικές επιθυμίες της χωρίς αντίρρηση. Και έτσι, σδόν θάνατό του, η οικογένεια της Τράχεμπεργκ βρέθηκε καταχρεωμένη. Οι δανειστοί κατέσχεσαν τα κτήματα και τις προσόδους των, και άφησαν μόνο ένα μικρό ποσό εξακοσίων ταλλήρων το χρόνο για την συντήρηση των ιδιοκτητών.

Ο πύργος, που ήταν ένα αριστούργημα αρχιτεκτονικής, εγκαταλείφθηκε από τους κηπουρούς. Οι πρασιές γέμισαν από χόρτα, τα πολύ ψηλά ταβάνια με τα γλυπτά σκεπάστηκαν από την σκόνη. Εί-

χαν ραγίσει, είχαν μαυριστή, μερικά ήσαν ακρωτηριασμένα. Η επίπλωση παρουνόιαζε τραπέζια με δυο πόδια και καθίσματα που έτριζαν. Όλα, κουρτίνες από νταντέλλα, έκκρεμη, ένετικοί καθρέφτες, είχαν φύγει σιγά-σιγά και σκορπισθή στους τέσσαρς άνεμους, για να πληρωθούν τα χρέη. Και τα παλιά ακόμη έπιπλα που έμεναν, είχαν καταγραφη λόγω της κατασάσεως που έγινε μέχρις αποπληρωμής των χρεών του κόμητος ντε Τράχεμπεργκ.

—Η ημέρα της κατασάσεως, μία χρονολογία φρικώδης, που μαρτυρεί την βαρβαρότητα της εποχής μας, της έπιβολής του χρήματος επί των ιδανικών, την δποία ένας δίκαιος Θεός δεν έπρεπε να είχε επιτρέψει! Έλεγε διαρκώς η κόμισσα Τράχεμπεργκ.

Μα δεν ήταν αυτό το μοναδικό παράπονο της υπερήφανης κόμισσας που βρισκόταν τώρα αναγκασμένη να ζή σαν μία φτωχή άσπρη. Το οικονομικό αδιέξοδο είχε υποχρεώσει τα παιδιά της να δημιουργήσουν με την εργασία τους πόρους ζωής. Και έτσι, η μόν πρωτότοκη κόρη της, η κόμισσα Ουλρικ, έπεδόθη με ζηλευτή τέχνη στην κατασκευή τεχνητών ανθέων, που έστέλλοντο στο Βερολίνο. Το εμπόριο το έκανε μία φορά και πιστή παραμάννα και κανείς δεν υπωπεύετο ότι η κατασκευαστριά των είχε στέμμα κομίσσης στο κεφάλι της. Η κόμισσα Τράχεμπεργκ δεν άγνοούσε επίσης, ότι ο μονάκριβος γιός της, ο κληρονόμος του άνδρου ονόματος, έκαμνε μαζί με την αδελφή του Ζυλιάν, συλλογές βοτανικής, που έπαλοδντο πολύ ακριβά στην Ρωσία. Μα ώστόσο, έθυμόταν πάντα ότι πάντα καταγόταν από τους πρίγκηπες Λουνοβίσκου, και θεωρούσε ότι η εργασία για την τάξη της αποτελούσε ένα έξεταλισμό. Μολονότι δεν έπαφελούταν από τα χρήματα που κέρδιζαν τα παιδιά της, έκαμνε πώς δεν ήξερε, πώς δεν ήθελε να ξέρη την προσέλευσή τους και δεν παρέλειπε ευκαιρία για να έκφραση την ανανάκτηση και τον αποτροπισμό της για το «κατάντημά» των.

Το γεγονός αυτό άνοιξε ακόμη περισσότερο το ψυχικό χάσμα που υπήρχε άνέκαθεν μεταξύ της κομίσσης και των παιδιών της.

Τα παιδιά όλα είχαν τον χαρακτήρα του πατέρα των: ήρεμα, υπομονητικά και αίσθηματικά. Και είχαν όχι μόνο τον χαρακτήρα, αλλά και το κύριο σημαντικό γνώρισμα της οικογενείας των Τράχεμπεργκ: τα κόκκινα μαλλιά, γιατί όλοι οι Τράχεμπεργκ ήταν γνωστοί στην Ιστορία της γερμανικής άριστοκρατίας ως «κόκκινομάλληδες».

—Δέν κληρονομήσατε τίποτα από μένα, έλεγε συχνά η κόμισσα στα παιδιά της με ύφος σαγάτης περιφρονησεως.

Και στην Ουλρικ, που υποστήριζε φανερά την μνήμη του πατέρα της και που γι' αυτό η κόμισσα δεν την έχωνε καβάλου, έλεγε κάποτε, σηκώνοντας το χέρι:

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

άγαπούν...

—Είσαι μία αθάνης! Υποστηρίζεις πάντοτε τους Τράχεμπεργκ και έχεις δική, γιατί δέν κρατείς σε τίποτε από έμένα. Έγώ περιωρίστηκα να σε φέρω στην ζωή. Μπορείς να πεισθής θαυμάζοντας τους προγόνους σου εκεί επάνω. Από την μιά άκρη ως την άλλη δέν βλέπει κανείς παρά άσχημα πρόσωπα σαν το δικό σου με μαλλιά κόκκινα. Έκλαψα σκληρά, όταν πριν από τριάντα χρόνια έβαλαν στην άγκαλιά μου την μικρή νεογέννητη και είδα ότι ήταν γνησία κόρη των Τράχεμπεργκ...

Η δεύτερη κόρη, η Ζυλιάν, απέφυγε πάντα ν' αντιμιλά στην μητέρα της, και έτσι, από τα τρία παιδιά, ήταν αυτή πιο άνεκτη. Όσον άφορά τον Μάγνο, με την άσθενική κράση και τον ήπιο χαρακτήρα, ούτε αυτός δέν έβρισκε χάρη μπρος στα μάτια της μητέρας του.

—Ω τρισευτυχισμένη μητέρα! Έλεγε με σαρκασμό η κόμισσα. Τι γιού έφερες στον κόσμο! Πολύ δειλός για να γίνη στρατιώτης, πολύ άνόητος για να γίνη διπλωμάτης ο άπόγονος των πριγκίπων Λουνοβίσκου, ο τελευταίος των Τράχεμπεργκ έγινε μισωτός ενός βιβλιοπώλου και πληρώνεται για τα βιβλία της βοτανικής!

Η Ζυλιάν άγκάλιασε με στοργή τον αδελφό της, που πάλευε για να καταπιή, χωρίς να βγί από τα όρια του σεβασμού, τις ύβρεις της μητέρας του.

—Μαμά, πώς μπορείς να είσαι τόσο άδικη για τον Μάγνο μας; έλεγε η νέα. Αυτός δειλός; Λησμονείς, ότι με κίνδυνο της ζωής του με έσωσε πριν από έπτα χρόνια όταν κινδύνευα να πνιγώ; Δέν θέλησε να γίνη στρατιώτης αλλά το έκαμε γιατί είναι πολύ καλός και πολύ ήπιος για τέτοιο στάδιο. Είμαι υπερήφανη, πολύ υπερήφανη για την παλαιά καταγωγή μας. Ποτέ όμως δέν θα μπορέσω να έννοήσω πώς γίνεται κανείς άντάξιος των προγόνων του μόνον όταν φορή το σπαθί του στρατιωτικού ή τα φτερά του διπλωμάτου.

—Θά προσθέσω έγώ, έλεγε η Ουλρικ, η όποια ήλθε κι' αυτή σε βοήθεια του αδελφού της, ότι, πριν κατηγορήσει κανείς τον Μάγνο μας, θά έπρεπε να άπαντήσει στην έρώτηση αυτή: Είναι λιγώτερο έντιμο για τον τελευταίο των Τράχεμπεργκ να καταλάβη μία θέση μεταξύ των σοφών της πατρίδας του, παρά να κατατάσσεται μεταξύ των άναξιόχρεων;

—Ω! σό! σό! έλεγε η κόμισσα. Δήμιε της ζωής μου!

Πνιγόμενη από θυμό, έκαμε μερικά βήματα στο σαλόνι. Κατόπιν, άνακτώντας την χρήση του λόγου, έλεγε προς την Ουλρικ:

—Υπάρχει όρισμένως μεταξύ μας ά συμφωνία χαρακτήρων. Δέν βλέπω τί με άναγκάζει να ζώ κοντά σου. Πέρασες πρό πολλού την ηλικία που το κλωσάκι πρέπει να μένη κάτω από την φτερούγα της κόττας. Είναι καιρός που άνέχομαι την γκρίνια σου και την προστυ-

Η Ζυλιάν επέστρεψε με τον Μάγνο από κάποια έκδρομή.

Η κόμισσα έστρεψε τη ράχη της και βγήκε κλείνοντας με δύναμη την πόρτα πίσω της.

IV

ΜΙΑ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Έτσι περνούσε όμοιόμορφα η ζωή στον αρχαίο πύργο των Τράχεμπεργκ, μέσα σε μία παγερή ατμόσφαιρα φτώχειας και άντιπαθείων, όταν έξαφνα άλλεπάλληλες έπιστολές ήλθαν από τον Σούβερν στην κόμισσα Τράχεμπεργκ, η όποια έσπευδε να άπαντήσει. Ένας γέρος συγγενής της της έπροξένευε έναν θαυμάσιο γαμπρό για την κόρη της. Ο νέος βέβαια δέν είχε τους τίτλους που είχαν οι Τράχεμπεργκ, και η άριστοκρατική καταγωγή του δέν υπερέβαινε τις δέκα γενεές. Μα ο βαρώνος Ραούλ ντε Μαινάου—αυτό ήταν το όνομα του ύποψφίου—ήταν πολύ πλούσιος. Υπήρχε επίσης και μία λεπτομέρεια που δέν θα ένθουσίαζε πολύ ένα κορίτσι: ο Μαινάου, είχε χηρέψει πριν από λίγα χρόνια, και είχε κι' ένα μικρό παιδάκι, τον Λέο. Άκριβώς γι' αυτό το παιδάκι άπεφάσιζε να παντρευτή, για να του δώσει μητέρα ή όποια θά το φρόντιζε και θά έπέβλεπε την μόρφωσή του.

Η κόμισσα Τράχεμπεργκ δέν ήταν άπό τις γυναίκες που θά άφιναν μία τέτοια ευκαιρία. Βέβαια περισσότερα από κάθε άλλον υπέφερε για την κατωτέρωτητα της άριστοκρατικής καταγωγής του

γαμπρού, που θα έπαιρνε μιάν άπογονο των βασιλέων της Πολωνίας, αλλά ή οικονομική κατάσταση δεν επέτρεπε τέτοιες σκέψεις. Έξ άλλου, υπήρχε και κάποια δικαιολογία, στα μάτια της υπερήφανης εκείνης γυναίκας: μεταξύ των Τράχεμπεργκ και των Μαινάου είχε λάβει κι' άλλοτε χώραν κάποιο συνοικέσιο, πριν Ούλρικ δεν γινότανε λόγος. 'Η κόμησσαν δεν την συμπαθούσε καθόλου' ήταν έξ άλλου και πολύ άσχημη, και τέλος είχε από καιρό δηλώσει ότι δεν επιθυμούσε να παντρευτή. 'Ετσι μιά μέρα, ή μητέρα φώναζε κοντά της την νεώτερη κόρη της και της ανήγγειλε ότι διέθετε την χείρα της για τόν «εξάδελφό» της Μαινάου. Καί όταν ή νέα παρετήρησε ότι δεν γνώριζε καθόλου τόν άνδρα που της προωρίζαν, ή κόμησσαν απήντησε ότι έτσι ακριβώς έγιναν τὰ πράγματα και στόν δικό της γάμο με τόν κόμητα Τράχεμπεργκ. 'Ετσι άλλωστε γίνεται σ' όλα τα συνοικέσια μεταξύ προσώπων ύψηλης καταγωγής.

Κατόπιν, μιά μέρα ο γαμπρός ήλθε άπροσπίτως. 'Η Ζυλιάν, που μόλις επέστρεφε από κάποια έκδρομή, όπου είχε πάει με τόν Μάγνο έπρεπε βιαστική να χτενίσω λίγο τὰ μαλλιά της, γιατί την φώναξαν στο δωμάτιο της μητέρας της. Δεν ήξερε περί τίνος πρόκειται. 'Ενας άνδρας με κομψό παρουσιαστικό προχώρησε από τὸ παράθυρο πρὸς τὸ μέρος της. Της φάνηκε ώρατος. 'Αλλά ο ήλιος που έμπαινε από τὸ παράθυρο, την έκαμε να χαμηλώσει τὰ μάτια. Τὸν άκουσε να μιλή σοβαρά, άδελφικά, σχεδόν σαν πατέρας, και της έδωκε τὸ χέρι του, στο όποιο έβαλε τὸ δικό της για να ευχαριστήση την μητέρα της και άκόμη περισσότερο την Ούλρικ, που την είχε έξορκισει να δεχτή τόν σύζυγο που την ζητούσε.

'Εκείνος έφυγε άμέσως κατόπιν, πρὸς μεγάλη χαρά της κομήσσης Τράχεμπεργκ. Καθ' όλη την διάρκεια της συνεντεύξεως ή σκέψη της ήταν στα άδειανα κελάρια και την φτωχή κουζίνα, όπου ή γρηά υπηρέτρια, ή κυρά-Λένη με πέντε αυγά και ένα κομμάτι κρύο βωδινο άγωνιζόταν να φτιάξη φαί άντάξιο τοῦ οίκου των Τράχεμπεργκ.

Όλα τὰ σχετικά με τόν γάμο έκανονίσθησαν δι' άλληλογραφίας μεταξύ τοῦ μέλλοντος γαμπρού και της πεθεράς. Μόνο μαζί με τὸ γαμήλιο δῶρο ή Ζυλιάν έλαβε άλλες λέξεις άβρότητας και τυπικής ευγενείας τις οποίες έδιάβασε ψυχρά. Τὸ δῶρο αποτελούνταν από ένα διαμαντένιο κόσμημα κι' ένα βαρύτιμο ύφανσμα για τὸ νυφικό φόρεμα.

'Η ήμέρα ή άρισμένη για τόν γάμο ξεμέρωσε με ούρανό συννεφιασμένο, σχεδόν παγερή. 'Εν τούτοις, ήταν 'Ιούλιος μήνας. 'Αλλά έπειτα από πολλές ήμέρες ζέσσης, είχαν άρχισει μιά συνεχής και μονότονη βροχή. Μόνον ή κυρά-Λένη μπορούσε να είναι ευχαριστημένη από τέτοιο καιρό. Καί αυτό, γιατί μιά παλιά παροιμία λέγει, ότι γάμος με βροχή προμηνύεται ευτυχισμένος.

Μιά άμαξα έφθασε στόν πύργο. 'Ενα κόρο τοῦ σταθμοῦ άκολουθοῦσε. Καί ενώ ή άμαξα έμπαινε στα έρρημα άμαξοστάσια τοῦ πύργου, δύο άνδρες ανέβαιναν άργά τὰ σκαλοπάτια της εισόδου. 'Ο βαρώνος Μαινάου φαινόταν άύστη,

ρότατα ακριβής. Μπήκε στο σαλόνι τριάντα λεπτά πρὸς της ώρας που είχε άρριβή για την τελετή.

Οι τζαμπορτες άνοιχθηκαν διάπλατα και ή κόμησσαν Τράχεμπεργκ προχώρησε για να προϋπαντήση τούς ξένους.

Μπήκαν, και ο Μαινάου παρουσίασε τόν παράνυμφό του κ. ντέ Ρούντιγκερ. 'Αρχισε μιά τυπική συνομιλία. 'Αν ή κυρά-Λένη δεν είχε κρεμάσει μιά γιρλάντα από άνθη πάνω από την πόρτα, από την όποια θα περνούσε ο γαμπρός, κανείς, βλέποντας την σκηνή, δεν θα έμάντευε ότι επρόκειτο να γίνει γάμος. 'Ο βαρώνος Μαινάου φορούσε τὸ μαύρο κοστούμι που ή έθιμοτυπία επέβαλλε και είχε πλησιάζει στο παράθυρο και έκύταζε την βροχή. 'Ο πύργος ήταν βυθισμένος σὲ ήσυχία. 'Ο κ. ντέ Ρούντιγκερ ήξερε ότι ο γάμος αυτός ήταν μιά άπλη «ύπόθεσις». 'Ηξερε καλά τόν κόσμο για να μην έκδηλώνη τις έντυπώσεις του. 'Εν τούτοις, ή άπλόγη έρημιά, ή βαθύτατη σιγή στο άπέραντο εκείνο κτίριο άρχιζαν να τοῦ κάνουν έντοπωση. Εύρισκε ότι όλα αυτά υπερβείαναν κάθε μέτρο και άρχιζε να αισθάνεται κάποιο ρίγος, όταν έξαφνα μιά πόρτα τοῦ βάθους άνοιξε.

'Από την πόρτα αυτή μπήκε ή νύφη, στήριζόμενη στο χέρι τοῦ άδελφοῦ της και άκολουθούμενη από την Ούλρικ. 'Ο πέπλος έπεφτε μπρὸς στο πρόσωπό της μέχρι τὸν στήθους. Φορούσε ένα φόρεμα από άσπρη μουσελίνα, γαρνιρισμένη με άνθη πορτοκαλιάς. Τὸ φόρεμα αυτό δεν είχε καμιά σχέση με τὸ άργυροκέντητο μεταξωτό που είχε σταλή για την τελετή. Καί ή ταπεινότερη άστή δεν μπορούσε να ντυθί φτωχότερα. 'Επροχώρησε με χαμηλωμένα τὰ μάτια και έτσι δεν είδε τὸ βλέμμα έκπληξείας που της έρριψε ο βαρώνος Μαινάου, βλέμμα, τὸ όποιο διαδέχτηκε μιά ειρωνική έκφραση. 'Αλλά τινάχτηκε όταν ή μητέρα της προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της.

—Τι είναι αυτό; Τι φόρεμα; Τρελλάθηκες;

'Η κόμησσαν δεν μπορούσε να κρατήση τὰ λόγια αυτά. Καί έτοιμαζόταν να σταμάτηση την κόρη της στο κατώφλι, για να την στελή να άλλάξη, όταν ο βαρώνος Μαινάου έκαμε τρία βήματα, έπιασε τὸ χέρι της νύφης και έρριξε στην πεθερά ένα τέτοιο βλέμμα, ώστε την έκανε να σταθί άκίνητη.

ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

—Είμαστε τυχερές, κόρη μου, να ζούμε σήμερα. Για σκέψου τι δύσκολα πού έξασφάλιζαν την τροφή τους οι πρόγονοί μας!

Πίσω από την πόρτα παραμόνευε ή Λένη. 'Επείμενε, ενώ ή καρδιά της χτυπούσε, την στιγμή που ο γαμπρός θα έσκυβε και θα φιλούσε τρυφερά στο μέτωπο την νύφη.

Μά ή έλπις της διαψεύσθηκε. 'Ο Μαινάου έφερε με ευλάβεια τὸ χέρι της νύφης στα χείλη του και τὸ άφισε. Κατόπιν της προσέφερε ένα μπουκέτο.

Τὰ άγάλματα των 'Αποστόλων, που ήσαν γύρω από τόν βωμό τοῦ παρεκκλησίου τοῦ πύργου είχαν διη πολλές φορές χλωμά πρόσωπα νύφης. Είχαν ίσως έπανειλημμένως άκούσει γαμπρούς να λένε ένα ψυχρό «ναί». Στην οικογένεια των Τράχεμπεργκ οι γάμοι από έρωτα δεν ήσαν συχνοί. Μά ποτέ οι 'Απόστολοι δεν είχαν παραστή σὲ πὸ παράξενο γάμο.

'Η νύφη φαινόταν κι' αυτή σαν άγαλμα και ο γαμπρός σαν ένα μηχανικό αυτόματο.

Και μετά την τελετή τι βιαούνη! Δεν έπρεπε να χάσουν τὸ τραίνο. Τὸ τραπέζι είχε στρωθί στο σαλόνι και τὸ γεῦμα παρετέθη άμέσως. 'Ο άδελφός και οι δύο άδελφές δεν άγγισαν τὰ φαγητά. 'Ο Μάγνος με τὰ μάτια βουρκωμένα κρατούσε τὸ χέρι της άδελφής του. 'Η Ούλρικ, γενναίωτερη απ' όλους, έμεινε σιωπηλή.

—Ζυλιάν, επιτρέπεις να σὲ ειδοποιήσω, ότι πρέπει να ξεκινήσουμε;

'Ο βαρώνος Μαινάου με τὸ ρολόι στο χέρι προχώρησε πρὸς την σύζυγό του. 'Εκείνη τινάχτηκε. 'Ηταν ή πρώτη φορά που ή φωνή εκείνη πρόσφερε τὸ θύμα της. 'Εκφραζόταν συγκαταβατικά, με μεγάλη άβρότητα. 'Εκείνη κούνησε τὸ κεφάλι και οι δύο άδελφές βγήκαν από τὸ δωμάτιο.

—Ζυλιάν, με τρομάζει! Είπε ή Ούλρικ, μόλις ή πόρτα έκλεισε.

Κι' ένα κύμα δακρύων άρχισε να τρέχει από τὰ μάτια της, ενώ ή Ζυλιάν, που ήξερε να συγκρατήται, της έλεγε παρακλητικά:

—Σῶπα! Σῶπα!... Μή μου αφαιρείς την δύναμη... 'Ηλπίζες, ότι θα ήταν διαφορετικός... 'Εγώ, όχι! Είπε με φωνή πνιγμένη, ενώ ένα μελαγχολικό μείδιμα διαγραφόταν στα πανιασμένα χείλη της.

'Εβγαλε με προσοχή τὰ άνθη της πορτοκαλιάς και τὰ έβαλε στο ντουλάπι, στο όποιο έφύλασσε όλα τὰ ένθυμα της νεανικής της ζωής. Σὲ λίγα λεπτά ήταν έτοιμη. 'Ενα από γριζο κοστούμι, ένα καπελλάκι και ένα πυκνὸ βέλο.

Πήρε μιά όμπρέλλα και είπε:

—Θέλω να πάω μιά φορά άκόμη κοντά στόν πατέρα!

—Μείνε μιά στιγμή άκόμη! είπε ίκετευτικά ή Ούλρικ.

—Όχι! 'Όχι! Δεν πρέπει να άφίσω τόν βαρώνο Μαινάου να περιμένει! άπήντησε ή Ζυλιάν με φωνή σοβαρή. 'Αγκάλιασε την άδελφή της και βγήκαν από τὸ δωμάτιο, στο όποιο κατοικούσαν από καιρό μαζί.

Οι δύο άδελφές διέσχισαν μιά μακρὰ αλαρία που τούς φάνηκε άτέλειωτη. 'Η συγκίνησις που αισθανόταν μεγάλωνε έξ αιτίας τοῦ σκότους που βασιλευε εκεί, με τὰ κλειστά παράθυρα. Μέσα σ' εκείνο τὸ σκοτάδι έμειναν όλα τὰ πορτραίτα των προγόνων, με τὰ πυρρόξανθα μαλλιά και μουστάκια.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Τὸ παλνὸ σπίτι γελᾶ...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΖΙΜΟ ΚΟΝΤΡΙ

Ενὰ σπίτι όπου καμιά φορά ν' άκουγε κανείς τὸ γέλιο: όπου να γελοῦσαν, έστω και λίγο, πρόσωπα και πράγματα.

Αυτό ήταν τὸ όνειρο, ή επιθυμία της 'Αννας. Μέσα στο σπίτι που γεννήθηκε και μεγάλωσε όπου να παντρευτή και να πάη σὲ άλλο, ασφαλώς δεν γελοῦσαν.

'Ο πατέρας της που είχε χηρέψει από νωρίς, άπουσίαζε συχνά, πολύ συχνά. Καί τὸ σπίτι, ύστερα απ' τόν θάνατο της μητέρας της 'Αννας κι' ίσως κι' αυτό είχε μείνει σαν σκεπασμένο μ' ένα πέπλο μελαγχολίας...

'Η 'Αννα δεν στάθηκε τυχερή: τὸ μέγαρο των πεθερικών της ίσως να υπήρχε χειρότερο. Χτισμένο σ' ένα απ' τούς πιο στενούς δρομάκους της παληάς πόλεως ήταν κι' εκείνο σκεπασμένο με φρίκη. Κι' ο γέρο-μαρκήσιος κι' ή γρηά μαρκησία 'Αλιντόρι που τὸ κατοικούσαν με τὸ μοναχογιό τους, έναν νέο άκαθάρστης ήλικίας, φαινόταν άπορροφημένοι απ' την άτμόσφαιρα τοῦ περιβάλλοντος. 'Οστε ή μοίρα της ήταν να μὴ δλέπη πουθενά τὸ χαμόγελο;

'Ο Τζάκκομο, ο σύζυγός της, ήταν ένας γλυκὸς και χλωμὸς νέος. Οι σχέσεις του με την νεαρά σύζυγό του είχαν μιά διακριτικότητα που έμπόδιζε κάθε ένθουσιασμό, κάθε οικειότητα.

Κι' όμως ή 'Αννα υποτάχτηκε χωρίς να έπαναστατήση σ' αυτή την κατάσταση. 'Εμενε ευχαρίστως κλεισμένη στο πολυτελές διαμέρισμά της που είχε έπιπλωθί και ταπετσαριστή σύμφωνα με τὸ πιο σοβαρό γούστο. Κάθε διαμέρισμα τοῦ παλνὸ μεγάρου έμοιαζε ανεξάρτητο, σαν να μην ήθελε να μετάσχη στην ζωή των άλλων. Τὸ δικό της επικοινωνούσε με τὸ διαμέρισμα των πεθερικών της από μιά πόρτα που δεν άνοιγε ποτέ. Στην νότια πλευρά, ένας μικρὸς διάδρομος τὸ χώριζε απ' την υπηρεσία.

Μιά μέρα άκουσε πίσω από μιά πόρτα φωνές. 'Εκείνο όμως που την κατέπληξε, ήταν, ότι άκουσε μαζί και γέλια. Κάποιος γελοῦσε εκεί, σιγανά.

'Αφουγκράστηκε καλά: ξεχώριζε τις φωνές που μιλούσαν. Θα ήταν καμιά έπίσκεψη. Σὲ λίγο όμως, έκπληκτη ή 'Αννα άκουσε να έπαναλαμβάνεται πολλές φορές τὸ όνομα τοῦ πατέρα της. Ξεχώρισε φράσεις. Μιλούσαν γι' αυτόν. Διηγούνταν την διπλή ζωή του: σοβαρή και άυστηρή στο χωριό—εὐθυμία και γλεντζεδική στην πόλη. «'Ενας... γλεντζές... χωρίς σοβαρότητα, χωρίς άρχας, χωρίς ήθικη...».

Μά αυτά όλα τούς έκαναν άραγε να γελοῦν; 'Όλα αυτά έμοιαζαν άραγε με εὐθυμια φάρα; 'Η 'Αννα ξανάβλεπε τὸν πατέρα της: τὸ μόνο πρόσωπο που της είχε φανή πάντα ειλικρινές κι' ευγενικό. Τώρα, μ' αυτή την άποκάλυψη ή μάλλον την δυσφήμιση, κάτι έσπαζε μέσα της. Της φαινόταν, στην σιωπή που διαδέχθηκε τὰ τελευταία λόγια, πὸς τὸ γέλιο των κακὸν αὐτῶν ανθρώπων κορόιδευε εκείνην... Καί ξέσπασε σὲ κλάμα.

■ ■ ■
Για κάμποσο καιρό, ή 'Αννα δεν έ-

πιθυμούσε να δῇ τὸ παλνὸ σπίτι να γελά:

'Εξω ή άνοιξη φούντωνε μ' όλες της τις όμορφίες... Τώρα ή 'Αννα έθγαινε λίγο, ο Τζάκκομο όμως δεν την συνώδευε. 'Ηταν άπληστολήμενος. Κατά γενικό κανόνα, ήταν άπληστολήμενος στο σπίτι όταν εκείνη έβγαινε έξω, και ήταν έξω όταν εκείνη έμεινε στο σπίτι. 'Η 'Αννα είχε προσέξει πὸς κάτι είχε αλλάξει σ' αυτόν. Λόγου χάριν, ένδιαφερόταν τώρα για τὸ ντύσιμό της, της έδινε κάπου-κάπου και καμιά συμβουλή που τὸν απέδιγνε γνώστη νυναικείων ζητημάτων. Μή-

Μ' αυτή την άποκάλυψη, κάτι έσπαζε μέσα της...

πως δεν ήταν αυτός που βλέποντάς την κάποτε να παραπονιηται για την άδεξιότητα της ράφτρας της, της πήγε μιά νεαρά έπιδέξια ράφτρα που είχε ράψει την μητέρα του;

'Ετσι με την έπιστροφή της άνοίξεως, ξαναγυρνούσε θήμα πρὸς θήμα κι' ή ζωή της 'Αννας φωτιζόταν πιο πολύ. Οι κήποι και τὰ μπαλκόνια της παληάς πόλεως προσέδιναν όλοένα. 'Όταν ή 'Αννα έπέρτρεφε στο σπίτι, μιά άχτίδα ήλιου έμπαινε μαζί της. Περνούσε στο σαλόνι, έμπαινε κατά προτίμηση στο ξεχασμένο δωματιάκι που τώρα είχε γίνει σαν ένα μικρό παρατηρητήριο της.

Τόσο ζωηρή ήταν στη μνήμη της ή άνάμνηση των φωνών που είχε άκούσει να κακολογούν τόν πατέρα της και τοῦ

γέλοιου που έπηκολούθησε ώστε της άρεσε να καταφεύγη έτσι σ' ένα μέρος όπου καμιά άποκάλυψη ή καμιά άπειλή δεν μπορούσε να την φθάση...

Είχε άνακαλύψει πὸς από εκεί φαινόταν καλλίτερα τὰ πλατάνια τοῦ δρόμου και πὸς ο πυργίσκος σκέπαζε με την σκιά του τὸ μικρὸ παράθυρό της.

Μιά μέρα που ήταν κλειστό τὸ παράθυρο, πλησίασε, άκουσε μέσα στην θαθεία σιωπή που βασίλευε γύρω, νάρχεται απ' τόν πυργίσκο ένα έλαφρὸ κελάδημα. Τὸ κελάδημα έπαναλήφθηκε, έγινε τρίλλια. 'Ηταν ένα σπουργίτι που τιτίβιζε. Πέταξε επάνω στο πιο κοντινὸ πλατάνι. Κι' από εκεί, συνέχισε τὸ τιτίβισμα. 'Η 'Αννα θυμήθηκε την άλλη φορά: κι' αυτήν την φορά, έπεχείρησε να ξεφύγη απ' την παγίδα, να μην άφουγκραστή. Μιά άγνωνστη όμως δύναμη την έσπρωχνε να προχωρήση στο παράθυρο, για ν' άκούση καλλίτερα. Μόλις πρόλαβε να δῇ μιά γυναίκα σκιά έλαφρή κι' ευκίνητη, να διασχίση την αὐλή και να προχωρή πρὸς την σκάλα της υπηρεσίας. 'Ηταν ή Ροζέτα, ή ράφτρα. Της φάνηκε πὸς κι' εκείνη κύτταξε ψηλά, για μιά στιγμή, όχι όμως πρὸς τὸ μέρος της.

Τὸ πλατάνι κι' ο πυργίσκος είχαν ξαναγίνει θούα. Τότε ή 'Αννα σηκώθηκε για να φύγη: ξαφνικά όμως της φάνηκε πὸς τὸ τιτίβισμα τοῦ σπουργιτιοῦ έρχοταν τώρα απ' τὸ γετονικό δωμάτιο.

'Η 'Αννα άφουγκράστηκε: τὸ τιτίβισμα έπαναλήφθηκε. Φανέρωνε τρελλή ευθυμία. Αυτή την φορά, ή 'Αννα χωρίς να φοβήθι, χωρίς να συλλογιστή, όρμητικά άνοιξε την μικρή πόρτα.

Μιά κραυγή της άπάντησε, πνιγμένη όμως. Είδε ένα ζευγάρι να χωρίζη: Μιά σκιά να χάνεται όρμητικά, σαν να την είχε καταπιή μιά καταπακτή. Της φάνηκε σαν να άναγνώριζε στόν φυγάδα τόν σύζυγό της, τόν Τζάκκομο! 'Ορθια, ή άλλη, μόνη κοντά στο παράθυρο, προσπαθούσε να συγυρίση τὸ άναμαλλιασμένο κεφάλι της. Είχε πάψει να γελά.

'Η 'Αννα ένοιωσε μιά άπερίγραπτη άηδία.

—Εσύ, εσύ! Τι έκανες έδῶ; Μὲ ποιόν μιλούσες; Μὲ ποιόν γελοῦσες; 'Εκείνος... 'Εκείνος μαζί σου...

'Η νέα κατάχλωμη, δεν είχε την δύναμη ν' άρννηθί. 'Ηταν μιά κλέφτρα που δεν την πιάσαν με τὸ χέρι στην τσέπη αλλά με τὸ στόμα άπάνω σ' ένα άλλο στόμα. Κι' ενώ άκουγε τὸ κλείσιμο της πόρτας από όπου είχε φύγει ο συνέννοχός της, ή 'Αννα ένοιωσε ξαφνικά μιά φρίκη να πλημμυρίση την καρδιά της...

Κι' αυτήν την φορά, ξέσπασε ή ίδια σ' ένα γέλιο τόσο σκληρὸ και κοροϊευτικό τόσο ήχηρὸ όμως, που τὸ παλνὸ σπίτι κι' ή έρρημη αὐλή πλημμύρισαν από αυτό, κι' άντήχησαν άτέλειωτα...

ΚΟΖΙΜΟ ΚΟΝΤΡΙ

πληροφορία πώς οι κύριοι του μετά το θάνατό τους γεύμα, είχαν δεχτεί την επίσκεψή τους. Έως γνωστού των με την γυναίκα του και την κόρη του τους οποίους είχαν προσκαλέσει για να καθήσουν και να περάσουν μαζί τις βραδυνές τους ώρες.

—Θυμάμαι πολύ καλά, είπε ο υπηρέτης, ότι θα ήταν δέκα ή ώρα, όταν έφτασαν αυτοί οι επισκέπτες. Τους ανέβασα πάνω στους κήπους κι ύστερα πήγα να φάω. Τί εγώ κι εγώ, ούτε ξέρω, ούτε θυμάμαι...

—Είχαν έρθει και άλλη φορά αυτοί οι επισκέπτες;

—Δεν πιστεύω;

—Αν τους δής μπορείς να τους γνωρίσεις;

—'Αδύνατο! Σας λέω δεν θυμάμαι τίποτα από τότε. Μέσα στο μυαλό μου νοιώθω σαν να είμαι το κενό.

—Πολύ καλά, είπε ο Μάρτεν Ντάλ. Πήγαμε. Και χωρίς ν' απάντηση στον Σούμερ τον ρωτούσε τί συμπέρασμα, προχώρησε και ξαναμπήκε μόνος του αυτή τη φορά στο δωμάτιο που ήταν οι δύο νεκροί, κλειδώνοντας πίσω του την πόρτα.

Όταν ύστερα από μισή ώρα ξαναβγήκε, κτύπησε τον Σούμερ χαμογελώντας και του έδειξε το μαντήλι μέσα στο οποίο κάτι είχε δώσει.

—'Εδώ μέσα, του είπε υπάρχει, όλο το μυστικό των δυο περιέργων αυτών θανάτων. Τώρα πρέπει να πάμε στο σπίτι μου. Στο εργαστήριό μου. Έχω ανάγκη να αναλύσω άμεσα, αυτό το πραγματάκι που έχω δώσει μέσα στο μαντήλι μου...

Σε λίγο το αυτοκίνητο με το οποίο είχε έρθει ο Σούμερ ξεκινούσε και πάλι γυρίζοντας στο Λονδίνο με τον Σούμερ και τον Μάρτεν Ντάλ, μπροστά στο σπίτι του οποίου και στάθηκε.

Ο Μάρτεν Ντάλ σήμανε και ο καλός Μπίλκιγκ ένοιωσε μια εύχρηστη εκπλήξη αντίκριζοντας τον κύριο του.

—Μπίλκιγκ, του είπε ο Μάρτεν Ντάλ. 'Ετοιμασε για τον φίλο μου τον Σούμερ κανένα μεζεδάκι με καμιά... είκοσας ανάμικτα με μπέικον κι' ως πού να γίνουν και να φάω, έφτασα.

Κι' έσπευσε να χαθεί πίσω από τα παραπετάσματα της βιβλιοθήκης του.

□ □

Μισή ώρα αργότερα φώναζε τον Σούμερ μέσα στην βιβλιοθήκη. Είχε το ύψος ανθρώπου κατευχαρισμένου.

—Λοιπόν; ρώτησε ο Σούμερ.

—Λοιπόν φιλαράκι μου Σούμερ, απάντησε γελαστός ο Μάρτεν Ντάλ, ο θάνατος του ζεύγους Χάρετ, οφείλεται στην... νήσο Βόρνεο.

Ο Σούμερ ξύπιασε τα μοτάρτα του.

—'Αν με κοιτάξεις εδώ, είπε, για να μου πης τέτοιου είδους άστεία, έπεσε έξω.

—Δεν άστειύμαι διόλου.

—'Εξηγήσου, λοιπόν!

—'Ιδού: ο θάνατος του ζεύγους Χάρετ οφείλεται στην νήσο Βόρνεο, γιατί μόνο στην νήσο Βόρνεο υπάρχει το δηλητήριο που κάπνισαν!

—'Υποστηρίζεις δηλαδή...

—'Αν υποστηρίζω άπλως, Τό βεβαιώω. Το ζεύγος Χάρετ δηλητηριάστηκε κεραυνόφωνα καπνίζοντας μέσα σε ειδικά τσιγάρα το τρομερό δηλητήριο «τσικαπύ» που βρίσκεται μέσα στα παρθένα δάση της νήσου Βόρνεο στον 'Ινδικό 'Ωκεανό.

—Θέλεις να πης δηλαδή...

—...Πώς οι θεοσυνεβραδυνόι επισκέπταιται που δεν ήταν παρά κακοίχοι και δολοφόνοι που φρόντισαν να σχετισθούν μαζί τους, τους έδωσαν και καπνισμένα τσιγάρα μέσα στα οποία υπήρχε «τσικαπύ» που έχει την ιδιότητα να κεραυνόβολη τον άνθρωπο μόλις μπη στον οργανισμό του και να τον κάνει να φαίνεται σαν ζωντανός αν και τον σκοτώνει στη στιγμή. Κατάλαβε;

—Κατάλαβα. Πώς εξηγείς όμως το ζήτημα της άμνησίας του υπηρέτη των;

—'Ω είναι απλούστατο. Λίγες σταγόνες «Λαμιά» και το ίδιο αυτό ναρκωτικό ριγμένο από κάποιο συνεργάτη των ληστών στο κρασί του υπηρέτη τον έκανε να κοιμηθώ επί ώρες βαθύτατα και να υποφέρω τολύχην στον για ένα μήνα από τελεία άμνησία. Πρέπει να ξέρεις όμως ότι εκείνο που θα μάς βοηθήσει θετικά να τον ανακαλύψουμε, είναι κάτι που αναπαύεται ήδη στα βάθη του πορτοφολιού μου και το οποίο το βρήκα στο πάτωμα του σαλονιού της βίλλας Χάρετ.

—Θα με τρελλάνης, Μάρτεν! Πότε μπορείς και το πήρες το «κάτι» αυτό που λές;

—'Αχ Σούμερ! Σε νόμιζα έξυπνότερο! Μά απλούστατα την ώρα που έκανα πώς με έπεσε χάμω η ταμπάκα μου.

—Είσαι φοβερός!

—Κράτησε τον βαρυσμό σου για την στιγμή που θα σου παραδώσω τον ληστή που σκοτώσε τους Χάρετ, μαζί με τους δυο συντρόφους του. Θα θριαμβεύσεις πάλι και κλέψεις, κι' αυτό θα το χρυσάει στον φίλο μου τον Λωποδύτη-Φάντασμα που ο άλλος αυτός δολοφόνος θέλησε να τον φορέσει με το βάρος ενός τόσο αποτρόπαιου εγκλήματος. Πρέπει να ξέρεις πως ό,τι κάνω το κάνω για την φήμη του φίλου μου του Λωποδύτη-Φάντασμα. Τώρα όμως πρέπει να φεύγω.

—Για πού;

—Διάβολο! Για το Λέικχορστ. Δεν σου είπα ότι θέλω να ανακαλύψω και να σου παραδώσω τους δολοφόνους του ζεύγους Χάρετ;

—'Ας φύγουμε λοιπόν. Στάσου όμως να πω του Μπίλκιγκ να μου ετοιμάσει κανένα σάντουιτς, γιατί με την πολυλογία σου με έκανες και χώνεψα τα αυγά που έφαγα...

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

Τρεις μέρες αργότερα ο κ. Βέρνιερ γυρίζοντας πριν από το μεσημέρι με την γυναίκα του και την κόρη του από την λουτροθεραπεία στο μεγάλο ξενοδοχείο «Παλλάς-Οτέλ» του Λέικχορστ, είδοποιήθηκε από έναν γκρούμ, ότι κάποιος κύριος τον περίμενε στο αναγνωστήριο.

Ο κ. Βέρνιερ άφησε την γυναίκα του και την κόρη του και προχώρησε προς το αναγνωστήριο.

—Είμαι ο κ. Βέρνιερ, είπε στον κύριο που περίμενε.

Ο άγνωστος ήταν ένας κομψότατος νέος μέχρι 35 ετών. Σημάδι και αφού έριξε μια ματιά και έπειθε πως δεν υπήρχε κανείς μέσα στο αναγνωστήριο, γύρισε προς τον κ. Βέρνιερ και του είπε χωρίς πρόλογους και περιστροφές.

—Λαμβάνω την τιμή κύριε Βέρνιερ, να ζητήσω την χείρα της δεσποινίδος κόρης σας.

—'Οχι δά! απόρησε ο κ. Βέρνιερ. Και όμως κανονικά. Κοινός φίλος με παρουσιάζει κατά τύχη, είσατε τρελλός;

Ο άλλος δεν φάνηκε να πειράχτηκε από αυτά τα λόγια.

—'Οχι κύριε Βέρνιερ, είπε, δεν είμαι τρελλός. 'Επειδή ζητώ την κόρη σας πάει να πη πως είμαι τρελλός; Και σεις ζητάτε κάποτε εις γάμον την κυρία Βέρνιερ. Δεν πιστεύω να σας πήσαν για τρελλόν γι' αυτό.

Ο κ. Βέρνιερ δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει.

—Φυσικά, είπε, το έκανα αυτό. Το έκανα όμως κανονικά. Κοινός φίλος με παρουσίασε στους γονείς της γυναίκας μου και η αίτηση γάμου έγινε με όλους τους τύπους.

—Σύμφωνοι. 'Αλλά μην ξεχνάτε πως από τότε οι καιροί άλλαξαν. 'Εξ άλλου στην 'Εσθία εδώ που βρισκόμαστε, μου ήταν εδύνατο να σας πλησιάσω διαφορετικά. 'Επιτρέψτε μου λοιπόν να σας παρουσιάσω μόνος μου

τον έαυτό μου.

Λέγοντας αυτό ο συνομιλητής του κ. Βέρνιερ του έδωσε το επισκεπτήριό του πάνω στο οποίο ο κ. Βέρνιερ διάβασε τα εξής:

ΦΡΑΝΣΙΣ ΠΑΝΤΕΛΣ

'Υποδιοικητής της Τραπεζής 'Εμπορίου και Συνναλλάγματος.

Λονδίνο

55 Χάρισον Στρίτ
—'Ω! 'Ω! έκανε ο κ. Βέρνιερ. Μου φαινόσατε πάρα πολύ νέος για να είσατε 'δη υποδιοικητής ενός τόσο σοβαρού ιδρύματος.

—Δεν θα το λέγατε αυτό κύριε Βέρνιερ αν ξέρατε πως ο πατέρας μου γέρος πια αποσύρθηκε από την Γενική Διοίκηση της Τραπεζής και έμπιστεύτηκε σε μένα τα καθήκοντα του υποδιοικητού.

Ο κ. Βέρνιερ ακούγοντας αυτό τα λόγια, κτύπησε με άλλο ύψος τώρα τον κ. Φράνσις Ράντελς.

—'Εν τοιαύτη περίπτωση κύριε, είπε στον συνομιλητή του, νομίζω πως η κόρη μου δεν είναι ανάξια για σας. 'Εγώ δεν είμαι παρά ένας ταπεινός έμπορος και κατά φυσικόν λόγο δεν μπορώ να σας δώσω την μεγάλη προίκα που αξίζετε.

—'Ω κύριε Βέρνιερ, έκανε ο κ. Ράντελς, δεν είναι η προίκα της δεσποινίδος κόρης σας που με ενδιαφέρει, αλλά αυτή η ίδια η κόρη σας. Δεν είχα καθόλου 'π' όψιν μου να κάνω έμπορικόν γάμο. 'Η περιουσία μου κατάσταση εξ άλλου είναι παρα πολύ καλή και μου επιτρέπει ν' αναίξω τον κενό χωρίς να χρειασθώ να υπολογιστώ απ' προίκα. 'Ωστε λοιπόν είναι άρκεο και μόνο το ότι η κόρη σας μου αρέσει...

—Χμ!... γέλασε ο κ. Βέρνιερ. 'Αρχίζω να πιστεύω πως και σεις θ' αρέσειε στην κόρη μου...

—Τί θέλετε να πητε;

—Να, πως έχετε από καιρό σχέσεις με την κόρη μου και πως κι' οι δυο σας είσατε συμφωνήσατε για να γίνετε σύζυγοι.

—'Α! 'Α! Τί λέτε! Σας δίνω ένα λόγο μου πως ούτε μια λέξη δεν έχω ανταλλάξει με την κόρη σας ποτέ. Πρέπει όμως τώρα να σας πω πως είμαι ένας μεγάλος φυσιογνωμστής. Μεγάλος όσο δεν θα μπορούσατε ίσως να φαντασθίτε ποτέ... Και με μια μόνο φορά που είδα την κόρη σας στο καζίνο, μπόρεσα να διαβάσω τον χαρακτήρα της ως στην παραμικρή του λεπτομέρεια και να καταλάβω άμεσα ότι η κόρη σας θα ήταν ν' αμένα η ιδανική σύζυγος. Σημειώστε ότι δεν είχα ζήτη να μου απαντήσετε καταφατικά τώρα άμεσα. Μπορείτε να σκεφθίτε το ζήτημα με την ησυχία σας. Σε μένα μόνο είναι έρκετο το ότι είχα γνώρισα τις προθέσεις μου, τις οποίες έλπίζω θα θελήσετε να αποδεχθίτε...

Ο κ. Βέρνιερ χαμογέλασε.

—'Η πρότασή σας με τιμά κ. Ράντελς, είπα. 'Ωστόσο αφού το θέλετε, θα σκεφθώ το ζήτημα...

Οι δυο άνδρες έσφιξαν τα χέρια τους. Και ο κ. Ράντελς έγκατέλειψε το «Παλλάς-Οτέλ» για να πάει στο δικό του ξενοδοχείο—έμενε στο «Ρίτζ-Οτέλ»—ένώ ο κ. Βέρνιερ ανέβηκε στο διαμέρισμα που κρατούσε με την γυναίκα του και την κόρη του.

—Τί νομίζετε πως μου συνέβη; τις ρώτησε.

—Τί;

—Όχι το φανταζόμαστε καν! 'Ενας κύριος όπως πρέπει και με τον τρόπο του, μ'ιζήτησε την Λυσι σε γάμο! Δεν γελάς; Το πιο περίεργο είναι ότι λέει πως είναι φυσιογνωμστής και ότι διαβάζει στην ψυχή του άλλου από την πρώτη στιγμή που θα τον δει. 'Η αίτησή του φυσικά αποδεικνύει ότι ούτε φαντάζεται καν ποιοι είμαστε πραγματικά. 'Ωστόσο το γεγονός αυτό, δεν πείπει να μάς κάνει να ξεχάσουμε ότι στο Λέικχορστ θα μείνουμε για πολύ λίγες μέρες ά-

κόμη ως πού να κανονίσουμε όλες τις λεπτομέρειες και να εκτελέσουμε το νέο μας και τελευταίο κόλλο στην βίλλα του λόρδου Χάλστερ. 'Ο νεαρός αυτός δεν μάς χρειάζεται επί του παρόντος σε τίποτα. 'Ωστόσο όμως πρέπει να σχετισθούμε μαζί του. 'Ενας υποδιοικητής Τραπεζής πάντα θα μάς είναι χρήσιμος...

—'Ασφαλώς, είπε η Λυσι, η νεαρή κόρη που είχε αγαπήσει ο κ. Ράντελς, και βρισκόμας ο νεαρός αυτός θα μάς χρειασθώ εύθως άμεσα.

—Τί θέλεις να πης;

—'Απλούστατα. Στο κόλλο μας στην βίλλα Χάλστερ μπορούμε ν' αφήσουμε αυτόν στα χέρια της αστυνομίας και να έπωφεληθούμε έτσι εμείς ώστε να απομακρυνθούμε ανενόχλητοι από εκεί.

—Σαν να μην 'χρησ άδικο Λυσι. Θα μελετήσω την γνώμη μου...

□ □

Το άλλο πρωί ο κ. Βέρνιερ γυρίζοντας από τη λουτροθεραπεία του συνάντησε στον δρόμο τον κ. Ράντελς. Χαιρετίστηκαν θερμά.

—'Ελάτε το βράδυ στο Καζίνο, είπε ο κ. Βέρνιερ. Θα σας παρουσιάσω στην κόρη μου και θα μπορέσετε να χορέψετε μαζί της.

—'Ωστε έγινε δεκτή η αίτησή μου;

—Δεν ξέρω τίποτα ακόμη. Θα μιλήσωμε γι' αυτό...

Το ίδιο βράδυ μετά από τον χορό του Καζίνο, η Λυσι έλεγε στους δίδην γονείς της:

—'Ο νεαρός είναι πρώτης τάξεως για την δουλειά που σας είπα. 'Ο ρομαντισμός του και ο τρελλός έρωτας που του ανέπνευσα, δεν θα τον αφήσουν να καταλάβη τίποτα, ως την τελευταία στιγμή.

Ο κ. Βέρνιερ ύστερα από μυστικές συνεννοήσεις με διαφόρους ανθρώπους τους, αποφάσισαν να κάνουν μετά δυο μέρες το κόλλο τους στην βίλλα Χάλστερ. Το σχέδιο ενεργείας ήταν το εξής: Θα φρόντιζαν να προσκληθούν ιδιαιτέρως εκείνο το βράδυ από τον λόρδο και την λαίδη Χάλστερ. Φθάγοντας εκεί θα τους δηλητηρίαζαν με τα τσιγάρα «τσικαπύ» όπως και το ζεύγος Χάρετ και άδειάζοντας ύστερα την βίλλα από ό,τι πολύτιμο είχε θα έφευγαν με το αυτοκίνητο που θα τους περίμενε κάτω. Φυσικά δεν θα γύριζαν στο ξενοδοχείο τους. Θα πήγαιναν στο σπίτι ενός συννεόχου τους όπου είχαν κρύψει τα προϊόντα της κλοπής από την βίλλα Χάρετ και αφού θα τα έπαιρναν κι' αυτά θα άνοιγαν δρόμο για το Λονδίνο. Φεύγοντας από την βίλλα θα φρόντιζαν να κλειδώσουν μέσα στο σαλόνι με τους νεκρούς τον νεαρόν Ράντελς και να τηλεφωνήσουν στην 'Αστυνομία.

Όταν όλες οι λεπτομέρειες του κόλλου καθορίστηκαν, ο κ. Βέρνιερ φρόντισε να συναντήσει τον κ. Ράντελς και του είπε:

—'Επείσθηκα απόλυτως αγαπητέ μου, πως έχετε όλα τα προτερήματα για να γίνετε γαμπρός μου. 'Ακούστε με. 'Αύριο πρόκειται να περάσουμε το βράδυ στην βίλλα των φίλων μας λόρδου και λαίδης Χάλστερ. 'Ελάτε λοιπόν να μάς συναντήσετε εκεί κατά τις έντεκα... 'Αν θέλετε μπορούμε να κάνουμε έκει μεταξύ μας, έναν ημιεπίσημο άρραβώνα.

—Με κάνουνε ετυχημένον κύριε Βέρνιερ, είπε ο κ. Ράντελς. 'Η καρδιά μου σκιρτά από ευτυχία!...

Μόλις χωρίστηκαν ο κ. Ράντελς έριξε με ένθουσιασμό τα χέρια του και χαμογέλασε ευχαριστημένος.

—'Επί τέλους! ψιθύρισε. Σε κρατώ φιλαράκι μου!... 'Αύριο το βράδυ... Ναι!... 'Οχι όμως για ό,τι φαντάζεσαι αγαπητέ μου Βέρνιερ... 'Αύριο το βράδυ θα σε στείλω να περπάτας στον φίλο μου τον Σούμερ, για να μάθης άλλη φορά να μη δολοφονή και να κατηγορής κατόπιν τον «Λωποδύτη-Φάντασμα!...»

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ

—'Εμπρός, είπε ο Σούμερ, παίρνοντας το άκουστικό.

—Σούμερ; ρώτησε μια φωνή.

—Ναι.

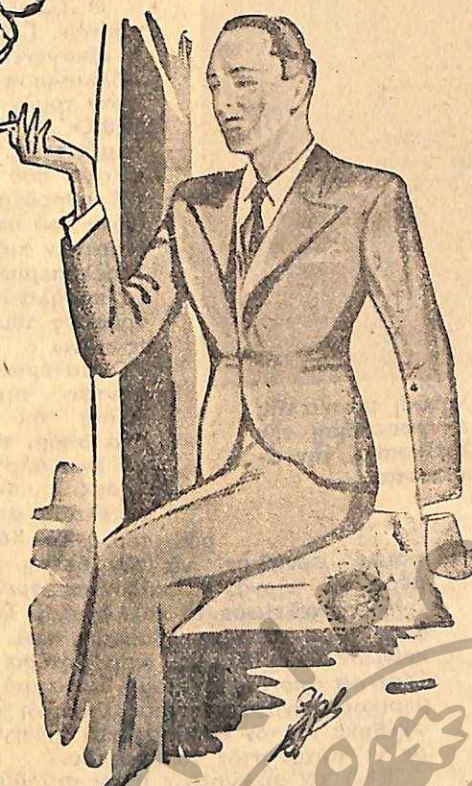
—'Εδώ Λωποδύτης-Φάντασμα.

—Πώς;

—Ναι. Μην τρομάξεις και άκουσε με άσπονδε έχθρέ μου: μην κοιμηθής. 'Απόψε μετά τις έντεκα πρόκειται να σου στείλω μια γερή μπάλα. Γεια σου...

Ο Σούμερ κάτι πήγε να πη, αλλά ο άλλος είχε κλείσει την γραμμή.

Θα ήταν έντεκα και μισή ή ώρα όταν ακούστηκε ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου που έμπαινε στο προαύλιο του αστυνομικού τμήματος. Ο Σούμερ ακολουθούμενος από τον Χάδερ και τους άντρες του ώρμησαν έξω. Μετά περίστροφας στο χέρι, 'Ενα αυτοκίνητο είχε σταθή. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν ο κ. Βέρνιερ, η κυρία Βέρνιερ και η δεσποινίς Βέρνιερ. Πλάι τους διάφορες βαλίτσες. Ο

Κάποιος κύριος περίμενε το αναγνωστήριο

Σούμερ άνοιξε μία: ήταν γεμάτη διάφορα πολύτιμα αντικείμενα: διαμάντια, πέτρες, χρυσά μπιμπέλο κλπ.

—Κατεβάστε τα όλα κάτω, διάταξε ο Σούμερ και βάλε τους φίλους από δω στο κρατήριο.

Όταν το αυτοκίνητο άδειαζε, ο σωφός έκανε στροφή για να φύγη. Περνώντας όμως μπροστά από τον Σούμερ, του πέταξε έναν μού πέταξε και το γράμμα, ήταν άνθρωπος του Λωποδύτη-Φάντασμα!

—'Αμφιβάλλεις;

—Μου φάνηκε σαν τον δικό σου σωφός, τον Νικόλς.

—'Ιδέα σου.

—'Ωστόσο σωστός διαβολά θάνατος με την αλήθεια αυτός ο φίλος σου!

—'Όσο γι' αυτό βέβαια. Το θ' άρω μενάλη μου τιμή που μ' έχει φίλο του.

—Στην ύγεια του λοιπόν Μάρτεν!

—Στην ύγεια του Σούμερ!

πώς ποτέ μου δεν υπήρξα δολοφόνος. Ού και τώρα. Και σου το άπεικνύνω στέλνοντάς σας τους τρεις ένόχους της δολοφονίας του ζεύγους Χάρετ που ασφαλώς θα είναι γνωστοί στην Σκότλαντ-Γιάρντ. Μαζί μ' αυτούς σου στέλνω κι' όλα όσα έκλεψαν από την βίλλα Χάρετ, καθώς και όσα έκλεψαν απόψε από την βίλλα Χάλστερ, τους ίδιους κτήσες της οποίας μόνο η επέμβσή μου επέτρεψε από το να δολοφονηθούν κι' αυτοί. Καλή τύχη! άσπονδε έχθρέ μου.

Ο φίλος σου

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ο Μάρτεν Ντάλ έπινε λίγες μέρες αργότερα το ούισκι του στο άριστοκρατικό μπαρ «Κάρλτον» του Λονδίνου, όταν τον κτύπησε στην πλάτη κάποιος χονδρός κύριος.

—Βρε καλώς τον Σούμερ!

—Γεια σου Μάρτεν. Μου επιτρέπεις να καθίσω;

—Μετά χαράς. Παιδί! 'Ενα ούισκι. Μέχρι που να έρθη το ούισκι ο Σούμερ δεν έδινε μιλιάρη. Τέλος αφού του το έφεραν και ήπιε μια γουλιά, είπε:

—Σωστός διαβολά θάνατος!

—Ποιός; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ.

—Ποιός άλλος! 'Ο Λωποδύτης-Φάντασμα!

—Πάνω σε τί το λές αυτό;

—Δεν είδες για πότε ανακάμψα; και μου παραδωσε τους ένόχους;

—Ναι. Είναι φοβερός σε κάτι τέτοια.

—Πώς όμως τους ανακάμψα;

—'Ω δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Θυμάται το «κάτι» που σου είπα πως είχα στο πορτοφόλι μου και που το είχα βρή μέσα σ' ο σαλόνι που δολοφονήθηκαν οι Χάρετ;

—Ναι.

—Αί. 'Ηταν ένας κρέικος από την 'Αυστρία των μανικιτών του δολοφόνου που του είχε σπάσει. Φεύγοντας για το Λονδίνο την είχε παραδώσει στον φίλο μου τον Λωποδύτη-Φάντασμα. Ρωτώντας λοιπόν σ' ο μοναδικό χρυσοχοείο του Λέικχορστ—οι είχαν πάει τα μανικιτόκομπα τους για διάβρωση—δεν θα του ήταν δύσκολο να τον ανακαλύψει.

—Μα καλά. Πώς οι Χάλστερ αφού κάπνισαν τα δηλητηριασμένα τσιγάρα την νύχτα που τους επισκέφτηκε η τρελή Βέρνιερ, δεν πέθαναν, αλλά κοιμήθηκαν;

—Τί! Θα του ήταν δύσκολο νομίζεις του Λωποδύτη-Φάντασμα να μη στο διαμέρισμα των τριών συννεόχων και να αλλάξει τα δηλητηριασμένα τσιγάρα με άλλα που περιείχαν μόνο ναρκωτικό;

—Καλά όλα αυτά. Πώς μπόρεσε να τους συλλάβη και να τους δέση όλους; Αυτό δεν μπορεί να καταλάβω.

—Κι' αυτό εύκολο ήταν. Φρόντισε και αντικατέστησε τον σωφός τους και όταν ένοιου πήραν από το σπίτι ενός συννεόχου τους και τα κλοπιμαία της βίλλας Χάρετ, ο σωφός με έναν άλλο άνθρωπο του Λωποδύτη-Φάντασμα που μπορεί να είχε κρυφτεί σ' α τη Φάντασμα—ίσως να ήταν κι' ο ίδιος, δεν ξέρω—άπειλώντας τους με τα περιστροφά τους, τους έδεσαν και σου τους έφεραν.

—'Ωστε ο σωφός του αυτοκινήτου που μου πέταξε και το γράμμα, ήταν άνθρωπος του Λωποδύτη-Φάντασμα;

—'Αμφιβάλλεις;

—Μου φάνηκε σαν τον δικό σου σωφός, τον Νικόλς.

—'Ιδέα σου.

—'Ωστόσο σωστός διαβολά θάνατος με την αλήθεια αυτός ο φίλος σου!

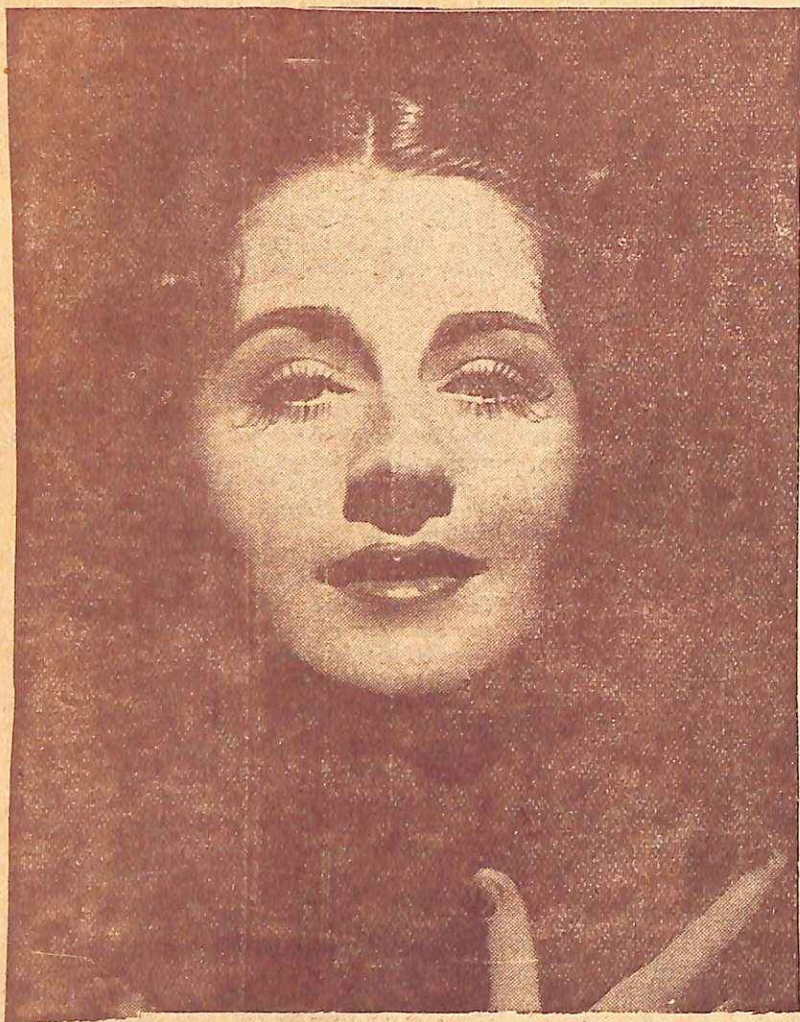
—'Όσο γι' αυτό βέβαια. Το θ' άρω μενάλη μου τιμή που μ' έχει φίλο του.

—Στην ύγεια του λοιπόν Μάρτεν!

—Στην ύγεια του Σούμερ!

KERMAN LANTON

Η γαλήνια και υποβλητική μάσκα της Νύρμας Σήρρερ θα εκπροσωπήσει την μεγάλη ηρωίδα του Σαίκσπηρ, την Αθάνιαν 'Ιουλιέττα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΦΙΛΜ

Ανέκαθεν ο κινηματογράφος έδειξε μια έντονη συμπάθεια στα ιστορικά φιλμ. Και η πιο απομακρυσμένη αρχαιότηης δεν εφόδισε τους σκηνοθέτες: είναι αρκετά χρόνια που ο Σέσιλ ντε Μίλλ γύρισε τις «Δέκα Έντολές» πριν ακόμα γυρίσει τον «Βασίλεα των Βασιλέων».

Η Ρωμαϊκή ιστορία αντιπροσωπεύεται με άπειρα φιλμ: Κρό-Θάντις, 'Ιούλιος Καίσαρ, 'Αντώνιος και Κλεοπάτρα —που ξαναγυρίστηκε τελευταία από τον Σέσιλ ντε Μίλλ με την Κλωνττ Κολμπέρ.—Ο θάνατος της Λουκρητίας, Σαλαμπό, Οι τελευταίες ημέρες της Πομπηίας, που γυρίστηκαν τρεις φορές.

Ας ελθώμε τώρα στον Μεσαίωνα: 'Ιερουσαλήμ ελευθερωθείσα, Τριστάνος και 'Υζόλδη, 'Ιωάννα ντ' 'Αρκ που γυρίστηκε τρεις φορές — Γουλιέλμος Τέλλος με τον Κόνρατ Φάιτ και Φρανσουά Βιλλόν με τον Τζών Μπάρρυμορ και αργότερα με τον Ντένις Κίγκ. Ας προσθέσουμε σ' αυτά τις «Σταυροφορίες» με την Λορέττα Γιούγκ.

Η 'Αναγέννησις μάς δίνει σκοτεινά Ιταλικά δράματα με έγχειριδια και δηλητήρια: Λουκρητία Βοργία, και άλλα παρόμοια.

Η εποχή Λουδοβίκου 13ου έδωσε τα ωραιότερα ιπποτικά φιλμ: Τρεις Σωματοφύλακες, Μετά είκοσι έτη, 'Η κυρία του Μονσινώ, Οι καταπιεζόμενοι.

Υστερα έρχεται η εποχή Λουδοβίκου 15ου που αντιπροσωπεύεται με αρκετά φιλμ: 'Η Ντυμπαρ — ή οποία γυρί-

Νέα από τὸ Χόλλυγουντ

στηκε με την Πόλα Νέγκρι, ύστερα με την Νόρμα Ταλμάτς, και τελευταία με την Ντολорές Ντέλ Ρίο, 'Η θεία λαίδη με την Κορίννα Γκρίφιθ που ήταν η ενσάρκωσις της όμορφιάς στον ρόλο της λαίδης Χάμιλτον, Τό περιδέραιον της Βασιλείσσης, Αι δύο 'Ορφανά κλπ.

Ο Ναπολέον ενέπνευσε επίσης όχι ολίγα φιλμ.

Ο ΙΔΕΩΔΗΣ

ZEN - ΠΡΕΜΙΕ

Στον 'Αμερικανικό κινηματογράφο διαπρέπει τώρα ένας καινούργιος ζέν - πρεμιέ: ο Τζόελ Μάκ Κρή.

Ο Τζόελ Μάκ Κρή είναι τώρα 30 χρονών. Γεννήθηκε στην Πασαντένα μά η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στο Χόλλυγουντ από την εποχή που ο Τζόελ ήταν τριών ετών. Τό μικρό αγοράκι συνηθίζει να όνειροπολή συχνά: ηρωϊκές περιπέτειες, τρελλοί καλπασμοί, άγρια αλόγα που τά εδάμαζε ο ίδιος, φυλές «Έρυθροδέρμων» που θά υπέτασσε... Μόνο που στην πεζή εποχή μας δεν συνέβαιναν πιά τέτοια πράγματα... Και ο Τζόελ περιωρίστηκε στο ν' αγοράσει ένα ποδήλατο και να κάνει με τους συντρόφους του χίλιες τρελλές ακροβασίες πάνω σ' αυτό.

Ο πατέρας του ελέποντας την μεγάλη κλίση του γιού του στά σπόρ, του αγόρασε ένα αλόγο και ο Τζόελ κόντεψε να τρελλαθί απ' την χα-

ρά του. Τό Χόλλυ-

γουντ συνήθισε να τον βλέπη κάθε μέρα να περνά καλπάζοντας τρελλά. Μόλις τελείωσε τó κολλέγιο, ο Τζόελ απέφασε να γίνη ήθοποιός, και άνεκοίνωσε τά σχέδιά του στην μητέρα του. "Υστερα από ένα σύντομο δισταγμό και μερικούς αναστεναγμούς εκείνη υποσχέθηκε να τον βοηθήσει και συνηγόρησε γι' αυτόν στον πατέρα του.

Έδω τά πράγματα ήταν πιο δύσκολα γιατί ο πατέρας — όπως όλοι οι πατέρες άλλωστε — δεν είχε καμιά διάθεση να κάνει τον γιού του θεατρίνο. Με τά πολλά επέισθη κι' αυτός.

Ο Τζόελ άρχισε ως φιγκυράν. Πέρασε ένας χρόνος σκληρής δουλειάς, απογοητεύσεως και αγωνίας για να κατορθώση να ξεχωρίση από την ανώνυμη μάζα των ταπεινών κομπάρσων. Τέλος, επέτυχε ένα μικρό ρόλο... "Υστερα έπικολούθησαν δυο τρεις άλλοι σπουδαίτεροι...

Και τέλος, ή Κόνστανς Μπέννεν τον ανέθεσε στην σειρά των πρωταγωνιστών όταν τον ζήτησε για παρτεναίρ της σά φιλμ: «Γεννημένος για την αγάπη» και «Ο κοινός νόμος». Τά δυο αυτά φιλμ του έδωσαν τον τίτλο του «Ιδεώδους ζέν - πρεμιέ», όπως έδήλωσε ή Κόνστανς Μπέννεν. Και ή δήλωση αυτή της διάσημης στάρ κατέστησε ένδοξο τον Τζόελ Μάκ Κρή.

Οι ταινίες διαδεχόταν ή μια την άλλη: Τό κυνήγι του κόμητος Ζαρνφ, Τό άσημένο σχολινί, Τριανταφυλλένιο κρεβάτι, 'Η πλουσιώτερη γυναίκα του

κόσμου, Έσωτερκοί κόσμοι, Λαμπρότης, Βαρβαρικές Ακτές.

Στό 1933 ο Τζελ Μάκ Κρή παντρεύτηκε την ήθοποιό Φράνσις Ντή με την οποία απέκτησε και δυο χαριτωμένα παιδάκια.

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΠΗΡΥ...

Ο Ουάλλας Μήρυ είναι μία από τις ισχυρότερες φυσιογνωμίες του κινηματογράφου. Έφθασε στο Χόλλυγουντ, άγνωστος σχεδόν. Ξέρει όμως τον κυριώτερο κανόνα της φιλομπούλεως: ότι πρέπει να γελά κανείς για να μνη κλαίη. Και τον ξέρει τόσο καλά γιατί πολλές φορές αναγκάστηκε να γελάση άγρια, άπελπισμένα για να μνη ξεσπάση σε λυγμούς!

Ο Ουάλλας Μήρυ παίζει στον κινηματογράφο εικοσιτρία δόκκληρα χρόνια που διεμόρφωσαν την προσωπικότητά του. Είναι περίφημος ήθοποιός κι' έχει άπεραντη πείρα της ζωής. Έμαθε την τέχνη του χαμόγελου, την τέχνη της διπλωματίας Σπανίως μιλά σούδα, είναι όμως βαθειά μορφωμένος.

Ως γνωστόν ο Μήρυ υπήρξε ο πρώτος σύζυγος της Γκλόριας Σθάνσον.

Μία χαριτωμένη σκηνή από τó «Όνειρο θερινής νυκτός» που θαυμάσαμε κι' έδω: ο μυθικός Όμπερον ανακαλύπτει την Τιτάνια την ώρα που αυτή κοιμάται, άμέριμνη και την κάνει με τά μάγια του να τον αγαπήσει παρ-

πού τον εγκατέλειψε αργότερα για να «ζήσει την ζωή» της...

Μία μέρα τώρα τελευταία, κάποιος ανέφερε τ' όνομά της σε μία φιλική συγκέντρωση. Ο Ουάλλας έμεινε δυο λεπτά σκεπτικός.

—Μου έφερνε κάθε βράδυ τις παντούφλες μου! είπε με συγκίνηση. Και γύρισε από τó άλλο μέρος για να μη φανή κάποιο δάκρυ που ύγραινε τά μάτια του...

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΑΣΤΑΙΡ

Πριν από λίγα χρόνια ο χορευτής Φρέντ 'Ασταίρ—προτού ακόμη ντεμπουτάρη στον κινηματογράφο—και ή αδελφή του 'Αδέλα 'Ασταίρ, θριάμβευαν κάθε βράδυ στα μουζικ-χόλλ της Νέας Υόρκης, και αργότερα του Λονδίνου.

Ένα βράδυ όμως ο Λόρδος Κάβεντις έρωτεύθηκε την νεαρή χορεύτρια και σε λίγες μέρες την παντρεύτηκε. Τό γοργόν και χάριν έχει...

Μετά τον γάμο της 'Αδέλας ή εταιρία Φρέντ-Αδέλας 'Ασταίρ διελύθη και ο άσύγκριτος χορευτής προσελήφθη στον κινηματογράφο, όπου κατέκτησε γρήγορα τή δόξα ύστερα από μία σύντομη όσο και λαμπρή καριέρα.

Νά ζηλεψε άραγι λίγο εκείνη που φέρει σήμερα τον τίτλο της λαίδης Κάβεντις για τόν θρίαμβο του αδελφού της; Ποιός ξέρει! Τό βέβαιο είναι ότι ή παλιά παρτεναίρ του

Φρέντ θά έπωφεληθί μιάς σύντομης διαμονής της στο Χόλλυγουντ για να έμφανισθί σε μία μουσική κωμωδία.

Θά ξαναδούμε λοιπόν στον κινηματογράφο τó χορευτικό ζεύγος Φρέντ-Αδέλας; Αυτό δεν είναι έντελως βέβαιον δεν φαίνεται όμως και άπίθανο.

ΜΕΝΝΙΕΣ

—'Η νεαρή στάρ του Τόμπυ Γουίνγκ που ήταν περίου μνηστευμένη με τόν Τζάικου Κούγκαν, κι' έδειξε άρκετη πίκρα όταν εκείνος άρραβωνιάστηκε με μίαν άλλη πρό δυο μηνών, πρόκειται κι' αυτή να παντρευθί προσεχώς με τόν νέο άεροπόρο Τζών Χέλμις.

—Ο 'Αμπέλ Γκάνς θ' άρχιση κατ' αὐτὰς τó γύρισμα της άριστουργηματικής «Σονάτας Κρόυτσερ» του Τολστόϊ. Θά πρωταγωνισήσουν ή Μαρί Μπέλλ και ο Πιέρ Ρενουάρ.

—'Αγγέλεται έκ Βουδαπέστης ότι ο σκηνοθέτης 'Αλεξάντρ Κόρντα υπέγραψε ένα συμβόλαιο με τούς κληρονόμους του συγγραφέως 'Εμεριχ Μαντάχ για ν' άνεβάση στον κινηματογράφο τó περίφημο έργο του «'Η τραγωδία τών ανθρώπων». Στην γαλλική θερσιόν θά παίξη τόν ρόλο του 'Αδάμ ο Σάρλ Μπουαγιέ, της Εύας ή 'Αναμπέλλα και του 'Εωσφόρου ο Χάρρυ Μπάρ. Στην άγγλική θερσιόν οι αντίστοιχοι ρόλοι θά παιχθούν από τόν Λέλυ Χόθαρτ, την Μέρλε Όμπερον και τόν Τσάρλς Λώφ.

Τό άγνό και έκφραστικό πρόσωπο της Ντανιέλ Νταριέ εξαίρεται από τó πράσινο ντόμινο που φορεί στο όμώνυμο έργο.

τον, τόν περίφημο άγγλο ήθοποιό.

—Ο 'Εντουαρντ Ρόμπινσον θά ύποδυθί τόν ρόλο του Μπετόβεν σ' ένα φιλμ που θά έχη ως θέμα τή ζωή του περιφημου μουσικοσυνθέτου.

—Τό προσεχές φιλμ του Μπίγκ Κρόσμπυ του συμπαθητικού ήθοποιού-τραγουδιστού θά όνομάζεται: «Τό ψηλό καπέλλο του Τόνυ».

—'Η εταιρία Γουάρνερ άναγγέλλει ότι θά γυρίση προσεχώς μία ταινία «'Η ζωή της κυρίας Κιουρί». 'Η ίδια εταιρία γύρισε την «Ζωή του Λουδοβίκου Παστέρ» με τόν Πάλ Μιούνι.

—'Ενθ γυριζόταν στο Χόλλυγουντ τó φιλμ «Πρόσκλησις στην Εύτυχία» όλίγο έλειψε να πληγωθί ο Σάρλ Μπουαγιέ από την ξαφνική έκπυρσοκρότηση ενός όπλου στα χέρια ενός μηχανικού.

—'Η Ντολорές ντέλ Ρίο, ή Λουίζα Φαζέντα και ο Χέρμπερτ Μούντιν πρωταγωνιστούν στο φιλμ «Συναντήστε τή δούκισσα».

—'Η Έλσα Λάνκεστερ, σύζυγος του Τσάρλς Λώφτον γύρισε ένα φιλμ στην 'Αγγλία.

—'Η διάσημη Γαλλίς αιδός Λιλιό Πόνς βρίσκεται στο Χόλλυγουντ όπου γύρισε την ταινία «Όνειρεύομαι πολύ» με τόν Χένρυ Φόντα.

Σε μια ώρα το τηλέφωνο του ανακρίτου χτύπησε. Τηλεφωνούσαν από την αστυνομία. —Κύριε ανακριτά... 'Ο αστυφύλαξ Κρίστ Μολνάγια εξηφανίσθη...

—Εξηφανίσθη; —Ναι... Στο σπίτι του δεν έπηρε καθόλου... Διετάχθησαν έρευνες, γιατί έκφραζονταν σοβαρές υπόνοιες για την ένοχή του... —Πολύ καλά... Μόλις ανακαλύψετε τίποτα, τηλεφωνήστε μου άμεσα...

Πραγματικά, η αστυνομία άναστατώθηκε. Τά καλλίτερα λαγωνικά χρησιμοποιήθηκαν για την ανακάλυψη του αστυφύλακος Κρίστ Μολνάγια. Έρευνήθηκαν τα καταγώγια όλα της Βαρσοβίας, τα ύποπτα μέρη στα οποία σύχναζαν τυχοδιώκτες και λαθρέμποροι, δεν ανακαλύφθηκε όμως ούτε ίχνος του αστυφύλακος. Δεν έμενε πια καμιά αμφιβολία: 'Ο Κρίστ Μολνάγια είχε άνακατενθεί στο έγκλημα, ίσως για να ληστέψει το θύμα. Πράγμα περίεργο όμως: 'Απάνω στο πτώμα άνακαλύφθηκαν όλα του τα χρήματα άνεπαφα. Αυτό το πιστοποιήσε το γκαρσόνι της λέσχης όπου ο Στέφανος Μπροκάτσκι είχε παίξει για τελευταία φορά μπιλιάρδο λίγην ώρα πρό του τραγικού του θανάτου. Το γκαρσόνι θυμόταν πώς, στην έξοδο του απ' τη λέσχη, έπεσε το πορτοφόλι απ' το παλτό του Μπροκάτσκι, ο οποίος, χωρίς ν' αντιληφθί τίποτε, προχώρησε προς την πόρτα. Τότε το γκαρσόνι μάζεψε το πορτοφόλι και το επέστρεψε στον κάτοχό του, ο οποίος, τσιγκουνιόντας όπως οι περισσότεροι Πολωνοί, μέτρησης τα χρήματά του φωναχτά. Το γκαρσόνι θυμόταν ότι το ίδιο ποσό είχε ο Μπροκάτσκι και φεύγοντας απ' τη λέσχη, και νεκρός. 'Όποτε η ληστεία άπεκλείετο έντελώς. Μήπως τότε η έκδικση ήταν ή άφορμή του έγκλήματος;

Η άνακρίσις διαπίστωσε πώς ο Στέφανος Μπροκάτσκι ήταν ένας ήυχος έμπορος άβενος, χωρίς έχθρους, χωρίς φίλους, χωρίς κακό παρελθόν, μ' ένα μικρό έλλάττωμα, ή καλλίτερα μ' ένα μικρό έλλάττωμα και μ' ένα μεγάλο πάθος. Τό έλλάττωμα της τσιγκουνιάς και το πάθος του μπιλιάρδου. Και τά δυό όμως αυτά, δεν ήταν βέβαια ικανά να του δημιουργήσουν έχθρους που να ζητήσουν και να εκτελέσουν το θάνατό του. Άλλω και το παρελθόν του εξαφανισθέντος άστυφύλακος ήταν τέτοιο, ώστε να πέφτουν απ' τους ούρανους εκείνοι που έπληροφορούντο ότι ο Κρίστ Μολνάγια έκατηγορείτο για δολοφονία. Δεν υπήρχε τακτικώτερος και τιμιώτερος άστυνομικός σ' όλο το άστυνομικό σώμα της Βαρσοβίας. Η μέρι σήμερα συμπειρορά του ήταν περισσότερη από άμεμπτη και ή άστυνομική του ικανότης δοκιμασμένη. Πώς τώρα αυτός ο άριστος άστυνομικός είχε θρεθί περδεμένος σε τέτοια περιεργή και δραματική υπόθεση...

Τά ζητήματα μπλέχτηκαν τρομερά το άπόγευμα της ίδιας ημέρας. Ένας χωρικός, γυρίζοντας με τον γιού του στο χωριό του που βρισκόταν στα περίχωρα της Πολωνικής Πρωτεύουσας και περνώντας από ένα χαντάκι, άκουσε πνιγμένα μουγκρητά. Οι δυό άνδρες πλησίασαν στα χείλια του χαντακιού και διέκριναν στο βάθος του έναν άνθρωπο που βογγούσε πνιγμένος μέσ' στο αίμα του. Οι χωρικοί πανικόβλητοι φώναξαν βοήθεια, πλησίασαν μ' άλλοι διαβάτες κι' όλοι μαζί έβγαλαν απ' το χαντάκι έναν άνθρωπο κάτωχο, που φορούσε τη στολή των άστυφυλάκων της Βαρσοβιακής άστυνομίας. Τόν πήγανε σ' ένα κοντινό φαρμακείο, κι' εκεί διεπιστώθη πώς ο άνάστητος άστυφύλαξ είχε μια μικροσκοπική πληγή από σιλέτο στο δεξιό μέρος της πλάτης. Τόν μεταφέρανε σ' ένα νοσοκομείο της Βαρσοβίας, κι' εκεί εξακριβώθηκε ή ταυτότης του πληγωμένου: Ήταν ο άστυφύλαξ Κρίστ Μολνάγια!

Τό νέο έγινε καταπληκτική αίσθηση. 'Ο

τω απ' το βάρος μιας κατηγορίας για δολοφονία, να τώρα που άπεκαλύπτετο κι' αυτός θύμα. Νάταν άραγε σκηνοθεσία ό τραυματισμός; Οι γιατροί άπεφάνθησαν ότι το σιλέτο είχε τρυπήσει τον δεξιό πνεύμονα, και ότι είχε έπακολουθήσει τρομερή αίμορραγία που έκανε την κατάσταση του τραυματιού κρισιμωτάτη. Δέκα λιθανόητες στις έκατό ήταν νά ζήσει ο Μολνάγια. Άλλά τότε ή ύπόνοια γι' αυτότραυματισμό με την πρόθεση συγκαλύψεως της δολοφονίας του Στέφανου Μπροκάτσκι, άτονούσε άφ' έαυτης. Πάντως ο άνακριτής, όμοφωνούντος και του εισαγγελέως, διέταξε τη φρούρηση του τραυματιμένου άστυφύλακος, μολονότι, βέβαια, κανείς φόβος δεν υπήρχε νά δραπετευθεί απ' το νοσοκομείο με τέτοια τρομερή πληγή μέσ' στον πνεύμονα... Κατά το θραδάκι, ο άνακριτής μπόρεσε ν' άποσπάζει λίγα λόγια απ' τον Μολνάγια. 'Ο άστυφύλαξ θυμόταν πώς, ένώ έκανε τη βάρδια του στην όδο Λουσιέν, δέχτηκε ξαφνικά ένα χτύπημα από πίσω κι' έπεσε, μ' ένα φοβερό πόνο στην πλάτη. Δεν θυμόταν τίποτ' άλλο.

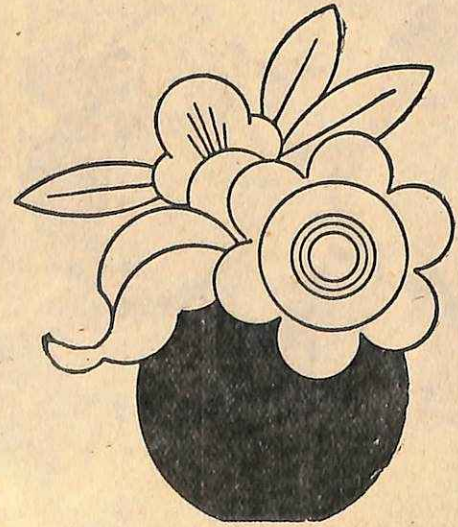
Τά μεσάνυχτα ο άστυφύλαξ ξεψύχησε χωρίς νά μπόρεση νά πη τίποτ' άλλο. Και ή άνακριτής, όμοφωνούντος πάντοτε του εισαγγελέως, διέταξε νά παύσει ή φρούρησης του, γιατί τώρα πια ήταν βέβαιο πώς δε θα μπορούσε νά δραπετευθεί όπωσδήποτε...

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Την άλλη μέρα, ο διευθυντής της 'Αστυνομίας της Βαρσοβίας πελαγοδρομούσε μέσα σε άλληλοσυγχρούμενες πιθανότητες για τους δυό θανάτους, του Μπροκάτσκι και του Μολνάγια, και προσπαθούσε μάταια νά ρίξει κάποια μικρά άκτινα φωτός στη σκοτεινότητα υπόθεσης, όταν ένας κλητήρας έμπηκε μέσα στο γραφείο κι' έδωσε στον προϊστάμενό του ένα μεγάλο φάκελλο ρόζ, που ή διεύθυνσή του ήταν γραμμένη μ' έναν ώραίο γυναικείο χαρακτήρα. 'Ο διευθυντής της 'Αστυνομίας έσκισε το φάκελλο και διάβασε κατάληκτος:

«Κύριε διευθυντά, όπως φορές δρασώ, να καταπολέω ύστερα τις άρχες για να μην πελαγοδρομούν μέσα σε ύπονοιες, έντελώς ξένες από την αλήθεια. Ίσως να μην με γνωρίζετε καλά, γιατί είν' ή αλήθεια πώς για πρώτη φορά εργάζομαι στην ώραία πόλη σας. Έλπίζω όμως τώρα να με γνωρίσετε, ώστε σε μελλοντική μας έπαφή, να μην έχουμε άνάγκη συστάσεως...

» Λοιπόν, κ. διευθυντά, τον Στέφανο

Με τιμή
'Η κυρία με το μαύρο χέρι»

Μπροκάτσκι τον έδολοφόνησα. Εγώ μ' ένα σύστημα δικής μου επινοήσεως που αξίζει να σας το εκθέσω, άφου πρώτα σας εκθέσω τους λόγους της δολοφονίας. Λοιπόν τον Μπροκάτσκι τον έσκότωσα, γιατί ήταν ο μόνος άνθρωπος που ήξερε την πραγματική μου ιστορία και το πραγματικό μου όνομα. Καθώς ίσως ξέρετε— ή μάλλον δεν το ξέρετε, αλλά σας το γράφω για να το μάθετε...—εγώ δεν έχω άλλο όνομα από αυτό με το όποιον σας ύπογράφομαι. Είν' αλήθεια ότι κατά καιρούς έπηρε και διάφορα άλλα όνόματα, τα όποια όμως πολύ άπειχαν από το να είναι τα πραγματικά μου. Έ, λοιπόν, ο Στέφανος Μπροκάτσκι από μια σύμπτωση, που την πλήρωσε με τη ζωή του ο δυστυχής, έμαθε και το πραγματικό μου όνομα, και την ιστορία μου, και την οικογένειά μου, όλ' αυτά δε άν τάβαζε εις φώς, θα γνώμουν το πιο ένδιαφέρον άνάγνωσμα της έποχής μας, κι' αυτό δεν τόθελα με κανένα τρόπο... 'Αποφάσισα λοιπόν νά δολοφονήσω τον ένοχλητικόν αυτόν άνθρωπον, και το πέτυχα εύκολάτα. Ίδου δε πώς:

» Ήξερα περίπου τί ώρα γύριζε ο Μπροκάτσκι στο σπίτι του. Έφόρεσα μια στολή άστυφύλακος κι' ώδηγησα το άυτοκίνητό μου σε μια σκοτεινή πάροδο της όδοι Σοπέν. Παραφύλαξα λίγα λεπτά μέσα στην καταιγίδα, κι' όταν έπέρασε δίπλα μου ο σκοπός άστυφύλαξ, του έκάρφωσα το σιλέτο μου στην πλάτη, και τον έρριξα μέσα στο άυτοκίνητό μου. 'Υστερα προχώρησα προς το σπίτι του Μπροκάτσκι, κρατώντας στο χέρι μου ένα άρκετά βαρύ δέμα. Στο δέμα αυτό περιείχετο μια μπαταρία ηλεκτρική κι' ένας δυνατός μετασχηματιστής που μετέτρεπε το ρεύμα των εικοσιπέντε βόλτ σε ρεύμα δέκα χιλιάδων βόλτ. Έτοποθέτησα τις δυό συσκευές μου σ' ένα σκοτεινό μέρος του πρώτου σκαλοπατιού της έξωπορας και ένωσα τον μετασχηματιστή με τη μπαταρία και με την κλειδαριά. 'Υστερα, κρύφτηκα κάπου εκεί κοντά και περιμένα. Τό άποτέλεσμα δεν άργησε: 'Ακούστηκε το κλάξον ένός άυτοκινήτου, ο Μπροκάτσκι κατέβηκε με την όμπρέλλα και, ένώ έφευγε το άυτοκίνητο, αυτός προχώρησε με το κλειδί στο χέρι προς την πόρτα του. Τό άποτέλεσμα ήταν νά κεραινοβοληθί μόλις άκούμπησε το κλειδί στην κλειδαριά. Έτρεξε τότε έγώ, και έβγαλα το σώμα, πήρα τις δυό συσκευές κι' έφυγα προς το άυτοκίνητό μου. Τώρα, πώς δε βρεθήκαν ίχνη μου στην έξωπορα του Μπροκάτσκι; Άπλούστατα: Γιατ έχω την ιδιοτροπία νά εργάζομαι πάντα με καουτσουκένια γάντια στα χέρια...

» Έρριξα σε κάποιο χαντάκι στα περίχωρα της Βαρσοβίας τον κακομοίρη τον άστυφύλακα, κι' έσπευσα να φύγω απ' την πόλη σας. Κι' επειδή πάντοτε, κατά βάθος, έχω καλή καρδιά, δεν θέλησα νά μη σας λύσω το μυστήριο των δυό αυτών φόνων. Τώρα, ίσως με ρωτήσετε: Γιατί, αντί νά μεταχειρισθώ αυτόν τον κάπως πολύπλοκο τρόπο της δολοφονίας του Μπροκάτσκι, δεν τον έμαχαίρωσα άπλούστατα, με το σιλέτο μου, το όποιον, κατά γενικήν όμολογία, μεταχειρίζομαι άριστοτεχνικώτατα; 'Ο λόγος είναι άπλούστατος: Έκτος του κανονισμού των ύποθέσεών μου, σκοπό της ζωής μου έχω βάλει και το πέλαγωμα των άστυνομικών όλου του κόσμου...Και το πέλαγωμα αυτό το πετυχαίνω, γιατί έχω φαντασία τόλμη, κέφι και μαεστρία στη δουλειά μου, και γι' αυτό έχω ένα όνομα που όλοι το σέβονται, κι' από σήμερα, έλπίζω, και σεις κύριε διευθυντά...

Με τιμή
'Η κυρία με το μαύρο χέρι»
ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ
Διασκευή: ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
Κρίστ Μολνάγια, εκεί που βρισκότανε κά-

Οι τελευταίοι Μποέμ τών 'Αθηνών

Συνεχίζω σήμερα τη Σημηριωτιάδα. Μά προτού τον ακολουθήσουμε στην 'Αμερική, άς σας πώ κάτι άκόμα για το ταξίδι στην Γ'αλλία.

'Ο τίτλος του έργου τών Σημηριώτη—Ραίσης ήτανε: «Ροβεσπιέρος».

'Ο Μορεάς τούς συνέστησε πράγματι στην Κομεντί Φρανσαίξ όπου έδωσαν το έργο τους.

Μά ύστερα από λίγες μέρες τούς εκάλεσαν για νά τούς το δώσουν πίσω.

—'Θ' άναστατωθί το Παρίσι! τούς έπαν, άν το παίξουμε. 'Εδώ πέρα υπάρχουν κόμματα που διατροπών ζωήρες τις άναμνήσεις τών φατριών της έποχής έκεινης. Η 'Κομεντί Φρανσαίξ δεν μπορεί νά το παίξει. Δεν το δινετε όμως σε κανένα έλεύθερο θέατρο;

Οι νεαροί 'Ελληνες κατέφυγαν πάλι στο Μορεάς, στο Καφέ-Βασσέτ.

—'Εχετε λεφτά; τούς ρώτησε ο ποιητής τών «Στροφών».

—Γιατί; Τι χρειάζονται;

—'Α, φίλοι μου. Για νά σας άνεβάσουν το έργο, πρέπει νά γνωρισθίτε... Χρειάζεται καιρός, κι' έπομένως χροίμα...

'Ο Σημηριώτης κι' ο Ραίσης έλαβαν τότε την ήρωική άπόφαση ν' αφήσουν ήσυχο τον Παρισινό λαό και νά... σχίσουν το «Ροβεσπιέρο» τους.

'Εκει, στο καφέ-Βασσέτ, όπου εσύχναζε ή Μορεάς, ο Μαίτρ, ακολουθούμενος από πολυαριθμούς νέους ποιητές και θαυμαστές του, ένα βράδυ δοκίμασε και το άφέντι ο Σημηριώτης.

Ήτανε το πρώτο βράδυ που παρουσιάστηκαν στον 'Ελληνογάλλο ποιητή.

Ως γνωστόν, ή Μορεάς, μέγας ξενύχτης και καφενόβιος, ήταν και μέγας άψεντοπότης.

Μόλις λοιπόν ήρθαν οι δυό νεαροί συμπατριώτες του, δειλοί και συνεσταλμένοι νά του παρουσιαστούν, τούς έδέχτηκε πρόσχαρος και τούς ρώτησε:

—Τι θα πάρετε;

'Ο Ραίσης, που ήτανε από τότε φυματικός (πέθανε άργότερα απ' αυτή την άρρώστεια) και που δεν έπιανε άπολύτως τίποτα, ευχαρίστησε και δεν έδέχτηκε.

'Ο Σημηριώτης όμως, από λεπτότητα, άποκρίθηκε:

—'Ο,τι και σεις μαίτρ.

—'Εγώ πίνω άφέντι. Μά είναι δυνατό...

Τό γκαρσόν έφερε άφέντι, κι' ή Σημηριώτης, άπραγος καθώς ήτανε, τό κατέβασε μια και κάτω.

Τού ήρθε όμως ο ούρανός σφοντίλι. Κι' άναγκάστηκε ο Ραίσης νά τον μεταφέρει άναίσθητο σχεδόν στο δωμάτιό τους.

Μένανε στο τέταρτο πάτωμα και, καθώς άνέβαιναν τις άτελείωτες σκάλες, ή Σημηριώτης, που νόμιζε πώς βυθίζοτανε στην άβυσσο τών ρωτούσε:

—Πού κατεβαίνουμε;

Συνήλθε ύστερα από τριάντα ώρων συνεχή ύπνο!

■ ■

'Αλλ' άς έλθουμε στο ταξίδι του της 'Αμερικής.

'Ο Σημηριώτης είχε άποφασίσει νά κα-

μη μια σειρά διαλέξεων στις μεγαλύτερες πόλεις της 'Ελλάδος.

Ένα καλοκαιριάτικο άπόγευμα λοιπόν, έμειλε και στην Αθήνα.

Μετά το τέλος της διαλέξεως, άνάμεσα στους άλλους που ήρθαν νά τον συγχαρούν, ήταν κι' ένας ευτραφής Σμυρνιός.

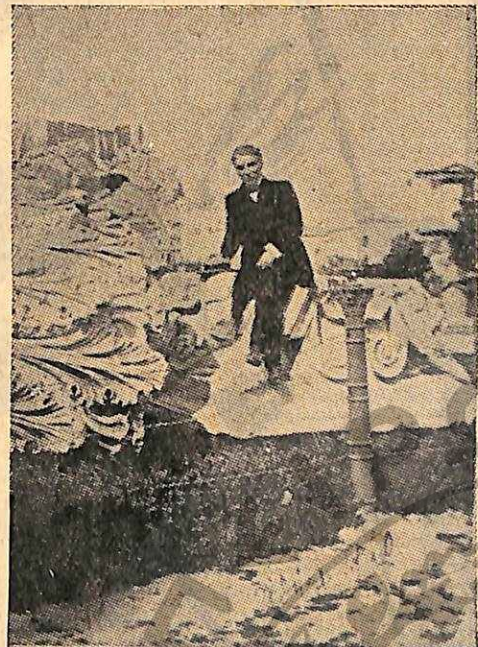
—Κύριε Σημηριώτη, τού λέει είσαστε ή άνθρωπος που χρειάζομαι. 'Ερχεστε μαζί μου στην 'Αμερική;

—Στην 'Αμερική; Και τι νά κάνω;

—'Εχω ένα περίφημο σχέδιο. Θα γίνουμε ήκατομμυριούχοι. Νά σας συστήσω όμως πρώτα με την οικογένειά μου.

Και τόν παρουσίασε στην γυναίκα του και τά τρία κορίτσια του, ηλικίας 16—20 χρονών, το ένα ωραιότερο από το άλλο.

Αυτή ή όμορφιά συνέτεινε στο ν' άκούση με περισσότερο ένδιαφέρον ή Σημηριώτης το σχέδιο σού Σμυρνιού, που ήτανε μεγαλεπήβολο.

'Ο κ. Γ. Σημηριώτης
(φωτογραφία της έποχής)

Ότε λίγο, ότε πολύ, είχε σκαρφιστή ή άθεόφοβος μια περιόδια στην 'Αμερική με έπίδειξη... κλασσικών χορών.

Και ζητούσε από το Σημηριώτη νά δάξει στις κόρες του κλασσικούς χορούς!

—'Ολα τά έξοδα θα είναι δικά μου, τού έπαι. Ταξίδι, διατροφή, τά πάντα, και θα μοιραστούμε τά κέρδη!

Η ιδέα του ύπερωκεανείου αυτού ταξιδιού τού άρεσε. Μά περισσότερο τού άρεσαν οι ύποψιφες χορεύτριες.

Και μολονότι είχε μεσάνυχτα από κλασσικούς χορούς, άποφάσισε νά τούς δαδάξει.

Γύρισαν στην 'Αθήνα, και στο σπίτι του Σμυρνιού (ένα δίπατο στη λεωφόρο 'Αμαλίας) άρχισε νά παραδίδη μάθηματα.

Είχε έπιστρατευθί ένας Γ'ταλός πιανίστας που έπαίξε διαρκώς Γκλνκ, κι' ή Σημηριώτης... έχόρευε φανταστικές φι-

γούρες, που προσπαθούσαν νά τις μιμηθούν όσο μπορούσαν οι τρεις ωραιότερες Σμυρνιές.

Τέλος, όταν έκριναν ότι είχαν άρκετά «έκπαιδευθί», μπήκανε στην 'Μάρθα Ού-άσιγκτων» για νά πάνε στη Νέα 'Υόρκη.

Μά, για κακή τους τύχη, μόλις βγήκανε από το Γιβραλτάρ, τούς πιάνει μια φουρτούνα που βάσταξε είκοσι δολάρια μερόνυχτα.

'Ολοι γίνανε πτώματα και μόνο ή Σημηριώτης διατροπύσε άδιατάρακτο το κέφι του.

Τέλος, ή φουρτούνα σταμάτησε και το ύπόλοιπο διάστημα τού ταξιδιού, τέσσερες μέρες δηλαδή, πέρασε με γλέντια και εὐθυμία.

'Αλλ' αυτές τις τέσσερες μέρες ή Σημηριώτης είδε και πρόσεξε πολλά πράγματα. 'Αντελήφθη λοιπόν, πώς οι τρεις Σμυρνιές ήταν άρκετά έλευθερίων ήθών και μάλιστα πώς ή «έπίδειξη κλασσικών χορών» ήταν μια πρόφαση προς άγραν θυμάτων στην χώρα των δολαρίων.

Τι νάκανε τώρα; 'Ο «έπιχειρηματίας» τού έκανε μέν όλα τά έξοδα, δεν τού έδινε όμως πεντάρα στο χέρι, φοβούμενος μήν τού το σκάσει.

'Αλλ' ή Σημηριώτης δεν είναι από τούς άνθρώπους που τά χάνουν ποτέ.

Μόλις άποβίβάστηκαν στη Νέα 'Υόρκη, τούς πολióρκησαν οι δημοσιογράφοι κι' οι φωτορεπόρτες, που είχαν πληροφορηθί την άφιξη του χορευτικού «θιάσου».

Μέσα σ' εκείνη την άναμπουμπούλα, ή Σημηριώτης βρήκε την ευκαιρία που ζητούσε, και άρπάζοντας τη βαλίτσα του, τώσκασε όλα Γαλλικά.

Ρωτώντας, πάει κανείς στην Πόλη, λέει μια παροιμία.

Δέν ήταν λοιπόν δύσκολο στο Σημηριώτη νά βρη το 'Ελληνικό Προξενείο και νά παρουσιάσθι στον πρόξενο, που ήτανε, την έποχή εκείνη ή Μπότασης.

Μόλις άκουσε το όνομά του ή πρόξενος που είχε διαβάσει κάποτε ποιήματά του, φώναξε:

—Δόξα σοι ή Θεός που ήρθε κι' ένας καλαμαράς! 'Ως τώρα μόνο βλόχοι μας έρχονται!

'Ο Σημηριώτης τού διηγήθηκε την δύσσειά του και τού ζήτησε—τι άλλο;—δουλειά.

—Τό μόνο εύκολο! τού λέει ή Μπότασης. Θα σε συστήσω στον παπα της συνοικίας.

Και τούδωσε ένα θερμό γράμμα συστατικό.

'Ο Σημηριώτης, μόλις παρουσιάστηκε (έτυχε μάλιστα ή παπας εκείνος νάιναι συμπατριώτης του, Μυτιληνιός) εξήγησε μια δουλειά που νά μην κάνει όμως... τίποτα.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Στ' έπόμενοι: Τί άπέγινεν ή θίασος... 'Ο Σημηριώτης έκδότης εικόνων, πενηνταρό-φω, κλπ. κλπ.

'Ονειροπολήματα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΥΒΕΤ ΠΡΟΣΤ

Μέσα στην σκουριασμένη άκαταστασία της σοφίτας — μπαούλα παλιές θαλίτσες, σαρακοφαγωμένα κομμάτια, φωτεί χωρίς μπράτσα, πίνακες μουχλιασμένοι, μέσα στα σπαρμένα κάδρα τους — αναισθητή στο κρύο αυτής της χειμωνιάτικης θραυσης η Ζενεβιέβ όνειροπολούσε στον φεγγίτη. Τό χλωμό μουτράκι της, τα κουρασμένα μάτια της μαρτυρούσαν την μέθη και την αγωνία μιας χιμαίρικης προσμονής... Σχεδόν κάθε βράδυ, όταν ήταν καλοκαιρία, στην δύση του ήλιου, ή νέα ανέβαινε σ' αυτό το παρατηρητήριο. 'Από εκεί ανακάλυπτε την γαλάζια γραμμή του ποταμού ανάμεσα στο άνατρίχισμα των ιτιών και πρὸς το μέρος της δύσης, ανάμεσα σε δυο λόφους, ένα χρυσό ανοίγμα: τὸν μαγεμένο δρόμο που θά οδηγούσε σε κανέναν άπέραντο, άγνωστο κόσμο! Κι' άφου άτένιζε για πολλή ώρα αυτό τὸ άνοιγμα, η Ζενεβιέβ ένοιωθε μιὰ νοσταλγική άπόγνωση, μιάν ανάγκη νά φύγη, που της έκανε ύγρα τὰ βλέφαρα κι' έκανε νά λυγίζουν τὰ γόνατά της.

Κι' όμως δεν ήταν άραγε εύτυχισμένη σ' αυτό τὸ ήσυχο σπίτι, άφότου όρφάνεψε στα δώδεκα της χρόνια και την περιέθαλπε η καλή της εξαδέλφη; Έδω ή ζωή ήταν ήσυχη και χωρίς συγκινήσεις. Η εξαδέλφη της κ. Λαρμιέ είχε μιὰ γλυκειά φωνή, ένα χαμόγελο γεμάτο έπιείκεια και τὸ βλέμμα πάντα θλιμμένο, άφότου είχε χάσει τὸν γιό της δεκάξη χρονών παιδί που λάτρευε. 'Όχι που είχε πεθάνει ο Φλοριάν, αλλά μιὰ μέρα ο όνειροπόλος νέος είχε άνοίξει τὰ φτερά του παρασυρθείς από μιάν έξωτική γοητεία... και δεκαπέντε χρόνια τώρα δεν έκανόυρισε.

Μιὰ μεγάλη κασετίνα φύλαγε τὸν θησαυρό της κ. Λαρμιέ: όλες τις έπιστολές που είχε λάβει άπ' τὸν γιό της έδω και δεκαπέντε χρόνια, κιτρινισμένες με την μελάνη που έσθυνε όσο πηγαινε. Η Ζενεβιέβ θά μπορούσε νά τις άποστηθίση γιατί την σήτευαν τὰ έξωτικά όνόματα τὼν μεγάλων λιμένων τού κόσμου: Πόρτ - Σάιντ, Κολόμπω, Σιγκαπούρ, Σαγκάη, Γιοκοχάμα.

Η Ζενεβιέβ τις συλλογιζόταν κι' άπόψε, με τὸ κεφάλι και τὸ στήθος σκυμμένο έξω άπ' τὰ παλιὰ κεραμίδια. Τὸ σπιτάκι ήταν χωμένο μέσα στις πασσαλιές και στις φιλύρες σάν φωλιὰ πουλιού. Η μικρή πόλη έμοιαζε χωμένη σάν φοβισμένα στὸ θάθος μιὰς στενής κοιλάδας... Περιορισμένος όρίζοντας... θάθελε νά δῃ πὸ μακριά, άπ' τὸν φεγγίτη.

Η κ. Λαρμιέ, βλέποντάς την μιὰ μέρα της είπε:

—Τί σύμπτωση! Κι' ο Φλοριάν είχε την μαγία νά όνειροπολή τὸ βράδυ σ' αυτό τὸ φεγγίτη!

Κι' η Ζενεβιέβ σκεπτόταν: 'Αν έφυγε, είναι γιατί άτένισε για πολλή ώρα τὸν χρυσό δρόμο που άνοίγεται ανάμεσα στους δυο λόφους.

□ □

Ένα βροχερό, μελαγχολικό βράδυ, κατὰ τὰ τέλη του χειμῶνα, έπέστρεψε ο Φλοριάν. Δεν ήταν άλωσιδίου ο παρκαμυθένιος ήρωας που είχε όνειρευτή η Ζενεβιέβ. Τὰ τριάντα χρόνια τὸν είχαν ά-

σημώσει πρόωρα, κάτω από τὸν ήλιο τού Ισημερινού, τὸς κροτάφους του. Τὸ λεπτό πρόσωπό του, είχε μιὰ κουρασμένη έκφραση άπογοητεύσεως. Κι' όμως μιὰ αίγλη τὸ περιέβαλλε σάν φωτοστέφανο: τέσσερις φορές είχε κάνει τὸν γύρο τού κόσμου κι' όλες οι γυναίκες τὸν είχαν πῆ: «Σ' αγαπῶ», σε όλες τις γλώσσες τού κόσμου:

Μπροστὰ στην μητέρα του που ήταν τρελλή άπό χαρά, μπροστὰ στην Ζενεβιέβ που ήταν γεμάτη θαυμασμό, ο ταξιδιώτης έβγαλε άπ' τὰ μπαούλα του ένα σωρό έξωτικά άντικείμενα, παρμένα άπ' τὸ Μαρόκο, άπ' τις μεγάλες κινέζικες πόλεις, άπ' τὰ μακρινά νησιά της

Η Ζενεβιέβ όνειροπολούσε...

Ωκεανίας: παράξενα κολλιέ, ξύλινα ή μπρούντζινα είδωλα με φωσφορίζοντα μάτια, γιαπωνέζικες έστάμπι, πέπλα μουσουλμανίδων, κινέζικα μεταξωτά με πολυτελή κεντήματα, σκαλιστές κασετίνες.

Η Ζενεβιέβ σάν όπνωτισμένη, έσκυβε άπάνω άπ' τὰ άνοιχτά μπαούλα, κι' άνάνηψε με κλειστά μάτια όλες, τις έξωτικές μυρωδιές.

—Σιγυρίστε τὰ πράγματα όπως θέλετε μέσα στὸ σπίτι, είχε πῆ ο Φλοριάν.

Η Ζενεβιέβ είχε κρατήσει, για τὸ δωμάτιό της, ένα είδαλο της Πολυησίας και ένα πλούσιο κινέζικο φόρεμα.

—Και σεις, έξεδελφε, τί θέλετε;

—'Ηθελε μονάχα, μέσ' τὸ δωμάτιό του

στούς τοίχους, τὰ πορτραίτα τού πατέρα και της μητέρας του και δυο άκουαρέλλες: η μιὰ παρίστανε μιὰ καμψη τὸ ποταμού κάτω άπ' τὰ δέντρα, η άλλη

χορταριασμένο κατῶφλι μιὰς έκκλησίας...

—Μητέρα, τὰ καλοκαιρινά βράδια, τὰ πουλάκια έξακολουθοῦν νά πετοῦν γύρω άπ' τὸ καμπαναριό; Τί ώραία μελωδία, ο έσπερινός μέσα στην βραεία άτμόσφαιρα! Τὴν τελευταία άχτίδα τού ήλιου στὸ γκρενὰ παραπέτασμα τού ήλιοθασιλέμματος την συλλογίστηκε τόσες και τόσες φορές, τις βραδυές που πέρασα στην Κίνα...

Η μητέρα χαμογέλουσε χωρίς νά άπαντά, σκούπιζε συχνά ένα δάκρυ ή σηκωνόταν για νά φιλήσῃ τὸ ήλιοκαμμένο μέτωπό του. Η Ζενεβιέβ όνειροπολούσε, με την σκέψη έξωλογισμένη άπ' την γοητεία τού έξωτικού κόσμου...

□ □

Άνοιξη. Οι πασσαλιές άνθίζουν. Τὸ κοτσόφι κελαϊδοῦσε άπάνω στὸ έλατο. Ο Φλοριάν, σάν την γῆ, είχε ξανανείωσει μονομιάς. Όταν κύτταζε ένα δένδρο, ένα φύλλο, ένα χορταράκι, όταν άκουγε τὸ κελάδημα τού κότυφα ή τις κρουστάλλινες καμπάνες τού έσπερινού,

τὸ πρόσωπό του γινόταν άγνώριστο άπό μιὰ μυστηριώδη γοητεία... Κι' η Ζενεβιέβ προσέχοντάς τον, άναρωτιόταν: «Ποιό καινούργιο όνειρο τὸν ένθουσιάζει έτσι και τὸν συγκινεί; Άσφαλῶς θά σκέπτεται νά ξαναφύγῃ. Έ λοιπόν, όταν θά ξαναφύγῃ, θά τὸν πῆ: «...Φλοριάν, πάρε με μαζί σου!»

Μιὰ άπριλιάτικη βραδυά, η Ζενεβιέβ κύτταζε πάλι άπ' τὸν φεγγίτη, της σοφίτας. Σαφινικά

μπήκε ο Φλοριάν. —Ζενεβιέβ, κάτι έχω νά σοῦ πῶ. —Έκείνη άνατρίχισε. —Κι' έγώ, Φλοριάν. Μιλήστε όμως πρῶτος.

—Μικρή Ζενεβιέβ, της είπε με τρυφερότητα, κυττάζετε εκεί κάτω τὸ χρυσωμένο δρόμο που οδηγεί πρὸς τὸ άγνωστό. Έ λοιπόν, θά σὰς πῶ... Έγώ τὸν άκολουθήσα αυτόν τὸν δρόμο: τὸν έξέρω όλον τὸν κόσμο που αρχίζει πέρα άπ' αὐτούς τὸς λόφους. Καί βλέπετε: ξαναγύρισα πολὺ κουρασμένος, με την καρδιά και τὰ χέρια άδειανά. Ο άπέραντος άνωστος κόσμος που σὰς γοητεύει μοῦ είπε τὸ μυστικό του. Τὸ όμορφότερο μέρος τού σύμπαντος είναι η μικρή γωνιά όπου γεννηθήκαμε. Τώρα δεν έχω παρὰ ένα όνειρο: νά βρῶ την εύτυχία έδω, ανάμεσα στην μητέρα μου και σέ σένα... Δέχεσαι;

Τὰ μεγάλα μάτια της Ζενεβιέβ, κύτταζαν γεμάτα δάκρυα πότε έκείνον πότε τὸ χρυσό κομμάτι τού οὐρανοῦ.

—Θέλεις και σὺ νά μοῦ μιλήσης; —Ναι, Φλοριάν. 'Ηθελα νά σοῦ ζητήσω... νά μὴ ξαναφύγῃς ποτέ.

Ο Φλοριάν χαμογέλασε: —Δεν θά άλλαζαμε τίποτα άπό τὸ άγαπημένο μας παλιό σπίτι, δεν είναι έτσι; ρώτησε. Μόνο που θά καρφώσω τὸν φεγγίτη της σοφίτας... για νά μὴν θλάσουν άπό εκεί άργότερα τὰ παιδικά μας...

ΥΒΕΤ ΠΡΟΣΤ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ένας τρομερός ληστής

ΤΟΥΦΕΚΙΖΕΤΑΙ ΑΛΛΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΔΡΑ

Τις ήμέρες αυτές έκαμε ξανά την εμφάνισή του στην Κίνα ο διαδόχτος ληστής Κουέι Τάγκ. Ο ληστής αυτός είχε περάσει για πολὺν καιρό ως νεκρός, όποτε ξαφνικά ξαναβγήκε στην επιφάνεια, σκορπώντας τὸν θάνατο και την άπόγνωση στα νότια της Κίνας, όπου κυριῶς δρα.

Η καταληκτική αὐτῆ έκ νεκρῶν άνάστασις τού Κινέζου ληστῆ, φέρνει στην έπικαιρότητα την ιστορία τού φοβεροῦ Χιλιανού ληστοπειρατοῦ Βικέντιου Μπενανιδέζ, που έδρασε πρὸ ενός και πλέον αιώνας και που τουφεκίστηκε τὰ 1818... για νά κρεμασθῇ τὸ 1823.

Ήταν η εποχή τὼν πολέμων 'Ανεξαρτησίας τὼν Νοτιοαμερικανῶν. Εποχῇ δηλαδή μοναδική για νά δράσουν ὅλοι οι άνθρωποι τού σχοινοῦ και τού παλουκιοῦ.

Ο Βικέντιος Μπενανιδέζ, γιὸς δεσποφύλακος της φυλακῆς τού Κορυμπους, που είναι πόλη της επαρχίας της Κονθελβόν, έδειξε άπό μικρός, ότι ήταν γεννημένος για την περιπέτεια. Μαρό σχεδόν άκόμῃ, μόλις 5 ετών, μάγευε τὸς συνομηλικούς του και έπαίξε μαζί τους «τὸς κλέφτες».

Έννοείται ότι φρόντιζε νάναι πάντα αὐτὸς ο άρχηγός.

Παιδί με μέλλον λοιπόν, ο σὺρ Βικέντιος, δεν μπορούσε νά καθήσῃ φρόνιμα μέσα στην γενική άναμπαμπούλα που συντάραζε τότε την Νότιο 'Αμερική.

Άμέσως σχημάτισε μιὰ συμμορία, και με τὸ πρόσχημα ότι πολεμοῦσε ὑπὲρ της πατρίδας του Χιλῆς, εναντίον τὼν 'Ισπανῶν που άγωνίζονταν τότε νά επιβάλουν και νά διατηρήσουν την επικυριαρχία της Μαδρίτης στις νοτιοαμερικανικές Πολιτείες, έπέδιδετο στην κλοπῇ και την λεηλασία.

Κατὰ την μάχη όμως τού Μάγιο, συλλαμβάνεται αἰχμάλωτος μαζί με τὸν άδελφό του και τὸς συντρόφους του, την ώρα που έσκύλευε ζωντανούς και πεθαμένους, δικάζεται χωρίς μεγάλη διαδικασία και τουφεκίζεται.

Και άπ' έδω άρχίζει τὸ θαῦμα:

Οι σφαίρες τού έτελεστικού άποσπάσματος έβριζαν δέβαια κάτω τὸν Βικέντιο, αλλά μονάχα βαρύτατα πληγωμένο. Δεν τὸν σκότωσαν. Τόση δὲ ήταν η δύναμη της θελήσεως και η καρτερία τού τρομεροῦ ληστῆ, ώστε όταν σὲ λίγο τὸν πλησίασε ο επικεφαλῆς τού άποσπάσματος για νά δεβαιωθῇ αν ήταν νεκρός, κατάσχεσε νά μὴ κινή και την παραμικρή κίνηση, και τὸν ελάχιστο μορφασμό, μ' όλον ότι ο άξιωματικός τού τρύπησε τὸν λαϊμό με τὸ ξίφος του!

Έτσι, άφάθηκε σὺν τόπο της έτελεσεως για νεκρός, βορρὰ τὼν τσακαλιῶν που δεν θ' άργούσαν νά ένοικήσουν. Κατὰ καλή του όμως τύχη, πρόσλαβαν τὰ τσακάλια κατ' 'Ινδοί που σκύλευαν κι' αὐτοί τὰ πτώματα και τὸν πήραν στην κατασκήνωσή τους. Έκεί διεπίστωσαν πρὸς μεγάλη έκπληξῇ τους πὸς δεν ήταν νεκρός. Τὸν περιποιήθηκαν όσο μπορούσαν, τὸν έδεσαν 'ις πληγῆς και σὲ λίγο καιρὸ ο Βικέντιος, αλθρινά νεκραναστήμενος, σηκωνόταν στὸ πόδι και άνεκροσσετο άπ' τὸν κατάληκτο και γεμάτους θαυμασμό για την ζωτικότητα του. 'Ινδοῦς, άρχηγός τους.

Μὰ ο Βικέντιος άλλα είχε στὸ νοῦ του. Δεν έγνωσε ότι παρ' ὅλιγο νά τὸν έστελναν οι 'Ισπανοί σὺν ἄλλο κόσμο και άφρίσθηκε νά εκδικηθῇ. Έτσι, μιὰ μέρα, άφρίσθηκε τὸς άφωσιωμένους του ὑπηκόους, σχημα-

τίζει μιὰ νέα συμμορία και ξαναρχίζει την ληστρική του δράση.

Δεν κρύβεται πια και φανερόνεται στοῦς έχθρους του με τὸ αληθινὸ του όνομα. Σκοτώνει, ληστεύει, κλέβει, λεηλατεῖ, κάνει ὅτι μπορεί για νά χορτάσῃ εκδίκηση.

Κάποτε μαθαίνει πὸς οι έχθροί του είχαν πιάσει ὡς όμηρο την γυναίκα του, μιὰ φροισιάτη κροσλή. Η λύσσα του πια δεν είχε όρια. Ο Βικέντιος, διοργανώνει τώρα ένα ὄλακερο στράτευμα, ὁρμά εναντίον τὼν έχθρων του, κυριεύει ένα τους φρούριο, περνά δια πυρὸς και σιδήρου την φρουρά και ξαναγκάζει τὸς έχθρους του νά τὸν προτείνουν την άπόδοση της γυναίκας του αντί τὼν αἰχμαλώτων που κρατοῦσε αὐτὸς αἰσυσοδεμένους, έτοιμος νά τὸς σφάξῃ. Ο Μπενανιδέζ δέχεται, αλλά μόλις τὸν δίδουν την γυναίκα του, διατάζει νά ξεκοιλιάσουν ὅλους τὸς αἰχμαλώτους του. Τώρα πια ο Βικέντιος δεν περιορίζει τις φιλοδοξίες του μονάχα στην εκδίκησή του. Αὐτῇ έχει ὁπωσδήποτε συντελεσθῇ. Όνειρεύεται άλλα πράγματα τώρα: νά γείνη κυρίαρχος τού τόπου του νά ιδρύσῃ μιὰ αυτοκρατορία στην 'Αρακανία. Για νά επιτύχῃ τὸ σχέδιό του έπρεπε νά βάλῃ στὸ χέρι τὸν στόλο.

Έξου πνος και τολμηρὸς ὅπως ήταν δεν άργεί νά τὰ καταφέρῃ μιὰ χαρά. Κυριεύει ένα-ένα ὅλα τὰ σκάφη και ὑψώνει σ' αὐτὰ την σημαία του, που ήταν μιὰ άπόκριση της 'Ισπανικής.

Τὸ 1821 πλουτίζει, «καυρσεύοντας», τὸν στόλο του και με δυο άγγλικά πολεμικά τὸ «Πρεζεβεράνς» και τὸ «Όσεαν».

Ο Μπενανιδέζ ήταν πια πανίσχυρος. Οι έχθροί του, άπελπισμένοι ότι θά τὸν κατετρόπωναν με την δύναμη, καταφεύγουν σὺν δόλο. Καταρθώνουν νά εξαγοράσουν τὸς δυο κυριωτέρους του ὑπαρχηγούς, δυο τρομεροῦς φονηάδες, που παρσούρουν τὸν άρχηγό τους σὲ μιὰ ένεδρα. Ο Μπενανιδέζ συλλαμβάνεται με δεύτερη φορά, δικάζεται και καταδικάζεται φυσικά σὲ θάνατο, σὲ άπαγχονισμό. Τὸν δένουν στην οὐρά ενός μουλαριοῦ και τὸν οδηγοῦν στην άγχόνη.

Μέτρα εξαίρετικά είχαν ληφθῇ αὐτῇ την φορά για νά μὴ ξεφύγῃ ο τρομερὸς ληστής και πρὸ πάντων για νά μὴ διαφύγῃ τὸν θάνατο.

Στρατὸς πολὺς είχε βάλει την πλατεία όπου ήταν στημένη η άγχόνη και στην ὁποία δεν έπετράπη νά μῇ τὸ κοινοῦ.

Η άγχόνη είχε κατασκευασθῇ με σιδερένιους δοκούς και τὸ σχοινί ήταν πλεγμένο με σύρμα για νά μὴ κοπῇ.

Τέλος δεν έπετράπη οὔτε στοῦς στενοῦς συγγενεῖς τού μελλοθανάτου νά τὸν πλησιάσουν για τελευταία φορά.

Όταν τὸν κρέμασαν και πέρασαν άκοιτες ὡρες τὸν κατεβάζουν, και για νά μὴ ξαναπατήθῃ πάλι, τὸν κόβουν τὸ κεφάλι και τὰ χέρια, τὰ ὁποία τὰ περιφέρουν και τὰ βάζουν σ' ὅλα τὰ μέρη όπου έθυσσε και ὁλοῦσε περισσότερο ο τομερὸς ληστής.

Έτσι έπέσθησαν ὅλοι ότι ο Βικέντιος ήταν πραγματικά νεκρός αὐτῇ την φορά και ότι δεν θά ξαναζήσε.

Και δεν ξαναζήσε...

ΛΕΟΝ ΤΡΕΪ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ

Ο μουσουργός Ντεμπορέ προσεκήληθε κάποτε από έναν πλούσιο τραπεζίτη σὲ γεῦμα για ν' άκούσῃ και την σύζυγό του η οποία καυχόταν ότι ήταν πολὺ καλή πιανίστρια. Όταν η κυρία τραπεζίτου έπαίξε ένα κομμάτι τού Λίστ, γύρισε και ρώτησε τὸν Ντεμπορέ:

—Λοιπὸν τί ιδέα έχετε κυρίες Ντεμπορέ; —Φρονῶ, άπάντησε σοβαρά ο μουσουργός πὸς εῴσατε οικοδόσποινα και μπορείτε νά κάνετε ὅτι θέλετε στὸ σπίτι σας...

□ □

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΠΑΘΗΣΗ

Μιὰ φίλη της παραπονιόταν στην μεγάλη ήθοποιό τού περασμένου αιώνας Αδγουσίνα Μπροχάμ, ότι η όρεσή της έξαθενοῦσε. —Αὐτὸ δεν πρέπει νά σὲ κινή νά λυπάσαι, της άπάντησε η Μπροχάμ.

—Γιατί; —Γιατί δεν θά διακρίνης πια τις ευτίδες τού προσώπου σου όταν θά κυττάζῃς τὸ πρόσωπό σου σὺν κ α θ ρ ε φ τ η !

□ □

Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Όταν κηρύχθηκε ο Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, ο σημερινὸς βασιλεὺς της 'Αγγλίας Έδουάρδος 8ος ήταν είκοσι χρονών.

Όταν έφευγαν τ' άγγλικά στρατεύματα για τὸ μέτωπο, ζήτησε νά πάῃ κι' αὐτός. Ο λόρδος Κίτσεναρ όμως, δεν δέχτηκε.

—Εῴσατε τέσσερις άδελφοί, είπε ο μέλων βασιλιάς. 'Αν σκοτωθῶ, αὐτὸ δεν θά-χῃ καμιά σημασία.

Ο Κίτσεναρ τότε άπάντησε:

—Πραγματικά δεν βλέπω τὸ λόγο νά σὰς έμποδίσω νά πάτε στὸ μέτωπο, αν πρόκειται άπλῶς νά σκοτωθῇτε. Αλλά εκείνο που δεν θέλω νά διακινδυνέωσῃ είναι, νά μοῦ άναγγεῖλουνε ότι ο Διάδοχος τού 'Αγγλικῆς Στέμματος είναι αἰχμάλωτος τὼν Γερμανῶν. Γι' αὐτὸ δεν έπιτρέπω την άναχώρησή σας. 'Αλλά ο πρίγκηψ, με την άδεια τού πατέρα του κι' όταν πια δεν ὑπῆρχε ο Κίτσεναρ, πήγε κι' ὑπηρέτησε στὸ μέτωπο της Φλάνδρας.

□ □

ΜΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ο άποθανὸν βασιλεὺς της 'Αγγλίας Γεώργιος Ε' είχε προσεκταδευθῇ για τὸ ναυτικό της πατρίδος του. Έτσι όταν τελείωσε τις σπουδές του τοποθετήθηκε ως αξιωματικός σ' ένα πολεμικό. Ο κυβερνήτης τού πολεμικοῦ λίγες μέρες άργότερα και όταν τὸ πλοίο βρισκόταν στην άνοικτῇ θάλασσα, τὸν ανέθεσε νά βεθῇ μαθηματικῶς σὲ ποῖο σημεῖο γεωγραφικῶς, βρισκόντουσαν εκείνη τῇ στιγμή.

Ο Γεώργιος ὕστερα από έργασίαν... έδρε τετάρτου της ὥρας παρουσίασε σὺν κλειῶς τῇ ένα φύλλο χαρτιοῦ με τὰ αποτελέσματα τὼν ὑπολογισμῶν του.

Ο κυβερνήτης άρῶς τὸ εξέτασε... έβγαλε τὸ καπέλο του και είπε σὺν Γεώργιο νά άνῃ κι' αὐτός τὸ ίδιο.

Ο Γεώργιος τὸν κύτταξε άπορόντας. —Μάλιστα πρίγκηψ, έπέμεινε ο κυβερνήτης. Βγάλετε τὸ καπέλό σας, γιατί αὐτῇ τῇ στιγμή σύμφωνα με τὸ αποτέλεσμα τῶν ὑπολογισμῶν σας, βρισκόμαστε μέσα σὺν...καθεδρικό ναὸ τού Οὐστέμινστερ!

Κόκκιλο ο Γεώργιος!

ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΕΛΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Στο γράμμα του στον Ζαφέ, ο Νερίαλ, αρνείται να δεχθεί την πρόταση του δικηγόρου και προσηλαθεί να του εξηγήσει τους λόγους.

Και συνεχίζει ο Νερίαλ.

14. (Η συνέχεια)

«Μά θλεπω πώς άρχισα να σας κάνω μαθήματα χορευτικής ψυχολογίας, αντί να σας πω απλούστατα πώς τὸ νά κάθωμαι στὸ γραφείο σας, μπροστά στους φακέλους τῶν ὑποθέσεων, θά ἦταν γιὰ μένα ἕνα φόρτωμα καὶ πὼς τὸ «ἄμορφο ὄνειρο», σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν θά μὲ γοήτευε ἀρκέτα τὴν φαντασία γιὰ νὰ μὲ κάνω τὸ παραδεχτὸ αὐτὴν τὴν σκλαβιά. Τὸ θλεπω αὐτὸ ὀλοφάνερο καὶ γι' αὐτὸ ἔχω καθήκον νὰ σας ἀρνηθῶ.

«Φεύγω, λοιπόν, ἀγαπητέ μου προῖστάμενε. Εἶχα προφασιστῇ στὸ «Μήδεια-Πάλας» λόγους ὑγείας γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶ τοῦ συμβολαίου καὶ πληρώσω τὴν σχετικὴ ποινικὴ ρήτρα. Θά ξανακάνω τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν ἐδῶ διευθυντῇ. Δόξα τῷ Θεῷ, μπόρεσα νὰ βάλω ἀρκετὰ λεφτὰ κατὰ μέρος γιὰ νὰ μὴν λογαριάζω τέτοιες ὀλικές θυσίες — ἀπειναντίας, μάλιστα, εὐχαριστοῦμαι κάνοντάς τες καὶ αὐτὸ ὄχι ἀπὸ ματαιοδοξία: γιὰτὶ νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πεισμένο ὅτι ἀπὸ τοὺς «μικροεμπόρους» πού μὲ χρησιμοποιοῦν. Κι' ἄλλη μιὰ ἀντίφαση: ἡ ὑπαγωγή στὴν ἀστικὴ ζωὴ μὲ προξενεῖ φρίκη κι' ἐννοῶ ν' ἀποδείξω στὸν ἑαυτὸ μου ὅτι κρατῶ ἀνεπαφους ὅλους τοὺς ἐνδοιασμούς τῆς ἀστικῆς λεπτότητος.

«Καὶ τώρα, θά ἔλθω καὶ πάλι σὲ ἀντίφαση μὲ τὸν ἑαυτὸ μου. Πιστεύετε πὼς μὲ εἶναι ὀδυνηρὸ, πολὺ ὀδυνηρὸ μάλιστα νὰ διατηρήσῃ γιὰ μένα ἡ δεσποινὶς Φαβὴ τὴν εἰκόνα πού ἐγὼ ζήτησα νὰ τῆς δώσω: τὴν εἰκόνα τοῦ ληστοῦ τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, πού κλέβει κοσμήματα ἀπ' τὰ δωμάτια τῶν πελατῶν του; Κι' ὅμως ἂν δὲν εἶχα φορτώσει στὴν πλάτη μου αὐτὴν τὴν κλοπὴ, πού διέπραξε ὁ ἀδελφός της, τί τραγωδία θά ἐξέσπανε μεταξὺ τους, τραγωδία πού ἀσφαλῶς θά τὴν μάντευε ἡ μητέρα τους!

«Ἐξ ἄλλου, ἂν, στὴν πραγματικότητά, ἐνοιῶσε γιὰ μένα τὸν παραστρατημένο τὸ αἶσθημα πού ἐσεῖς πιστεύετε, ἀσφαλέστερος τρόπος καταπολεμήσεώς

του εἶναι ἡ περιφρόνηση. Γιὰ νὰ φανῶ λογικὸς θά πρεπε νὰ χαρῶ γιὰ τὴν λύση αὐτῇ: κι' ὅμως εἶμαι πολὺ λυπημένος.

«Θαρρῇ καὶρὸς πού θά πέσει ὁ σημερινὸς τῆς ἐνθουσιασμός, ὅπου ἕνας ἄλλος ἄνδρας, πὺ πολλὸ κατωμένος γι' αὐτὴν, θά συγκινήσῃ τὴν καρδιά της. Θά ἀρραβωνιαστῇ. Θά παντρευτῇ.

«Τότε κ. Ζαφέ, ἐσεῖς, πού φανήκατε τόσο καλὸς, ἀπέναντί μου, φανῇτε ἀκόμη μιὰ φορά. Πῆτε τῆς ποὺς ἦμουν καὶ πὼς δὲν διέπραξα τὸ ἀδίκημα γιὰ τὸ ὁποῖο αὐτοκατηγορήθηκα.

«Ἄν ὅμως φρονήτε πὼς εἶναι προτιμότερο νὰ τὴν ἀφίσουμε γιὰ πάντα στὴν πλάνη τῆς θεωρήσεως πὼς δὲν εἶναι ζήτημα τίποτα. Τὸ μόνο σκοτεινὸ σημείον μέσα στὴν σκέψη μου εἶναι ἡ γνώμη σας γιὰ μένα, ἀπὸ σὰς τὸν φίλο τῆς ἀγαπημένης μου μητέρας. Ἡρθατε νὰ μὲ πῆτε πὼς ἡ γνώμη σας αὐτὴ ἄλλαξε, πὼς μὲ ξαναδίνετε τὴν ἐκτίμησή σας. Σὰς εὐχαριστῶ. Δὲν θά μάθετε ποτὲ πόσο σὰς εἶμαι εὐγνώμων.

«Ὁ δυστυχισμένος σας κοσμικὸς χορευτής.

Πιέρ - Στεφάν.

XII

Ὁ Ζαφέ ἔμεινε κατὰπληκτος διαβάζοντας αὐτὸ τὸ γράμμα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δικηγορικοῦ του σταδίου, εἶχε δὴ καὶ μελετῇ ἕνα σωρὸ ἐγγράφα, οὕτως ὥστε ν' ἀποδίδῃ τὴν ἀπαιτούμενη σημασία στὸν γραφικὸ χαρακτήρα.

«Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία», σκεπτόταν ἐνῶ μελετοῦσε τὰ στοιχεῖα πού εἶχε χαράξει τὸ χέρι μὲ τὴν σταθερότητα, «εἶναι τὰ πραγματικὰ του αἰσθήματα πού ἀναφέρει κατὰ τὴν σκέψιν. Δὲν τὰ ἐγγραφὴ σὲ στιγμὴ παραφορᾶς. Ναί, αὐτὴ ἡ εἰσοδὸς του σὲ μιὰ τακτικὴ, νοικοκυρεμένη ζωὴ, ὁ γάμος σ' ἕνα καλὸ περιβάλλον, ἦταν ἕνα ὄμορφο ὄνειρο, δικό μου ὄνειρο ὅμως. Ἄς πᾶω πιά νὰ ἐλπίζω σ' αὐτό...»

Κι' ὅμως μιὰ παρατήρηση, κάπως ἀσυναισθητῇ, τὸν ἔκανε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου. Εἶχε προσέξει τὴν κατάληξη τῶν τελευταίων γραμμῶν, τὸ λυγισμὸ πὺ οἱ γραφολόγοι ἐρμηνεύουν σὰν πιθανὴ ἐνδειξὴ ἡθικῆς κοπώσεως...

«Ἀραγε νάφυγε;» ἀναρωτιόταν τώρα. «Ἰσως ἂν δίστασε ἀφοῦ ἔστειλε τὴν ἐπιστολή του... Πάντως πρέπει νὰ μάθω. Θά ἐπικοινωνήσω μὲ τὸ Ταμείο.

Ὁ τηλεφωνικὸς θάλαμος τοῦ ξενοδοχείου βρισκόταν ἀκριβῶς δίπλα στὴν λῶξα τοῦ θυρωροῦ. Καθὼς πλησίαζε ἐκεῖ, ὁ Ζαφέ εἶδε τὸν Ζιλμπέρ Φαβὴ καὶ τὸν διευθυντῇ νὰ συνομιλοῦν κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ θυρωροῦ, ἂν ἔκρινε κανεὶς ὅτι

νευρικὲς χειρονομίες τοῦ νέου καὶ εἰν συσπασμένη ἐκφράση τοῦ ἱταλοῦ. Χωρίστηκαν βλέποντας τὸν Ζαφέ.

Ὁ Ζιλμπέρ, πάντα ἐξημέμενος, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὸ περιφρονητικὸ βλέμμα τοῦ Πραντόνι, πού μπῆκε μέσα στὴν λῶξα νὰ πάρῃ τὸ ταχυδρομεῖο του:

«Ἡ καλὴ μου τύχη σὰς φέρνει, κ. Ζαφέ, εἶπε ὁ νέος. Ἐνα λεπτὸ ἀκόμα κι' ἕνας Θεὸς ξέρει τί θά ἔλεγα σ' αὐτὸν τὸν Πραντόνι!... Πρέπει ὅμως νὰ σας κάνω τὴν ἐξομολόγησή μου...

Καὶ παρασύροντας τὸν δικηγόρο στὸν κήπο, τοῦ εἶπε:

«Συγχωρῆστε με. Δὲν κράτησα τὸν λόγο μου. Ἡ Ρενέ μὲ ἔκανε λόγο, σήμερα, γιὰ τὸν Πιέρ - Στεφάν Μπερτέν μὲ δριμύτατες ἐκφράσεις, πὺ δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Ἄν τὴν ἀκούγατε, ὅπως ἐγὼ, ὡς μιὰ δὲν θά μπορούσατε νὰ σωπάσετε. Ἀπὸ οἶκτο γι' αὐτὴν, ἀπὸ φρίκη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μου καὶ τὴν ὑποκρισία μου, ἀπὸ ἀνάγκη τέλους νὰ ἐξαγνιστῶ—ποὺς ξέρει—τῆς ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀλήθεια.

—Καὶ τότε; ρώτησε ὁ Ζαφέ.

—Τότε συγχύστηκε τόσο πολὺ πὺ δὲν μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια της. Ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια μου, σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα, τρέμοντας, μὲ κομμένη ἀναπνοή, χωρὶς λέξη. Κάθε φορά πὺ ἔπαυα γιὰ νὰ τὴν ρωτήσω: «Μὰ αἰσθάνεσαι ἀσκήμα τὸν ἑαυτὸ σου, Ρενέ;» μὲ διέτασσε μὲ μιὰ χειρονομία νὰ συνεχίσω, ὡς τὴν στιγμὴ πὺ ἔβαλε τὸ ἕνα χέρι της ἀπάνω στὰ χεῖλη της καὶ μὲ τὸ ἄλλο μούδεχνε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς μαμάς. Γιατὶ εἶχε ἀκούσει τὴ μαμά νὰ πλησιάζῃ. Καὶ τότε κ. Ζαφέ, εἶδα ἕνα θαῦμα. Ἡ δυστυχισμένη μικρούλα εἶχε σηκωθῇ. Προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι ὅπου εἶχε ἀφίσει τὰ ἐνστανανέ πὺ εἶχε τραβήξει πρὸς τὴν θυμᾶστε: τὰ γκροῦπ ὅπου φειγουράρουμε μαζί σας; Κι' ὅταν γύρισε πρὸς τὴν μαμά πὺ ἔμπαινε, μ' ἕνα χαμόγελο καὶ μὲ φωνὴ ἥρεμη, πὺ δὲν ἔτρεμε, εἶπε: «Ἡθελᾶ νὰ ρωτήσω τὸν Ζιλμπέρ, γιὰ νὰ μάθω ἂν αὐτὲς οἱ φωτογραφίες ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ σταλοῦν στὸν μπαμπά—ποῖα εἶναι ἡ γνώμη σας, μαμάκα;

«Σὰς θεοβαίω, κ. Ζαφέ, πὺς ἦταν ὁ λωσδιόλου ἀδύνατο νὰ φανταστῇ κανεὶς πὺς αὐτὴ ἡ νέα εἶχε περάσει τόσο δύσκολες στιγμὲς, νοιώθοντας τόσες ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις, πὺς μέσα σ' ἕνα εἰκοσιτετράωρο εἶχε ζήσει μιὰ τραγωδία πὺ δὲν τὴν ζῇ κανεὶς καμμιὰ φορά σὲ ὅλη τὴν ζωὴ. Πρέπει τὸ ὕψος φίλτρο νὰ εἶναι κάτι τὸ πολὺ ἰσχυρὸ, πὺ κατορθώνει νὰ ἐκινεργεῖ καθεστὸς ἀλλο συναίσθημα, γιὰ νὰ κυριαρχῇ καὶ στὸν μεγαλύτερο ἀκόμα ψυχικὸ κλονισμό.

Ὁ Ζιλμπέρ σταμάτησε γιὰ λίγο θαθεῖα συγκινημένος ἀκόμα ἀπ' τὴν ἐντύπωση πὺ τοῦ εἶχε κάμει αὐτὴ ἡ σκηνή.

—Πάρτε γιὰ παράδειγμα τὴν Ρενέ, εἶπε ὁ Ζαφέ, μὴν ἐξάπτεσθε.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

Μυστηριώδης πρόσκληση

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ Φ. ΛΟΦΡΕΝΤΑ ΡΟΥΤΖΕΡΙ

ἄλλο... ἄλλο... εἶναι ἐκεῖ ἡ δεσποινὶς;

—Μάλιστα... ποὺς τὴν ζητεῖ, πα-
ρακαλῶ;

—Καλέστε τὴν στὸ τηλέφωνο.

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, μιὰ ἀνδρική φωνὴ ἀντηχοῦσε, ἀγνωστὴ στὴν καμαριέρα.

—Δεσποινὶς, σὰς ζητοῦν στὸ τηλέφωνο... Κάποιος πὺ δὲν θέλει νὰ πῇ τὸ ὄνομά του.

Ἡ Βιττόρια εἶπε μὲ θυμὸ:

—Ἀνώνυμα τηλεφωνήματα;... Πὺς πὺς δὲν εἶμαι ἐδῶ... Ἡ μάλλον, ὄχι... Δύσε μου τὸ ἀκουστικό... Ἄλλο, ποὺς μιλεῖ;

—Ἀκουσε ἕνα σφύριγμα. Τίποτε ἄλλο.

—Ἄλλο, ποὺς μιλεῖ;

Τὸ σφύριγμα ἔγινε μουσικὸς σκοπός.

—Καλὰ, ἀηδόνι... Αὐτὰ ἔχεις νὰ μοῦ πῇς μόνο; γέλασε ἡ Βιττόρια.

—Υἱοῦ... ὕψος... ὕψος...

—Λαμπρά, ἀηδόνι, ἐξηγηθήκαμε. Κα-
ληνύχτα...

Κι' ἐτοιμαζόταν νὰ διακόψῃ ὅταν πρό-
σεξε τὸν σκοπὸ πὺ σφύριζαν. Τῆς κό-
πηκε ἡ ἀναπνοή! Ἐνα τραγουδάκι πὺ
εἶχε περάσει πιά ἡ μόδα του: «Καληνύ-
χτα, γλυκεῖα καρδούλα...»

Ποὺς νὰ σφύριζε λοιπὸν ἔτσι;

—Μάριο! ψιθύρισε μὲ πινυμένη φωνή.

Κάθησε γιὰτὶ τὰ γόνατά της λυγίζαν. Τὸ παρελθὸν ξαναγύριζε ἀπὸτομα μὲ τῆς ἀναμνήσεως του καὶ μὲ τοὺς καὺμούς του. Τὴν πρώτη φορά πὺ ἐνοιῶσε πὺς τὸν ἀγαποῦσε χόρευαν μαζί ἐνῶ ἡ ὀρχή-
στρα ἔπαιζε αὐτὸ τὸ τόσο γλυκὸ τρα-
γουδάκι. Εἶχαν ἤδη περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε. Τὴν εἶχε σφίξει πὺ θερμὰ στὴν ἀγκαλιά του, σιγοτραγουδώντας:

«Καληνύχτα, γλυκεῖα καρδούλα...»

Τὶ εὐτυχισμένες στιγμὲς πὺ εἶχαν ζή-
σει μαζί. Πάντα ἀναζητοῦσαν τὸ τραγου-
δάκι στὸ ραδιόφωνο, στὶς ὀρχήστρες, στὸ
γρᾶμμόφωνο, παντοῦ!

Ὁ Μάριο τῆς ψιθύριζε τὰ λόγια στὸ
αὐτί: «Καληνύχτα, γλυκεῖα καρδούλα...»

Μιὰ μέρα ὅμως τὸν εἶδε μὲ μιὰ γυναῖ-
κα. Τῆς φάνηκε πὺς θά πέθαινε. Ἀκόμα
ἀνατρίχιαζε ἀπὸ φρίκη ἐνῶ τὸ συλλογι-
ζόταν! Στὴν ἀρχή, πίστεψε πὺς ἡ ζωὴ
θά ἦταν στὸ ἐξῆς κόλαση γι' αὐτὴν. Ἀρ-
γότερα, γιὰ ν' ἀντιδράσῃ ἴσως, δέχτηκε
τὴν ἀγάπη τοῦ Φράνκο Μαρέλι. Ἀκόμα
δὲν εἶχε ἀποφασίσει τίποτε ὀριστικὰ, δὲν
ἐπαναστατοῦσε ὅμως ἡ ὑπαρξὴ της ὅταν
σκεπτόταν τὸν γάμο. Φοβόταν πιά τὴν
ἐρμητὴ τῆς ζωῆς. Γιατὶ ὅμως τώρα αὐ-
τὸς ὁ ἀγνωστος νὰ τὴν βασανίζῃ ἔτσι;
Ἀπὸτομα, ἔβαλε τὰ κλάμματα.

□ □

Οἱ μυστηριώδεις τηλεφωνικὲς προσκλή-
σεις ἔγιναν μιὰ παράξενη συνήθεια. Ἡ
Βιττόρια γελοῦσε μ' αὐτὲς, συγκινούνταν,
βασανιζόταν καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονταν
πὺς ἡ ζωὴ της ὀλόκληρη ἦταν πιά κρε-
μασμένη σ' αὐτὴν τὴν ἰδιότροπη πρόσκλη-
ση. Μόλις χτυποῦσε τὸ κουδούνι, ἔσπευ-
δε στὸ ἀκουστικό.

—Ἄλλο!... ἄλλο!... Ποὺς μιλεῖ;...
Σφύριγμα.

—Καλημέρα, ἀηδόνι... Τί νέα;

—...
—Νάξερεις, ἀηδόνι, πόσο θλιμμένη εἶ-
μαι...

Τὸ σφύριγμα γινόταν γλυκὸ, πονετι-
κό.

—Μὰ πῆτε μου ποὺς εἰσθε; τοῦλεγε.

Ἡ:

—Δὲν μ' ἀφίνετε ἡσυχία... Γιατὶ ἔξακο-
λουθεῖτε νὰ μὲ φωνάζετε ἔτσι;...

Ἡ, θυμώνοντας:

—Μ' ἐνοχλεῖτε... Εἰσθε ἕνας κουτός!

Ἀκουγόταν ἕνα πινυμένο γέλιο.

Ἀηδόνι, μὴν εἰσαι ἐρωτευμένο μαζί
μου;

Σιωπή. Τότε ὀρηκτικά:

—Μὰ τότε, γιατί, Μάριο... Μάριο!...

Ἀηδόνι! Ἀπαντήστε μου...

Ἡ γραμμὴ εἶχε κλείσει χωρὶς νὰ τὸ
ἀντιληφθῇ.

□ □

—Ἀηδόνι... νάξερεις τί κακὸ πὺ μοῦ
κάνεις...

Σχεδὸν τὸν ἰκέτευε, σχεδὸν ἔκλαιγε.

Μιὰ μέρα θέλησε ν' ἀντιδράσῃ, ἔξω - φρε-
νῶν:

—Μὰ τί ζητᾶς ἀπὸ μένα, κουτὸ ἀηδό-
νι;... Ὅποιος καὶ νᾶσαι, σὲ μισῶ!... Δὲν
θὰ σοῦ ἀπαντήσω ξανά... Εἶσαι ἐνοχλη-
τικὸ καὶ κακοανατεθραμμένο ἀηδόνι!...

Ἀπὸ τὸ ἀπὸτομα κλείσιμο τῆς γραμ-
μῆς, κατὰλαβε πὺς τὸ εἶχε προσβάλει
καὶ πολλὰς μέρες, τὸ ἀηδόνι σώπασε.

«Θάπρεπε αὐτὸ νὰ μ' εὐχαριστῇ» σκε-
πτόταν, μὰ ἐνοιῶθε τόσο ἄδεια τὴν ζωὴ
της.

□ □

—Τί ἔχεις; τὴν ρώτησε ὁ Φράνκο.

—Δὲν ξέρω, Φράνκο...

Ἦταν ἄραγε δυνατόν νὰ τοῦ πῇ: «Ἐ-
παψε νὰ μοῦ τηλεφώνῃς τὸ ἀηδόνι!...»

Θὰ τὴν ἔπαιρνε γιὰ τρελλή. Ἡ ἀλή-
θεια εἶναι πὺς τὴν βάραινε τόσο πολὺ
τώρα ἡ μοναξιά κι' ἡ τρυφερότης τοῦ
Μαρέλι τῆς ἦταν πότε ἀνυπόφορη, πότε
πολύτιμη.

Ἐνα βράδυ ὅλο εὐωδίες, περπατοῦσαν
μαζί σ' ἕνα ἐρμητικό δρόμο:

—Βιττόρια, τῆς ψιθύρισε ξαφνικά ἡ
κείνος, θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου;...

Σ' ἀγαπῶ...

—Νὰ γίνω γυναῖκα σου, Φράνκο;

Δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ κλάψῃ ἡ νὰ
γελάσῃ. Τὶ θλίψῃ!

—Εἶναι τόσο ἀπρόοπτο αὐτὸ πὺ μοῦ
προτείνεις... Ὅχι... ψέμματα... τὸ περι-
μενα... Ἀφῆστέ με ὅμως νὰ σκεφτῶ,
Φράνκο... Αὐριο θὰ σοῦ ἀπαντήσω... Τά-
ρα θὰ πᾶω σπῖτι... Εἶμαι τόσο κουρα-
σμένη...

Κι' ὅμως, δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μά-
τι. Ὁ γάμος ἴσως ἦταν ἡ γαλήνη, ἕνα
καταφύγιο. Κατὰ βάθος, τί μπορούσε νὰ
τὴν συγκινήσῃ στὴν ζωὴ; Ν' ἄλλαξε σπῖ-
τι, δνομα...

Καθὼς ἦταν ἀκόμα ἀναποφασιστῇ, ἄ-
κουσε τὸ τηλέφωνο νὰ χτυπᾷ. Ἐνοιῶσε
τὸν ἑαυτὸ της ἥρεμο, γιὰτὶ θά ἔπαιρνε
τὴν ρεβάνς της:

Ἀνέκτησε ὅμως τὴν ἡρεμία της!

—Ἀηδόνι, δὲν μοῦ στέλνεις τίς εὐχές
σου; Παντρεύομαι...

Ἡ γραμμὴ ἔκλεισε ἀπὸτομα, ὀρηkti-
κά κι' ἡ Βιττόρια ἔμεινε ἀκόμα τρέμον-
τας, μὲ τὸ ἀκουστικό στὸ χέρι.

«Ὅλα τέλειωσαν πιά» σκέφτηκε κι' ἐ-
νοιῶσε τὸν ἑαυτὸ της τόσο δυστυχισμένο
σὰν νὰ γκρέμιζαν ὅλα γύρω της.

Ξαφνικά, ἀνοίξε ἡ πόρτα κι' εἶδε
μπροστά της ποῖον;... Τὸν Μάριο.

—Μάριο!

—Παντρεύεσαι! Μὲ ποῖον;

Μονομᾶς βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

—Μαζί σου, τοῦ ψιθύρισε.

Φ. ΛΟΦΡΕΝΤΑ ΡΟΥΤΖΕΡΙ

Ἐνοιῶθε τόσο ἄδεια τὴν ζωὴ της...

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

«Η ευτυχία δεν είναι παρά ένα όνειρο-φάντασμα, τραγουδεί η περίφημη Γκαμπό Μορλαί στο άριστο γράμμα του Μπερνστάιν.

«Ένα όνειρο... Ναί! Ένα όνειρο χιμαϊρικό που το κυνηγούμε απελπισμένα σ' ολόκληρη τη ζωή μας. Κι' αν το πιάσουμε καμιά φορά στα χέρια, είναι τόσο σύντομες οι στιγμές αυτές... Είναι τόσο δύσκολο να κρατήσουμε την ευτυχία μέσα στ' απληστον δάχτυλά μας...

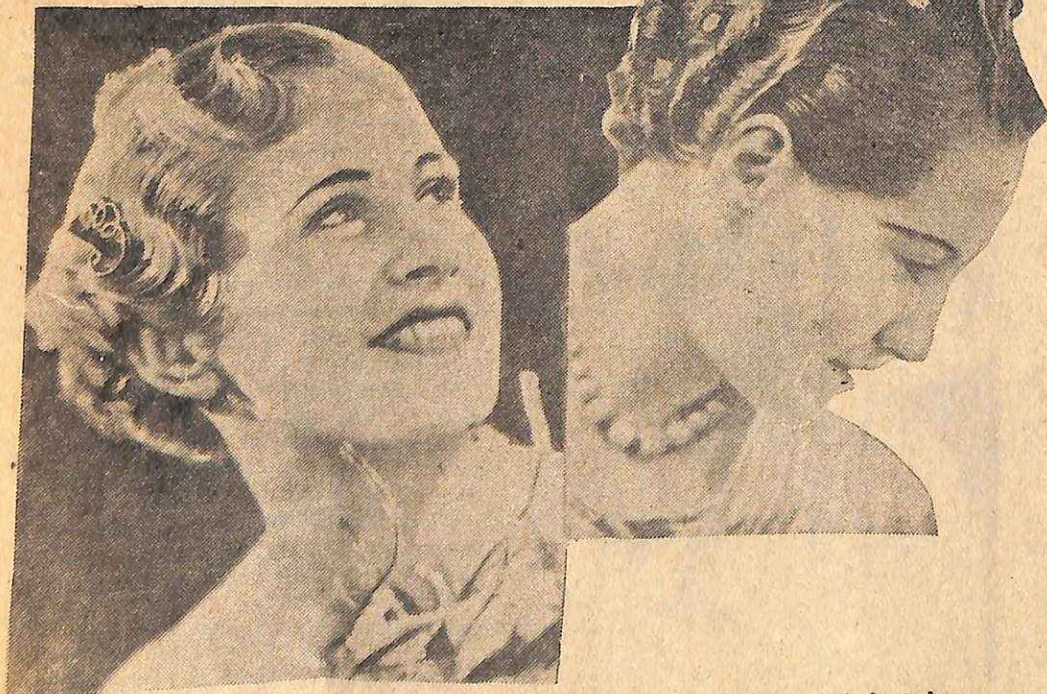
Υπάρχουν βέβαια πολλών ειδών ευτυχίες. Σε άλλους η ευτυχία ισοδυναμεί με τον πλούτο, σε άλλους με την επιτυχία στον έρωτα, σε άλλους με την δόξα, με την υγεία, μ' ένα σωρό άλλα πράγματα. Κι' αυτά, φυσικά, το καθένα χωριστά, πολλοί άνθρωποι τ' αποκοτούν, και είναι η μάλλον νομίζω ότι είναι ευτυχισμένοι. Γιατί, κατά βάθος, όταν συνήθισες στην ευτυχία, παύει να είναι ευτυχισμένος. Κάθε άνθρωπος, χωρίς καμιά εξαίρεση, κρύβει βαθιά μέσα στην καρδιά του κάτι ανεκπλήρωτο, κάτι ανικανοποίητο... Κι' έρχονται στιγμές που συναισθάνεται βαθιά ότι κάτι του λείπει χωρίς να ξέρει τι ακριβώς... Και τις στιγμές αυτές αντιλαμβάνεται ότι δεν υπάρχει άλλη θύνη ευτυχία...

Πρέπει μονάχα να θεωρή ως ένα είδος ευτυχίας το ότι οι στιγμές αυτές είναι λίγες. Και πρέπει να ξέρει να περιορίζει τους πόθους του και τις φιλοδοξίες του και τα όνειρά του για να μένει ικανοποιημένος μ' αυτό που του χάρισε η ζωή. «Ας σκεφθώ πόσοι άνθρωποι είναι πιο δυστυχισμένοι, πιο κατατρεγμένοι απ' αυτόν.

Ναί. Δεν πρέπει ν' απελπίζεται κανείς ότι δεν θα βρει την ευτυχία ποτέ... Ποιος μπορεί να ξέρει τι του επιφυλάσσει το μέλλον;

Τότε γιατί η κουβεντούλα μου αρχίζει τόσο απαισιόδοξα; Θα με ρωτήσετε.

«Ίσως γιατί βρέθηκα κι' εγώ σε μιὰ από τις λίγες εκείνες στιγμές που γρά,

Πολύ μοντέρνο χτένισμα, γαρνιρισμένο μ' ένα κλιπ, κοκκάλινο και άσπασμένο. — Ωραιότατο θραυνό χτένισμα διακοσμημένο με διαμάντια τοποθετημένα επάνω σε καρφίτσες.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

φω παραπάνω, βλέποντας την βαθιά ανθρώπινη οδύνη που φανέρωνε ένα χονδρό δάκρυ καθώς κυλούσε άργα στο πονεμένο πρόσωπο του Σάρλ Μπουαγιέ...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Βρισκόμαστε στην εποχή ακριβώς των χορών, των διασκεδάσεων και των κοσμικών συγκεντρώσεων.

Μια κομψή γυναίκα ξέρει ότι μια από τις κυριότερες προϋποθέσεις για να είναι μια γυναίκα σικ και να προκαλή τον γενικό θαυμασμό είναι να έχει ένα καλό χτένισμα. Πρέπει δηλαδή το χτένισμά της να είναι εξαιρετικά περιποιημένο και να έναρμονίζεται με την έκφραση του προσώπου της, με τον τύπο της, με την γενική σιλουέττα της.

Δεν αρκεί όμως βέβαια να αυτοθαυμάζεται μια γυναίκα όταν καθρέφτη από το μέτωπο ως τους ώμους μονάχα. Πρέπει ολόκληρη ή γραμμή να είναι ισορροπημένη και προσεγμένη.

Πολύ συχνά η επιτυχία ολόκληρης της τουαλέτας εξαρτάται από ένα καλό χτένισμα.

Να γιατί βλέπουμε πολλές κομψές γυναίκες να κυττάζουν με άπειρη προσοχή τον εαυτό τους σε τριφυλλούς πελιούς καθρέφτες. Θα μου πείτε ότι αυτό είναι υπερβολική κοκεταρία. Και όμως όχι: Η επιθυμία ν' άρση μια γυναίκα δεν είναι ούτε αμάχημα ούτε ελάττωμα και

την συναντούμε πολύ συχνά σε γυναίκες άψογου ήθους και ευγενείας. Κάθε γυναίκα άλλωστε έχει την υποχρέωση να περιποιηθεί τον εαυτό της.

Βλέπετε σήμερα στις σελίδες μας τέσσερα ωραιότατα χτενίσματα που λανσαρίστηκαν στο Παρίσι τώρα τον Φεβρουάριο. Καθένα απ' αυτά συμπληρώνεται μ' ένα χαριτωμένο κοσμηματάκι.

Για τους χορούς και τις βραδυνές συγκεντρώσεις το χτένισμα δεν πρέπει να είναι έντελως γυμνό χωρίς κανένα διακοσμητικό μοτίβο, γιατί τότε θα φαίνεται ότι ύστερεί συγκρινόμενο με την πολυτέλεια των βραδυνών τουαλεττών.

Οι βραδυνές τουαλέτες κολακεύουν πολύ την σιλουέττα τελευταία με το μεγάλο φάρδος που έχουν κυρίως προς τα κάτω. Τα χρώματα μπορείτε να τα διαλέξετε λεπτά ή ζωρότερα, αναλόγως του γούστου σας. Καμιά φορά βλέπουμε περίφημες τουαλέτες σε τολμηρότατα χρώματα.

Οι φορύτες είναι πάντοτε μακρυνές: πολλές έχουν ούρα, μ' οι περισσότερες ίδιως όταν πρόκειται να χορέψουν μια γυναίκα περιορίζονται να είναι μακρυνές χωρίς ούρα και μάλιστα ελαφρά ανασκημένες εμπρός για να μη στενοχωρούν τα πόδια.

Το παλτό σχηματίζει, συνήθως, ανσάμπλ με το φόρεμα. Πολλές φορές αντικαθίσταται μ' ένα παλτουδάκι: κάπα, ζακέττα, μπουλερό ή εσάρπα που σκεπάζει τους ώμους, καμιά φορά και το κεφάλι.

Είναι γνωστό ότι η μόδα εμπνέεται πάντα από την επικαιρότητα. Σήμερα που οι σκέψεις όλων στρέφονται σε μακρυνές χώρες, βλέπουμε φορέματα που μάς ενθυμίζουν την Αρχαιότητα και την Ανατολή. Η μόδα έχει κι' αυτή μια ψυχή. Μπορεί καμιά φορά να μάς φαίνεται παράξενη, δεν παύει όμως να είναι πάντα χαριτωμένη και όμορφη.

■ ■

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

—Περνάτε στο λαιμό σας μια κορδέλλα και κρεμάστε απ' αυτή μια χρυσή καρδιά ή ένα αστρο με μπριγιάν ή ένα σταυρό. Θάχετε έτσι ένα εξαιρετικά μοντέρνο παντατίφ.

—Τα παπούτσια εφέτος έχουν ιδιότροπους χρωματισμούς: μαρρόν κοκκινωπό, πρασινοκίτρινο, βέρ-ντε γκρί, για την ημέρα. Για το βράδυ, είναι μαύρα με χρυσά ή ασημένια τακούνια.

—Για την μικροσκοπική μεταξωτή όμπρ-άλα σας τίποτα δεν είναι πιο κομψό από μια χονδρή κρυστάλλινη «μπούλα» ως λαβή.

—Τα μικρά καπέλλα σε σχήμα «μπον-νέ» φοριούνται ολόαν και περισσότερο προς το πίσω μέρος του κεφαλιού.

■ ■

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Αποφεύγετε πάντοτε κάθε παραφωνία, γιατί ως γνωστόν η παραφωνία δεν συ-

ΣΕΛΙΔΕΣ

ναντάται μόνον στη μουσική, αλλά στο κάθε τι: Στην όμιλία, στην εμφάνιση, στην στάση, στις κινήσεις και μια παραφωνία όσο μικρή κι' αν είναι καταστρέφει πάντοτε και το ωραιότερο σύνολο. Μια λέξη που αφήσατε να σας ξεφύγει, μια άκομψη χειρονομία, ένα όχι ευγενικό φέροισιμο, ένα τίποτε συντελεί στο να χαλάσει την καλή εντύπωση που μπορούσατε να κάμετε. Προσοχή λοιπόν, να φέρεσθε πάντοτε ευγενικά και κομψά: συνήθιστε στις ευγενικές σκέψεις, στις ευγενικές πράξεις, στα ευγενικά αισθήματα. Ακόμη και όταν εισθε με πολύ οικείους σας προσέχετε την γενική συμπεριφορά σας για να σας γίνει αυτό μια καλή συνήθεια.

■ ■

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για να έχετε καύσιμη ύλη που να μη στοιχίζει όσον τα κάρβουνα, κόψετε κομμάτια παλής έφημερίδες, βάλτε τις εις το νερό να υουσκεψουν, και ύστερα σφίξετε τις καλά με τα χέρια σας να στραγγίσουν καλά. Κάμετε μπάλλες στο μέγεθος αυγών και βάλετε τις να στεγνώσουν στον ήλιον ή στον φούρνο. Όταν στεγνώσουν καλά, τις χρησιμοποιείτε αντί καρβουνών.

—Όταν ποτίζετε γλάστρες που έχετε στο σπίτι σας, προσέχετε ώστε το νερό να έχει μια θερμοκρασία ανάλογη προς την επικρατούσα θερμοκρασία. Καλό δε είναι το πότισμα να γίνεται κάθε μέρα, αν καταλάβετε, πιάνοντας το χώμα, ότι είναι ξερό.

■ ■

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κεφτέδες τηγανητοί.—Ένα από τα δυσκολότερα φαγητά, είναι οι κεφτέδες, διότι όσον και να φαίνεται απλό φαγητό θέλει εν τούτοις κάποια σχετική τέχνη για να επιτύχει.

Για μισή δοκά κρέας απαιτούνται 100 ψίχα ψωμιού, ένα έως δύο κρεμμύδια ψιλοκομμένα, 2-3 κουταλιές μαϊντανό ψιλό, 3 αυγά, αλάτι πιπέρι, λίγο βούτυρο και δυο κουταλιές αλεύρι.

Ανακατεύουμε όλα αυτά με τον πιεστή και με την ψίχα ψωμιού μουσκεμένη και στιμμένη και αφού ζυμώσουμε καλά τους αφήνουμε 2 ώρες. Ακολουθώντας πλάθουμε και τηγανίζουμε, προσφέροντες αυτούς με πουρέ πατάτες.

Πρέπει το κρέας να είναι πολύ καλό για να επιτύχουν οι κεφτέδες και κακώς νομίζουν μερικοί ότι πρέπει να χρησιμοποιούν το χειρότερο κρέας.

■ ■

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

Στά δυο προηγουμένα σημειώματά μου είδαμε ότι η παχυσαρκία δεν όφει-

λεται μόνο στο πολύ φαί αλλά και στην κατάσταση των έσω αδένων (έσωεκκριτικά παχυσαρκία). Όσα σας είπα θα έλυσαν κάθε άπορία σας στο ζήτημα αυτό.

Σήμερα θα σας μιλήσω για τα μέσα προλήψεως ή καταπολέμησης της παχυσαρκίας.

Η ιδέα, ότι δεν έχει σημασία, αν ζυγίζη κανείς λίγα κιλά περισσότερο ή ολίγότερο, βέβαια είναι λανθασμένη. Από το σημείο όμως αυτό μέχρι του να υποβάλλεσθε σε αυστηρή και παράλογη διαιτοθεραπεία για να χάσετε από το φυσιολογικό βάρος σας, και να γίνετε έτσι πιο κομψές και μοντέρνες, ή απόσταση είναι μεγάλη: είναι καθαρά αυτοκτονία. Το ζήτημα της παχυσαρκίας δεν πρέπει να σας ενδιαφέρει από αισθητικής μόνον απόψεως, αλλά πρωτίστως από υγιεινής.

Για τα δυσάρεστα που συχνότατα παρατηρούνται στους παχυσαρκίους (ήμικρανίες, κρίσεις άσθματος, εκζέματα, αρθρίτις, λιθίασις νεφρική ή χολική) σας έχω άλλοτε γράψει λεπτομερώς. Τώρα σας υπενθυμίζω ένα μονάχα πράγμα: όπως η ελάττωση του βάρους τους σώματος, δηλ. η αδυναμία, σας φοβίζει και καταφεύγετε στο γιατρό, το ίδιο πρέπει να σας ανησυχί και η υπερβολική αύξηση του βάρους σας. Όπως θα ξέρετε, υπάρχει μια φυσιολογική βαθμίδα, δηλαδή η αναλογία του κανονικού βάρους του σώματος, προς το ύψος, το γένος, την ηλικία, την περιμετρο του θώρακος και των ισχίων. Την αναλογία αυτή πρέπει με την κανονική διατροφή να την διατη-

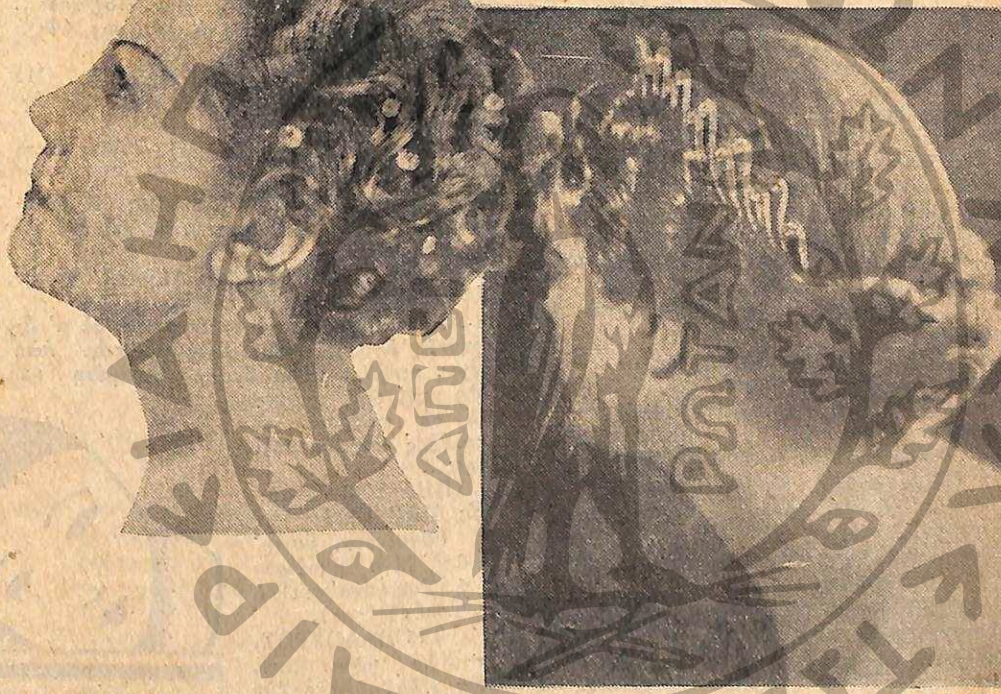
ρήσετε.

Κάθε άτομο λοιπόν ενδιαφερόμενο για την υγεία του, πρέπει να ξέρει το κανονικό βάρος του και να το εξελέγχει τακτικά, προσπαθώντας με τις οδηγίες που θα σας δώσω σήμερα και στα προσεχή σημειώματά μου, να το διατηρή στην ωρισμένη φυσιολογική του βαθμίδα χωρίς ποτέ και για οποιονδήποτε λόγο να θελήσει να το ελαττώσει.

Υπάρχουν πολλοί πίνακες που καθορίζουν το κανονικό βάρος του ανθρώπου αναλόγως του ύψους κ.λ.π. από την βρεφική ηλικία ως την τελεία ανάπτυξη. Σπουδαιότεροι είναι οι πίνακες του Κάμερερ και του βιεννέζου καθηγητού Γουσταύου Γκέρντερ. Το συμπέρασμα και των δύο είναι ότι το κανονικό βάρος του ανθρώπου πρέπει να είναι τόσα κιλά, όσα εκατοστά του μέτρου πλέον των εκατό έχει ύψος. Δηλ. ένας που έχει ύψος 1.70 εκατοστών, πρέπει φυσιολογικώς να ζυγίζει 70 κιλά, και ένας άλλος που έχει ύψος 1.80 κιλά πρέπει να ζυγίζει 80 κιλά και ούτω καθεξής. Σημειώτεον όμως ότι για τις γυναίκες πρέπει να αφαιρούνται 2 κιλά μέχρι των 40 ετών να προσθέτουνται δέ 4 κιλά άνω των 40 ετών, και το ίδιο γιατί κάθε άνθρωπος από 40-50 ετών και ιδιαιτέρως οι γυναίκες περισσότερο από τους άνδρες, στην ηλικία αυτή παρουσιάζουν φυσιολογική αύξηση του βάρους με την συσσώρευση λίπους, ιδίως στο κατώτερο μέρος της κοιλιάς και στην ράχη. Η κατά την περίοδο, λοιπόν, αυτή της ηλικίας απόκτηση λίγων κιλών σύμφωνα πάντοτε με τους υπολογισμούς που κάναμε, χαρακτηρίζεται ως φυσιολογική, και επομένως δεν πρέπει να προκαλή την ανησυχία των ενδιαφερομένων και την λήψη μέτρων, που συχνά προκαλούν γενικές διαταραχές, χωρίς κανένα άλλο θετικό αποτέλεσμα.

Στο επόμενο θα σας δώσω την θεραπεία της παχυσαρκίας και τους διαιτολογικούς πίνακες που χρειάζονται.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. ΛΑΔΑΣ

Δυο από τα τελευταία θραυνά χτενίσματα. Το πρώτο γαρνίρεται με πικ-α-νέ που ονομάζονται «σταγόνες δροσιάς» και το δεύτερο μ' ένα ωραιότατο κοσμημα.

Μιά αποκρηάτικη βραδυά

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΔΟΣ ΛΙΑΝΑΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

(Σ' ένα απόμερο σαλονάκι μισοσκότεινο του «Καζινό» στολισμένο με φυτά, με μάσκες αποκρηάτικες. Στο πλάι ένας καναπές κι' αντίκρυ μια τζαμινία πόρτα που ανοίγεται στη κεντρική σάλλα).

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Μιά τσιγγάνα, ένας ιππότης, ένα παγώνι, ένας τροβαδούρος, ένας αρλεκίνος, ένα μαύρο ντόμινο, μια κολομπίνα, περρότοι, μαρκησίες κ.λ.π.

(Μπαίνει μέσα μια τσιγγάνα μ' έναν ιππότη).

ΤΣΙΓΓΑΝΑ (κρατώντας τα μάτια της).— 'Αχ!... ζαλίστηκα!...

ΙΠΠΟΤΗΣ (τραβώντας την στον καναπέ).—Κάθισε να σου περάσω.

ΤΣΙΓΓΑΝΑ (δγάζοντας τη μάσκα της και κάνοντας άερα μ' αυτήν).—Ούφ... έσκασα!...

ΙΠ (κιντώντας τον ρολόι του).—'Ακόμα έντεκα; Τί άργά που περνάει ή ώρα!

ΤΣΙΓΓΑΝΑ.—'Αργά; έμένα μου φαίνεται πώς; τρέχει γρήγορα, πώς πετά.

ΙΠ.—Διασκεδάσεις γι' αυτό.

ΤΣΙΓΓΑΝΑ.—'Εσύ δέ διασκεδάσεις;

ΙΠ (Βαρυστημένα).—Πώς!...

ΤΣΙΓΓΑΝΑ.—Μέ τί ύφος τό λές, σά νά βρίζεσαι σ' άγγαρεία.

(Μπαίνει διαστικά ο 'Αρλεκίνος).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Εδώ είσαστε;... μήπως διακόπτω κανένα τέτ-ά-τέτ;

ΤΣΙΓΓΑΝΑ (με όρμητική διαμαρτυρία).—'Οχι δά!

ΙΠ.—Τί λές, καθμένε; Λές νά φλερτάρω με την 'Αννούλα;... Την αδελφούλα μου; (Την κυτάζει τρυφερά). Θυμάσαι 'Αννούλα, τότε που πρωτόρθατε με τό μπαμπά σου νά καθήσετε στο σπίτι μας;... Τότε που έγω ήμουν φοιτητής και σό μια παιδούλα με ξανθές μπουκλιντσές;

ΤΣΙΓΓΑΝΑ.—Σου μουντζούρωνω τά χαρτιά σου, θέλοντας νά δώλω την ύπογραφή μου.

ΙΠ.—Ναι, κι' έγω σουδίνω καραμέλλες.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Αστε τώρα τίς συγκινητικές αναμνήσεις... Ξέρεις Πέτρο; 'Ηρθε... Κάποια... Ντυμένη παγώνι...Είναι πολύ όραία.

Πήγαινε νά χαρητέσης τόν άντρα της...Ξέρεις τί έχει ντυθεί; «'Αρχαίος», μοιάζει cάν τόν Μενέλαο. (Μισοκλείνοντας τό μάτι).

Πήγαινε λοιπόν, νά τόν χαρητέσης, διευθυντής σου δέν είναι;... Θά σέ παρεξηγήση...

ΙΠ (κάνοντας πώς δέν καταλαβαίνει).—Ναι... πρέπει... σου παραδίνω την 'Αννούλα... (Φεύγει).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—Δοιπόν όραία μου τσιγγάνα, νά σέ δώ πώς μεγάλωσες έτσι; Μά πόσων χρόνων είσαι;

ΤΣΙΓΓΑΝΑ (άφηρημένη).—'Εκλεισα τά δεκαεφτά.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—Είσαι μεγάλη πιά!... 'Ε, δέ θά μου πής τη μοίρα σου... (Τής παίρνει τό χέρι).

ΤΣΙΓΓΑΝΑ (γελά διασπασμένα).—Δέ ξέρω νά λέω μοίρες...

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Αλλά, ρίχνεις τά χαρτιά;

('Ενα μαύρο ντόμινο μισοφαίνεται πίσω απ' τά τζάμια).

ΤΣΙΓΓΑΝΑ.—'Οχι!

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—Τότε θά βλέπης τόν καφέ!... ΤΣΙΓΓΑΝΑ.—Ούτε!...

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—Μά τί τσιγγάνα είσαι σύ, τού γλυκού νερού; Δάσε μου τό χέρι σου, νά σου πώ έγώ τη μοίρα σου... (Τής παίρνει τό χέρι).

'Α!... ή γραμμή της ζωής... τίποτα... κανείς κίνδυνος...ούτε άρρώστεια... θά πεθάνης πολύ γρήγ από φυσικό θάνατο...

Νά κι' ή γραμμή της τύχης... τί...σά νά μήν είσαι πολύ τυχερή άς είσαι!... 'Α! 'Επί τέ-

λους ή γραμμή της εύτυχίας και τού έρωτος... τόν βλέπω νάρχεται σύντομα... στο δρόμο είσαι... σέ δυο τέμνια θάναι δώ.

ΤΣΙΓΓΑΝΑ (γελάει).—Σέ δυο τέμνια;... Τί θά πής σέ δυο τέμνια;

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—Νά σέ δώ! 'Ο,τι δυο νάναι! Δυο αιώνας, δυο χρόνια, δυο μήνες, δυο μέρες, δυο ώρες, δυο λεπτά, δυο δευτερόλεπτα (λέγοντας όλ' αυτά πλησιάζει τό χέρι της στό χέρι του και τό φιλεί).

ΤΣΙΓΓΑΝΑ (σηκώνει επάνω άγανακτισμένη, τραβώντας τό χέρι της).—Μά τί κάνετε... Είστε τρελλός!...

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—Ναι, σ' αγαπώ!...

('Η τσιγγάνα στέκεται γιά μια στιγμή κι' έπειτα βγαίνει τρέχοντας απ' τη πόρτα ένώ κροταλίζουν τά φλουριά της. 'Ο 'Αρλεκίνος κάνει νά την ακολουθήση, αλλά τό ντόμινο ξεπροβάλλει και τόν έμποδίζει).

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ (άπειλητικά).—Μή την ξαναπειράξεις...

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—Καί ποιος είσαι εσύ;

('Εκείνη την ώρα μπαίνει μέσα μια εύθυμη συντροφιά από μεταμφιεσμένους, με ροκάδες, σεραπινίνες, βαστώνται απ' τά χέρια και κάνοντας μαζί ένα γύρο, κλείνουν τόν 'Αρλεκίνο και τόν παρασύρουν. Μένει μόνο τό μαύρο Ντόμινο που κυττάζει άνήσυχο μέσα στη σάλλα, μισοκρυμμένο πίσω από κάτω φυτά. Μπαίνουν τό Παγώνι κι' ο 'Ιππότης).

ΠΑΓΩΝΙ.—'Ας καθήσουμε...

ΙΠΠ.—'Οχι, προτιμώ νά σ' έχω στην άγκαλιά μου... (Τή σφιγγεί).

ΠΑΓΩΝΙ (γελά, θέλει δήθεν νά ξεφύγη, ρίχνοντας τό κεφάλι της πίσω).—Μή...('Ο 'Ιππότης τη φιλεί. 'Απ' έξω απ' τη τζαμινία, φαίνεται ή τσιγγάνα που τούς βλέπει, κι' ένας τροβαδούρος που ύποκλίνεται μπροστά της. Την παίρνει και χορεύουν. Τό Μαύρο Ντόμινο παρακολουθεί πάντα πίσω απ' τά φυτά. Μπαίνει ο 'Αρλεκίνος).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.—'Απ' τούτο, δέ νά διευθυντής ηγία την κυρία του.

ΠΑΓΩΝΙ.—Μ' έχασε! (Στόν 'Ιππότη που κάνει νά τη συνοδεύση)... Μήν ένοχλήσθε... Εύχαριστώ!...Μείνετε με τό φίλο σας. (Φεύγει άργά και περήφανα).

φύγω.

ΤΡΟΒ.—Νά φύγετε από τώρα, μά γιατί;...άκούστε με δεσποινίς 'Αννούλα, ήθελα κάτι νά σάς πώ.

ΤΣΙΓΓΑΝΑ.—Σάς παρακαλώ, πηγαίνετε νά μου δώσετε τόν Πέτρο.

ΤΡΟΒ.—'Οχι, δέ θά πάω, πρίν νά μ' άκούσετε! Πόσος καιρός είναι που ήθελα νά σάς τό πώ δέν είστε πιά μικρούλα, (της πιάνει τά χέρια με δύναμη). Μ' άκούτε; Σάς...

(Τό μαύρο Ντόμινο βγαίνει πίσω απ' τά φύλλα και σπρώχνοντας τόν Τροβαδούρο έλευθερώνει την Τσιγγάνα που μαζεύεται σέ μια γωνιά)... Ποιός είστε σεις;...

Τί άνακατεύετε;

Μ. ΝΤ (σπρώχνοντάς τον όλοένα τόν βγάζει στη σάλλα)... Μή ξανατολήσης...

ΤΡΟΒ (με θυμό).—Τώρα σέ κανονίζω. Πάω νά φέρω τό καθαλλιέρο της.

Μ. ΝΤ (κλείνει τη πόρτα και πλησιάζει στη γωνιά που είν' ή Τσιγγάνα).

ΤΣΙΓΓΑΝΑ.—Εύχαριστώ!...

(Τό Μ. ΝΤ. την κυτάζει χωρίς νά μιλά).

ΤΣΙΓΓΑΝΑ.—Πώς με κυττάζετε;...Μέ φοβίζετε!... Μήπως;... Μήπως κι' έσεις θά μεύ ήπτε πώς μ' αγαπάτε;

(Τό Μ. ΝΤ. νεύει με τό κεφάλι του «ναι»).

Μ. ΝΤ (σιγανά).—'Εγώ σ' αγαπώ άληθινά... Τόσο πολύ!...

ΤΣΙΓΓΑΝΑ (ξεσπώντας).—Και τί με νοιάζει έμένα άν μ' αγαπάτε;... Κι' έσεις κι' ο ένας κι' ο άλλος, ψεύτικα ή άληθινά... λίγο ή πολύ... τί με νοιάζει έμένα γιά εσάς;... Τί με νοιάζει άφού έγώ δέ σάς αγαπώ... άφού έγώ αγαπώ κάποιον άλλον...

Μ. ΝΤ (πονεμένα).—Τώξερα...

ΤΣΙΓΓΑΝΑ (έξακολουθώντας με φωνή κομμένη από λυγμούς)...Τί με νοιάζει έμένα, άν σεις μ' αγαπάτε, άφού αυτός δέ μ' αγαπά;... Τί με νοιάζει άν ποιάτε;... Μήπως έγώ δέν πονάω; (Ξεσπάει σέ κλάμματα).

Μ. ΝΤ (την άγκαλιάζει στοργικά).—Παιδί μου... 'Αννούλα μου...

ΤΣΙΓΓΑΝΑ.—Πατέρα είσαι εσύ;... (Κλαίει).

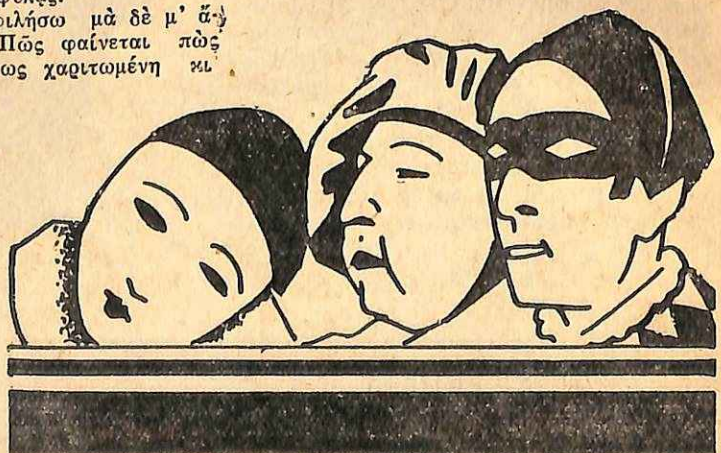
Μ. ΝΤ (βγάζει τη μάσκα του. Δείχνεται τό πρνεμένο πρόσωπο ένός ψαρομάλλη).—Τό μάντευσά...Είμαι καιρός, που μάντευσά πώς είχες μεγαλώσει... Και σήμ-ρα, μόλις έφυγες... Κάτι μ' έσπρωξε νάρθω από πίσω σου κι' έγώ... Κάτι... ίσως μια προαίσθηση, γιά νάχης ένα στρίγνιμα στο πρώτο γονάτισμα της ζωής...

('Ανοίγει ή πόρτα και μπαίνει ή εύθυμη παρέα. Τό Μ. ΝΤ. σκεπάζει τό πρόσωπο με τό χέρι του).

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (γελώντας).—Σάς τσακώσαμε! Χά, χά, χά... (Τούς ρίχνει μια φουχτα χαροπόλεμο). 'Η Τσιγγάνα ξεδιαλύνει τά μυστήρια... Μπα! Αυτόλο κλαίνει...

(Α ύλαία)

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

TOY JEAN DE LA HIRE

απέραντο όροπέδιο... Κατεβήτη.

Πού τέλειωνε τό όροπέδιο δέν μπορούσαν νά άντιληφθούν έξ αιτίας της φωτεινής όμίχλης Προχώρησαν με προσοχή.

Ξαφνικά, βρέθηκαν κάτω απ' τόν κατarrάκτη τοϋ μεγάλου ποταμού. Τό χρυσό όγρό κυλούσε γυαλιστερό, άπάνω απ' τό κεφάλι τους...

'Εκείνο όμως που τούς σταμάτησε κατάπληκτους, ήταν τό θέαμα ένός ανθρώπινου κορμιού που βρίσκονταν ξεπλωμένο ένδω δυο μονόποδες είχαν γονατίσει στο πλευρό του...

'Η Λόλα έβγαλε μια σπαραχτική κραυγή.

—Πάλι

—'Ωρμησε και σωριάστηκε άπάνω στο κορμί τοϋ Πώλ ντέ Σιβράκ.

—Πέθανε! Πέθανε! στέναξε.

Κι' άγκάλιαζε τό ξεπλωμένο κορμί, τό φιλούσε με άπελπισία.

Τέλος, νικημένη απ' την συγκίνηση και την ταραχή, σωριάστηκε λιπόθυμη.

'Ο Φραντσέσκο γονάτισε κοντά στην κυρία του. 'Ενοιωσε όμως νά τόν άγγίζουν στον ώμο. Γύρισε άπότομα κι' είδε έναν μονόποδα, όρθιο, που τοϋ έκανε νόημα με τούς γαμψώνυχές του... Στην άρχή δέν κατάλαβε. 'Υστερα όμως άνέκτησε σιγά-σιγά την ψυχραιμία του, κι' άντελήφθη πώς ο μονόπους έδειχνε τόν Πώλ ντέ Σιβράκ κάνοντας έπειτα μια άδονητική χειρονομία.

—Δέν πέθανε; ρώτησε.

'Ο μονόπους τοϋ ένευσε «όχι».

'Ο Φραντσέσκο γονάτισε και άκούμπησε τό αϋτί του στο στήθος τοϋ Πώλ: ή καρδιά του χτύπούσε. 'Εβγαλε τότε γρήγορα-γρήγορα τό παγοϋρι του και έσταξε μερικές σταγόνες πρώτα στό χέλι της Λόλας κι' ύστερα στό χέλι τοϋ Σιβράκ... Πέρασαν δυο λεπτά 'Η Λόλα έμεινε άκίνητη, σαν πεθαμένη, ο Πώλ όμως κουνήθηκε σέ λίγο κι' άνοιξε τά μάτια του:

—Πού είμαι; ψιθύρισε.

—Σενιόρ! Σενιόρ! φώναξε ο Φραντσέσκο.

'Ακούγοντας την γνώριμη αϋτή φωνή, ο Πώλ τινάχτηκε όρθιος. Τά σαστισμένα του βλέμματα ξεχώρισαν τόν Φραντσέσκο, είδαν την Λόλα ξεπλωμένη, άναίσθητη. Κατώρθωσε νά όπερικήση την άδυναμία και την ταραχή του κι' όρμησε προς την Λόλα, έσκυψε κοντά της:

—Ζή, ψιθύρισε. Την ξαναβρήκα! 'Επιτέλους, την ξαναβρήκα!

Μέ δυο λόγια, ο 'Ισπανός τοϋ διηγήθηκε τά καθέκαστα:

—Κι' έσεις σενιόρ;...

Δείχνοντας προς τούς δυο 'Ερμείους που

'Η Λόλα και ο Φραντσέσκο, κατορθώνουν νά δραπέτευσουν απ' την φυλακή τους και τρέχουν εις συνάντησιν τοϋ Πώλ. Οι Μονόποδες τούς κυνηγούν ή Λόλα όμως βλέπει, μ'ά στοά και φωνάζει τόν Φραγκίσκο νά μπουν μέσα.

14. ('Η συνέχεια)

αϋτή τουλάχιστον, είναι φωτισμένη με τό κίτρινο ποτάμι.

Χώθηκαν μέσα στη στοά.

—Σενιόριτα, είπε ξαφνικά ο Φραντσέσκο χωρίς νά σταματήσει, τό ρυάκι πλατάνει και κυλά σέ εύθεία γραμμή. Θά μάς παρασύρει στην κατεύθυνση που θέλουμε...

—'Εχεις δίκιο, Φραντσέσκο.

Κι' ή ήρωική νέα πήδηξε μέσα στο ρυάκι που είχε δυο μέτρα φάρδος σ' εκείνο τό μέρος. 'Ο Φραντσέσκο την μιμήθηκε.

Πραγματικά, τό ρεύμα ήταν πολύ δυνατό και τούς έκανε νά τρέχουν με κατάπληκτική ταχύτητα.

'Αλλοι κρότοι όμως έπέσυραν την προσοχή τους. 'Ηταν ένα ύπόκωφο και ρυθμικό βουϊτό.

—Φραντσέσκο, είπε ή Λόλα, δέν μου άρέσουν αϋτά τά βουϊτά. 'Εχω τό προαίσθημα πώς πασασυρόμεθα σέ μιάν άβυσσο. Πρέπει νά πηδήξουμε κάτω άμέσως. Προτού αϋξηθή ή ταχύτης τοϋ ρεύματος.

—'Ας πηδήξουμε. Τό χέρι σας σενιόριτα.

Τό πηδήμα τους είχε ύπολογιστή καλά γιατί έπεσαν σέ καλό μέρος. Οι δυο ναυαγοί της γής πιάνονταν στους βράχους και προχωρούσαν με προσοχή στην στενή λωρίδα που ήταν σαν ένα έναέριο μονοπάτι, άπάνω απ' τό ποτάμι.

'Εκείνη την ώρα όμως, πιδ δυνατό απ' τό βουϊτό τών στοιχείων της φύσεως άκούστηκε ένα ούρλιασμα φριχτό, διαπεραστικό απ' τό βάθος της στοάς.

—Φραντσέσκο! φώναξε ή Λόλα.

Είχε σταματήσει κατάχλωμη και τό χέρι της έτρεμε στον ώμο τοϋ Φραντσέσκο.

Και πάλι άκούστηκε τό ούρλιασμα, σαν άπελπισμένη έκκληση.

—Φραντσέσκο, πρέπει νά πάμε νά δοϋμε είτε ή Λόλα με φωνή που έτρεμε. Δέν πρέπει νά μείνουμε έδω. Πάμε.

Και ξεκίνησαν. Τότε όμως άκουσαν πίσω τους, πολύ μακρυνούς ακόμα, διαπεραστικούς κρότους.

—'Ακουσε! Έκανε ή Λόλα.

'Ακίνητοι, και πάλι άφουγκράστηκαν. Αϋτήν την φορά δέν χωρούσε πιά καμιά άμφιβολία: 'Ηταν σφυρίγματα τών 'Ερμείων.

—Βλέπεις; είπε ή Λόλα. Και πάλι μάς καταδιώκουν... Πίσω είναι ή σκλαβιά κι' ο θάνατος... Μπροστά είναι τό άγνωστο, τό μυστήριο... Ίσως όμως κι' ο Πώλ... Πάμε!

Κι' ή θαρραλέα νέα όρμησε μπροστά, άκολουθούμενη απ' τόν Φραντσέσκο.

Ξαφνικά, όμως, έμπηξε μια κραυγή, γαντζώθηκε στον βράχο γιά νά κόψη την φόρα της και στάθηκε μετέωρη άπάνω σέ μιάν άβυσσο που άνοιγόταν στό πόδια της. 'Ο Φραντσέσκο μόλις πρόλαβε νά την συγκρατήσει και νά την στερεώσει στο μονοπάτι.

'Η νέα έέχασε την συγκίνησή της μπροστά στο έξοχο θέαμα που παρουσιάστηκε ξαφνικά στό μάτια της:

Στά πόδια της, τό μονοπάτι διακοπτόταν άπότομα από την άβυσσο από όπου άκούγόταν κατά διαλείμματα τό τραγικό ούρλιασμα. Τό ποτάμι κυλούσε σαν κατarrάκτης στην άβυσσο.

'Η Λόλα κι' ο Φραντσέσκο κύτταζαν με φρίκη τό θέαμα της άβύσσου όταν άκουσαν πίσω τους τά σφυρίγματα τών μονόποδων.

'Ο 'Ισπανός κύτταξε με προσοχή κατάρ την πλαγιά τοϋ βουνοϋ.

—Δεσποινίς, είπε, μήπως φαβδόσατε;

—'Οχι.

—Λαμπρά! Θά κατεβούμε από δώ. Καπου θά βγαίνει αϋτός ο κατarrάκτης. 'Ακόμα κι' άν μάς περιμένει ο θάνατος εκεί κάτω, χειρότερος είναι ο θάνατος που μάς καταδιώκει... Θέλετε νά κατεβούμε;

—'Ας

ήσαν ὄρθιοι σε μικρή ἀπόσταση, ὁ Πῶλ εἶπε σοβαρά:

—Φραντσίσκο, νὰ ὁ δόκτωρ Ἀχιμέτ βέης πού ἔργεται ἀπ' τὴν Γῆ καὶ νὰ ὁ φίλος μας Ἀρθούρ Μπράντ...

—Σενιόρ, σενιόρ. τραύλισε ὁ Ἰσπανός. Τὸν νόμιζε τρελλό.

—Μὲ νομίζεις τρελλό, εἶπε ὁ Πῶλ γαμογελώντας. Φραντσίσκο, ἄκουσε!

Καὶ διηγήθηκε στὸν Ἰσπανό ὅτι εἶχε συμβῆ ἀπὸ τὴ στιγμή πού χωρίστηκαν. Ἐξήγησε ὅπως μπορούσε τὴν ἐξαύωση καὶ μετενάρκωση τῶν ψυχῶν. Ὁ Φραντσίσκο ἦταν κατάπληκτος.

Ἐτοιμαζόταν ν' ἀπαντήσει, ὅταν ὁ δόκτωρ Ἀχιμέτ βέη προχώρησε καὶ παίρνοντας τὸ διαμάντι τοῦ Πῶλ χάραξε στὸν σχιστόλιθο:

«Πρέπει ὁ Φραντσίσκο νὰ ἐξαυλωθῇ καὶ νὰ πάρῃ προσωρινὰ τὴν θέση μου μέσα στὸ σῶμα μου τοῦ μονόποδος. Ἔτσι, θὰ μπορέσω καλλίτερα, νὰ δράσω πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων μας!...»

—Θεέ μου, φύλαξέ με! φώναξε ὁ Φραντσίσκο. Ὅλα αὐτὰ εἶναι αστακικά κόλπα!

Ὁ Πῶλ ὅμως ἐξήγησε στὸν Φραντσίσκο ὅτι τὸ καταπληκτικὸ πείραμα πού θὰ γινότανε δὲν παρουσιαζε καθόλου κινδύνους. Μὲ τὸ κορμί τοῦ Φραντσίσκο καὶ τὴν ἀνθρώπινη λαλία του, ὁ δόκτωρ Ἀχιμέτ βέης θὰ μπορούσε πιὸ εὐκολα νὰ συνεννοηθῇ μαζί μὲ τὸν Πῶλ, γιὰ τὸ καλὸ ὅλων τους.

—Θὰ ξυπνήσῃ τὴν Λόλα! συμπέρανε ὁ ντὲ Σιβράκ καὶ θὰ μᾶς σώσῃ...

—Ἔστω! εἶπε ὁ Φραντσίσκο ἀποφασιστικά, τί πρέπει νὰ κάνω;

—Ξαπλώσου χάμου καὶ περίμενε.

—Μπορὲ νὸ! εἶπε ὁ Ἰσπανός.

Ὁ Ἀχιμέτ βέης τοποθετήθηκε μπροστὰ στὸν Φραντσίσκο κι' ἄρχισε τὰ μαγνητικά κόλπα του. Σφύριζε κατὰ παράξενο τρόπο. Ξαφνικά, τὸ κορμί τοῦ Φραντσίσκο τινάχτηκε καὶ λίγος ἀφρόδ βγήκε ἀπ' τὰ χεῖλη του. Ὁ γιατρός ἔσπευσε νὰ ἐξαυλωθῇ κοντὰ του καὶ σὲ λίγο, μιά σπίθα ἔβγαине ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Φραντσίσκο καὶ μιά ἄλλη ἀπὸ τὴν προβοσκίδα τοῦ γιατροῦ. Οἱ δύο σπίθες διασταυρώθηκαν πηλὰ καὶ σὲ λίγο ἡ σπίθα τοῦ Φραντσίσκο μπήκε μέσα στὴν προβοσκίδα τοῦ γιατροῦ κι' ἡ σπίθα τοῦ γιατροῦ μπήκε μέσα στὸ στόμα τοῦ Ἰσπανοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο λεπτὰ, τὸ κορμί τοῦ Φραντσίσκο ἀνασηκώθηκε, ἐνῶ τὸ κορμί τοῦ μονόποδος τοποθετοῦνταν κοντὰ στὸν Μπράντ.

Εἶχε γίνῃ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ψυχῶν.

ΟΠΟΥ ΔΙΑΛΕΥΚΑΙΝΟΝΤΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΙ' Ο ΠΩΛ ΝΤΕ ΣΙΒΡΑΚ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΦΟΒΕΡΟ ΔΙΑΗΜΜΑ.

Ασφαλῶς, ἡ ψυχὴ τοῦ Φραντσίσκο στὴν ἀρχὴ θὰ στενωχώρηκε μέσα στὸ κορμί τοῦ Ἑρμεῖου, γιὰ αὐτὸς ἄρχισε νὰ χερονομῇ, νὰ σφουρίξῃ, νὰ χοροπηδᾷ εἰς αἰνὰ γουρλίονη τὸ μοναδικὸ μάτι του κατὰ τὸν πιὸ κομικὸ τρόπο. Τέλος πάντων ὅμως, ἡσύχασε.

Ὁ δόκτωρ Ἀχιμέτ βέης ὅμως ἐπανεκτίμησε τὴν λαλία του καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεών του:

—Κύριε, ρώτησε τὸν Πῶλ, πῶς αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸ σας;

—Καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Σιβράκ σφιγ-

γοντας τὸ χέρι τοῦ δόκτορος. Τὸ πέσιμο μὲ ζάλισε, χάρις ὅμως στὴν εἰδικὴ ἐλαφρότητά μου καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὕγρου, δὲν ἔσπασε κανένα μέλος μου.

—Ἀς κυττάξω τότε τὴν δεσποινίδα, γιὰτὶ ἡ λιποθυμία της διάρκεσε πολὺ.

Κι' ὁ δόκτωρ, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Φραντσίσκο, πλησίασε τὴν Λόλα.

Βλέποντάς τὴν κατάχλωμη, ὁ Πῶλ στέναξε:

—Μήπως πέθανε;

Ὁ Ἀχιμέτ βέης γονάτισε στὸ πλευρό της, ἔσκυψε ἀπάνω ἀπ' τὸ στήθος της κι' ἀφογκράστηκε.

—Παράξενο! εἶπε κι' ἀνασηκώθηκε.

Καὶ κυττάζοντας τὸν Πῶλ κατάματα, πρὸςθεσε:

—Ἀγαπᾶτε αὐτὴ τὴν νέα;

—Πέθανε! φώναξε ὁ Πῶλ μὲ σπαρτακτικὴ κραυγὴ.

—Ὅχι! εἶπε καθαρά ὁ δόκτωρ. Εἶναι μιά ἐξαιρετικὴ περίπτωση πού μόνο μιά φορά εἶχα συναντήσει στὰς Ἰνδίας. Ἡ νέα αὐτὴ ζῇ, μολοντὶ παρουσιάζει ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ θανάτου, ἐκτὸς ἐνός: τὸ σῶμα της μένει ἐλαστικὸ καὶ δὲν θὰ ἀποσυντεθῇ. Ἡ καρδιά της ὅμως ἔσπασε νὰ χτυπᾷ κι' οἱ πνευμονές της ἔξιν λειτουργοῦν. Εἶναι σὲ μίαν ἀπ' τὶς σπανιότερες περιπτώσεις καταληψίας... Πότε θὰ ξυπνήσῃ ἄραγε; Θὰ ξυπνήσῃ μήπως προτοῦ περάσῃ ἀπ' τὴν καταληψία στὸν θάνατο;...

—Δόκτωρ, σῶστε τὴν! φώναξε ὁ Πῶλ κι' ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ στὸ ἀκίνητο κορμί τῆς δυστυχισμένης Λόλας.

Ἐνῶσφ μιλοῦσε ὁ γιατρός, ὁ Μπράντ κι' ὁ Φραντσίσκο εἶχαν πλησιάσει. Τώρα, κι' οἱ δύο ἱκέτευαν τὸν Ἀχιμέτ βέη μὲ χειρονομίες καὶ σφουρίγματα.

—Χουχία καὶ ψυχραιμία, ἔκαμε ὁ γιατρός. Ἀκούστε με, κ. ντὲ Σιβράκ. Θὰ ἐπιχειρήσω τὸ μόνο πού μπορῶ, δηλαδή νὰ ἐξαυλώσω τὴν ψυχὴ τῆς δεσποινίδος. Σκεφθήκατε ποτὲ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἐπιδράσω στὴν γῆ;...

—Ὅχι, τὸ ὁμολογῶ, τραύλισε ὁ Πῶλ.

—Ἀπλούστατα. Εἴμαστε πέντε ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ὑπὸ διαφορετικὲς ἐξωτερικὲς ἐμφανίσεις πού δὲν ἀνήκουν σὲ μᾶς ἂν ἐξαίρεσουμε ἑαῶς, κ. ντὲ Σιβράκ, πού διατηρήσατε ὡς τώρα τὸ κορμί σας. Ἐ λοιπόν! μοῦ ἀρκεῖ μιά προσπάθεια τῆς θελήσεώς μου γιὰ νὰ ἐξαυλωθῶν οἱ πέντε ψυχές μας μαζί καὶ νὰ φτερουγίσουν πρὸς τὴν γῆ... Ἐγὼ θὰ ξαναβρῶ τὸ κορμί μου φθάνοντας στὸ μέγαρό μου τοῦ πάρκου Μονωά. Ἐσεῖς οἱ τέσσερις ὅμως, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς δεσποινίδος, πρέπει ν' ἀρκεσθῆτε στὸ πρῶτο κορμί πού θὰ συναντήσουμε.

»Στὴν περίπτωση τῆς δεσποινίδος, πρέπει νὰ ἐπαναφέρω τὴν ψυχὴ της ὑπὸ τὴν ἐξουσία μου γιὰ νὰ τὴν παρασύρω μαζί μας στὴν γῆ. Στὴν κατάσταση καταληψίας πού βρίσκεται ἡ δεσποινίς, ἡ ψυχὴ της, μολοντὶ παρίσταται, εἶναι ναρκωμένη, ἐνωμένη μὲ ὁλόκληρὴ τὴν ὑπαρξὴ της... Μ' ἀκούει συγκεχυμένα ἀφοῦ ζῇ. Θὰ μὲ καταλάβῃ ὅμως ἄραγε γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μὲ ὑπακούσῃ;... Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε... Μπράντ, φέρε τὸ πῶμα τοῦ μονόποδος πού σκοτώσαμε.

Ὁ Μπράντ ἔφερε τὸ πῶμα τοῦ μονόποδος καὶ τὸν ἐλαστικὸν καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὕγρου, δὲν ἔσπασε κανένα μέλος μου.

—Ἀς κυττάξω τότε τὴν δεσποινίδα, γιὰτὶ ἡ λιποθυμία της διάρκεσε πολὺ.

Κι' ὁ δόκτωρ, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Φραντσίσκο, πλησίασε τὴν Λόλα.

Βλέποντάς τὴν κατάχλωμη, ὁ Πῶλ στέναξε:

—Μήπως πέθανε;

Ὁ Ἀχιμέτ βέης γονάτισε στὸ πλευρό της, ἔσκυψε ἀπάνω ἀπ' τὸ στήθος της κι' ἀφογκράστηκε.

—Παράξενο! εἶπε κι' ἀνασηκώθηκε.

Καὶ κυττάζοντας τὸν Πῶλ κατάματα, πρὸςθεσε:

—Ἀγαπᾶτε αὐτὴ τὴν νέα;

—Πέθανε! φώναξε ὁ Πῶλ μὲ σπαρτακτικὴ κραυγὴ.

—Ὅχι! εἶπε καθαρά ὁ δόκτωρ. Εἶναι μιά ἐξαιρετικὴ περίπτωση πού μόνο μιά φορά εἶχα συναντήσει στὰς Ἰνδίας. Ἡ νέα αὐτὴ ζῇ, μολοντὶ παρουσιάζει ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ θανάτου, ἐκτὸς ἐνός: τὸ σῶμα της μένει ἐλαστικὸ καὶ δὲν θὰ ἀποσυντεθῇ. Ἡ καρδιά της ὅμως ἔσπασε νὰ χτυπᾷ κι' οἱ πνευμονές της ἔξιν λειτουργοῦν. Εἶναι σὲ μίαν ἀπ' τὶς σπανιότερες περιπτώσεις καταληψίας... Πότε θὰ ξυπνήσῃ ἄραγε; Θὰ ξυπνήσῃ μήπως προτοῦ περάσῃ ἀπ' τὴν καταληψία στὸν θάνατο;...

—Δόκτωρ, σῶστε τὴν! φώναξε ὁ Πῶλ κι' ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ στὸ ἀκίνητο κορμί τῆς δυστυχισμένης Λόλας.

Ἐνῶσφ μιλοῦσε ὁ γιατρός, ὁ Μπράντ κι' ὁ Φραντσίσκο εἶχαν πλησιάσει. Τώρα, κι' οἱ δύο ἱκέτευαν τὸν Ἀχιμέτ βέη μὲ χειρονομίες καὶ σφουρίγματα.

—Χουχία καὶ ψυχραιμία, ἔκαμε ὁ γιατρός. Ἀκούστε με, κ. ντὲ Σιβράκ. Θὰ ἐπιχειρήσω τὸ μόνο πού μπορῶ, δηλαδή νὰ ἐξαυλώσω τὴν ψυχὴ τῆς δεσποινίδος. Σκεφθήκατε ποτὲ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἐπιδράσω στὴν γῆ;...

—Ὅχι, τὸ ὁμολογῶ, τραύλισε ὁ Πῶλ.

—Ἀπλούστατα. Εἴμαστε πέντε ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ὑπὸ διαφορετικὲς ἐξωτερικὲς ἐμφανίσεις πού δὲν ἀνήκουν σὲ μᾶς ἂν ἐξαίρεσουμε ἑαῶς, κ. ντὲ Σιβράκ, πού διατηρήσατε ὡς τώρα τὸ κορμί σας. Ἐ λοιπόν! μοῦ ἀρκεῖ μιά προσπάθεια τῆς θελήσεώς μου γιὰ νὰ ἐξαυλωθῶν οἱ πέντε ψυχές μας μαζί καὶ νὰ φτερουγίσουν πρὸς τὴν γῆ... Ἐγὼ θὰ ξαναβρῶ τὸ κορμί μου φθάνοντας στὸ μέγαρό μου τοῦ πάρκου Μονωά. Ἐσεῖς οἱ τέσσερις ὅμως, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς δεσποινίδος, πρέπει ν' ἀρκεσθῆτε στὸ πρῶτο κορμί πού θὰ συναντήσουμε.

»Στὴν περίπτωση τῆς δεσποινίδος, πρέπει νὰ ἐπαναφέρω τὴν ψυχὴ της ὑπὸ τὴν ἐξουσία μου γιὰ νὰ τὴν παρασύρω μαζί μας στὴν γῆ. Στὴν κατάσταση καταληψίας πού βρίσκεται ἡ δεσποινίς, ἡ ψυχὴ της, μολοντὶ παρίσταται, εἶναι ναρκωμένη, ἐνωμένη μὲ ὁλόκληρὴ τὴν ὑπαρξὴ της... Μ' ἀκούει συγκεχυμένα ἀφοῦ ζῇ. Θὰ μὲ καταλάβῃ ὅμως ἄραγε γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μὲ ὑπακούσῃ;... Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε... Μπράντ, φέρε τὸ πῶμα τοῦ μονόποδος πού σκοτώσαμε.

νόποδος πού σκοτώσαμε.

Ὁ Μπράντ ἔφερε τὸ πῶμα τοῦ μονόποδος καὶ τὸν ἐλαστικὸν καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὕγρου, δὲν ἔσπασε κανένα μέλος μου.

—Ἀς κυττάξω τότε τὴν δεσποινίδα, γιὰτὶ ἡ λιποθυμία της διάρκεσε πολὺ.

Κι' ὁ δόκτωρ, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Φραντσίσκο, πλησίασε τὴν Λόλα.

Βλέποντάς τὴν κατάχλωμη, ὁ Πῶλ στέναξε:

—Μήπως πέθανε;

Ὁ Ἀχιμέτ βέης γονάτισε στὸ πλευρό της, ἔσκυψε ἀπάνω ἀπ' τὸ στήθος της κι' ἀφογκράστηκε.

—Παράξενο! εἶπε κι' ἀνασηκώθηκε.

Καὶ κυττάζοντας τὸν Πῶλ κατάματα, πρὸςθεσε:

—Ἀγαπᾶτε αὐτὴ τὴν νέα;

—Πέθανε! φώναξε ὁ Πῶλ μὲ σπαρτακτικὴ κραυγὴ.

—Ὅχι! εἶπε καθαρά ὁ δόκτωρ. Εἶναι μιά ἐξαιρετικὴ περίπτωση πού μόνο μιά φορά εἶχα συναντήσει στὰς Ἰνδίας. Ἡ νέα αὐτὴ ζῇ, μολοντὶ παρουσιάζει ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ θανάτου, ἐκτὸς ἐνός: τὸ σῶμα της μένει ἐλαστικὸ καὶ δὲν θὰ ἀποσυντεθῇ. Ἡ καρδιά της ὅμως ἔσπασε νὰ χτυπᾷ κι' οἱ πνευμονές της ἔξιν λειτουργοῦν. Εἶναι σὲ μίαν ἀπ' τὶς σπανιότερες περιπτώσεις καταληψίας... Πότε θὰ ξυπνήσῃ ἄραγε; Θὰ ξυπνήσῃ μήπως προτοῦ περάσῃ ἀπ' τὴν καταληψία στὸν θάνατο;...

—Δόκτωρ, σῶστε τὴν! φώναξε ὁ Πῶλ κι' ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ στὸ ἀκίνητο κορμί τῆς δυστυχισμένης Λόλας.

Ἐνῶσφ μιλοῦσε ὁ γιατρός, ὁ Μπράντ κι' ὁ Φραντσίσκο εἶχαν πλησιάσει. Τώρα, κι' οἱ δύο ἱκέτευαν τὸν Ἀχιμέτ βέη μὲ χειρονομίες καὶ σφουρίγματα.

—Χουχία καὶ ψυχραιμία, ἔκαμε ὁ γιατρός. Ἀκούστε με, κ. ντὲ Σιβράκ. Θὰ ἐπιχειρήσω τὸ μόνο πού μπορῶ, δηλαδή νὰ ἐξαυλώσω τὴν ψυχὴ τῆς δεσποινίδος. Σκεφθήκατε ποτὲ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἐπιδράσω στὴν γῆ;...

—Ὅχι, τὸ ὁμολογῶ, τραύλισε ὁ Πῶλ.

—Ἀπλούστατα. Εἴμαστε πέντε ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ὑπὸ διαφορετικὲς ἐξωτερικὲς ἐμφανίσεις πού δὲν ἀνήκουν σὲ μᾶς ἂν ἐξαίρεσουμε ἑαῶς, κ. ντὲ Σιβράκ, πού διατηρήσατε ὡς τώρα τὸ κορμί σας. Ἐ λοιπόν! μοῦ ἀρκεῖ μιά προσπάθεια τῆς θελήσεώς μου γιὰ νὰ ἐξαυλωθῶν οἱ πέντε ψυχές μας μαζί καὶ νὰ φτερουγίσουν πρὸς τὴν γῆ... Ἐγὼ θὰ ξαναβρῶ τὸ κορμί μου φθάνοντας στὸ μέγαρό μου τοῦ πάρκου Μονωά. Ἐσεῖς οἱ τέσσερις ὅμως, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς δεσποινίδος, πρέπει ν' ἀρκεσθῆτε στὸ πρῶτο κορμί πού θὰ συναντήσουμε.

»Στὴν περίπτωση τῆς δεσποινίδος, πρέπει νὰ ἐπαναφέρω τὴν ψυχὴ της ὑπὸ τὴν ἐξουσία μου γιὰ νὰ τὴν παρασύρω μαζί μας στὴν γῆ. Στὴν κατάσταση καταληψίας πού βρίσκεται ἡ δεσποινίς, ἡ ψυχὴ της, μολοντὶ παρίσταται, εἶναι ναρκωμένη, ἐνωμένη μὲ ὁλόκληρὴ τὴν ὑπαρξὴ της... Μ' ἀκούει συγκεχυμένα ἀφοῦ ζῇ. Θὰ μὲ καταλάβῃ ὅμως ἄραγε γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μὲ ὑπακούσῃ;... Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε... Μπράντ, φέρε τὸ πῶμα τοῦ μονόποδος πού σκοτώσαμε.

Ὁ Μπράντ ἔφερε τὸ πῶμα τοῦ μονόποδος καὶ τὸν ἐλαστικὸν καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὕγρου, δὲν ἔσπασε κανένα μέλος μου.

—Ἀς κυττάξω τότε τὴν δεσποινίδα, γιὰτὶ ἡ λιποθυμία της διάρκεσε πολὺ.

Κι' ὁ δόκτωρ, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Φραντσίσκο, πλησίασε τὴν Λόλα.

Βλέποντάς τὴν κατάχλωμη, ὁ Πῶλ στέναξε:

—Μήπως πέθανε;

Ὁ Ἀχιμέτ βέης γονάτισε στὸ πλευρό της, ἔσκυψε ἀπάνω ἀπ' τὸ στήθος της κι' ἀφογκράστηκε.

—Παράξενο! εἶπε κι' ἀνασηκώθηκε.

Καὶ κυττάζοντας τὸν Πῶλ κατάματα, πρὸςθεσε:

—Ἀγαπᾶτε αὐτὴ τὴν νέα;

—Πέθανε! φώναξε ὁ Πῶλ μὲ σπαρτακτικὴ κραυγὴ.

—Ὅχι! εἶπε καθαρά ὁ δόκτωρ. Εἶναι μιά ἐξαιρετικὴ περίπτωση πού μόνο μιά φορά εἶχα συναντήσει στὰς Ἰνδίας. Ἡ νέα αὐτὴ ζῇ, μολοντὶ παρουσιάζει ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ θανάτου, ἐκτὸς ἐνός: τὸ σῶμα της μένει ἐλαστικὸ καὶ δὲν θὰ ἀποσυντεθῇ. Ἡ καρδιά της ὅμως ἔσπασε νὰ χτυπᾷ κι' οἱ πνευμονές της ἔξιν λειτουργοῦν. Εἶναι σὲ μίαν ἀπ' τὶς σπανιότερες περιπτώσεις καταληψίας... Πότε θὰ ξυπνήσῃ ἄραγε; Θὰ ξυπνήσῃ μήπως προτοῦ περάσῃ ἀπ' τὴν καταληψία στὸν θάνατο;...

—Δόκτωρ, σῶστε τὴν! φώναξε ὁ Πῶλ κι' ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ στὸ ἀκίνητο κορμί τῆς δυστυχισμένης Λόλας.

Ἐνῶσφ μιλοῦσε ὁ γιατρός, ὁ Μπράντ κι' ὁ Φραντσίσκο εἶχαν πλησιάσει. Τώρα, κι' οἱ δύο ἱκέτευαν τὸν Ἀχιμέτ βέη μὲ χειρονομίες καὶ σφουρίγματα.

—Χουχία καὶ ψυχραιμία, ἔκαμε ὁ γιατρός. Ἀκούστε με, κ. ντὲ Σιβράκ. Θὰ ἐπιχειρήσω τὸ μόνο πού μπορῶ, δηλαδή νὰ ἐξαυλώσω τὴν ψυχὴ τῆς δεσποινίδος. Σκεφθήκατε ποτὲ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἐπιδράσω στὴν γῆ;...

—Ὅχι, τὸ ὁμολογῶ, τραύλισε ὁ Πῶλ.

—Ἀπλούστατα. Εἴμαστε πέντε ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ὑπὸ διαφορετικὲς ἐξωτερικὲς ἐμφανίσεις πού δὲν ἀνήκουν σὲ μᾶς ἂν ἐξαίρεσουμε ἑαῶς, κ. ντὲ Σιβράκ, πού διατηρήσατε ὡς τώρα τὸ κορμί σας. Ἐ λοιπόν! μοῦ ἀρκεῖ μιά προσπάθεια τῆς θελήσεώς μου γιὰ νὰ ἐξαυλωθῶν οἱ πέντε ψυχές μας μαζί καὶ νὰ φτερουγίσουν πρὸς τὴν γῆ... Ἐγὼ θὰ ξαναβρῶ τὸ κορμί μου φθάνοντας στὸ μέγαρό μου τοῦ πάρκου Μονωά. Ἐσεῖς οἱ τέσσερις ὅμως, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς δεσποινίδος, πρέπει ν' ἀρκεσθῆτε στὸ πρῶτο κορμί πού θὰ συναντήσουμε.

»Στὴν περίπτωση τῆς δεσποινίδος, πρέπει νὰ ἐπαναφέρω τὴν ψυχὴ της ὑπὸ τὴν ἐξουσία μου γιὰ νὰ τὴν παρασύρω μαζί μας στὴν γῆ. Στὴν κατάσταση καταληψίας πού βρίσκεται ἡ δεσποινίς, ἡ ψυχὴ της, μολοντὶ παρίσταται, εἶναι ναρκωμένη, ἐνωμένη μὲ ὁλόκληρὴ τὴν ὑπαρξὴ της... Μ' ἀκούει συγκεχυμένα ἀφοῦ ζῇ. Θὰ μὲ καταλάβῃ ὅμως ἄραγε γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μὲ ὑπακούσῃ;... Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε... Μπράντ, φέρε τὸ πῶμα τοῦ μονόποδος πού σκοτώσαμε.

Ὁ Μπράντ ἔφερε τὸ πῶμα τοῦ μονόποδος καὶ τὸν ἐλαστικὸν καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὕγρου, δὲν ἔσπασε κανένα μέλος μου.

—Ἀς κυττάξω τότε τὴν δεσποινίδα, γιὰτὶ ἡ λιποθυμία της διάρκεσε πολὺ.

Κι' ὁ δόκτωρ, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Φραντσίσκο, πλησίασε τὴν Λόλα.

Βλέποντάς τὴν κατάχλωμη, ὁ Πῶλ στέναξε:

—Μήπως πέθανε;

Ὁ Ἀχιμέτ βέης γονάτισε στὸ πλευρό της, ἔσκυψε ἀπάνω ἀπ' τὸ στήθος της κι' ἀφογκράστηκε.

—Παράξενο! εἶπε κι' ἀνασηκώθηκε.

Καὶ κυττάζοντας τὸν Πῶλ κατάματα, πρὸςθεσε:

—Ἀγαπᾶτε αὐτὴ τὴν νέα;

—Πέθανε! φώναξε ὁ Πῶλ μὲ σπαρτακτικὴ κραυγὴ.

—Ὅχι! εἶπε καθαρά ὁ δόκτωρ. Εἶναι μιά ἐξαιρετικὴ περίπτωση πού μόνο μιά φορά εἶχα συναντήσει στὰς Ἰνδίας. Ἡ νέα αὐτὴ ζῇ, μολοντὶ παρουσιάζει ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ θανάτου, ἐκτὸς ἐνός: τὸ σῶμα της μένει ἐλαστικὸ καὶ δὲν θὰ ἀποσυντεθῇ. Ἡ καρδιά της ὅμως ἔσπασε νὰ χτυπᾷ κι' οἱ πνευμονές της ἔξιν λειτουργοῦν. Εἶναι σὲ μίαν ἀπ' τὶς σπανιότερες περιπτώσεις καταληψίας... Πότε θὰ ξυπνήσῃ ἄραγε; Θὰ ξυπνήσῃ μήπως προτοῦ περάσῃ ἀπ' τὴν καταληψία στὸν θάνατο;...

—Δόκτωρ, σῶστε τὴν! φώναξε ὁ Πῶλ κι' ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ στὸ ἀκίνητο κορμί τῆς δυστυχισμένης Λόλας.

Ἐνῶσφ μιλοῦσε ὁ γιατρός, ὁ Μπράντ κι' ὁ Φραντσίσκο εἶχαν πλησιάσει. Τώρα, κι' οἱ δύο ἱκέτευαν τὸν Ἀχιμέτ βέη μὲ χειρονομίες καὶ σφουρίγματα.

—Χουχία καὶ ψυχραιμία, ἔκαμε ὁ για

Ο κλέφτης

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΧΕΝΡΥ ΓΟΥΩΡΘΓΚΤΟΝ

Μπαρτερ, είπε ο Χέργουντ, του κοσμηματοπωλείου «Χέργουντ και Σία», να το τιμολόγιο του μαργαριταρένιου κολλιέ που θα λάβουμε αυτές τις μέρες απ' το «Αμστερνταμ». Μετά την παραλαβή, θα εξελέγεται το βάρος και την κατασκευή.

Ο Μπαρτερ ξαναγύρισε στο γραφείο του κι' έρριξε μια βιαστική ματιά στο τιμολόγιο.

—Διάβολε! σκέφθηκε. 60.000 δολάρια για ένα μαργαριταρένιο κολλιέ. Όσο συλλογιέμαι πώς σε μερικές βδομάδες ασφαλώς, μια ξιπασμένη γυναικία θα στολίσω μ' αυτό το λαϊμό της, ενώ υπάρχουν άνθρωποι που κοπιάσαν σ' όλη τους την ζωή χωρίς να μπορέσουν να εξοικονομήσουν ένα τέτοιο ποσό.

Τριάντα χρόνια είχε περάσει ο Μπαρτερ σκυμμένος στα λογιστικά του βιβλία! Και τι είχε κερδίσει ο' αυτό το διάστημα; Τό ψωμί του μονάχα. 60.000 δολάρια! Με ένα τέτοιο ποσό θα μπορούσε να διώξει κανείς κάθε ξγνοιά! Θα μπορούσε να ταξιδέψει στην Αίγυπτο, στις 'Ινδίες, να κάνει τον γύρο του κόσμου. Όλα αυτά όμως, ήταν μόνο όνειρα που δεν θα πραγματοποιούνταν ποτέ...

Ξαφνικά, μια σκέψη μπήκε και καρφώθηκε στο μυαλό του. Να καθάρθωνε να βάλει στο χέρι το μαργαριταρένιο κολλιέ! Ασφαλώς, δεν θα έλειπαν οι ευκαιρίες. Φυσικά, έπρεπε να ενεργήσει προσεκτικά για να μην υποπτευθούν αυτόν. Άλλωστε, όταν εργάζεται κανείς σε μια εταιρία τριάντα χρόνια, έχουν πλήρη εμπιστοσύνη σ' αυτόν.

■ ■

Πραγματικά, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου στην κλοπή. Ύστερα από μερικές μέρες, όταν έφθασε το κόσμημα, ο Χέργουντ, άφοδ το έρριξε μια αδιάφορη και βιαστική ματιά, το έδωσε στον Μπαρτερο για να το εξετάσει προσεκτικότερα και να δει, αν ήταν σύμφωνο με το τιμολόγιο. Ο Μπαρτερ είχε κρυμμένο μέσα στο γραφείο του ένα άλλο ψεύτικο κολλιέ, καθ' όλα όμοιο με το κολλιέ του «Αμστερνταμ». Δεν δυσκολεύτηκε να το φτιάξει σύμφωνα με την περιγραφή του τιμολογίου, κι' ο Μπαρτερ, με χέρια που έτρεμαν λιγάκι, παρέδωσε ύστερα από μια ώρα, στον προϊστάμενό του το κομμάτι με το ψεύτικο κολλιέ. Είχε διαλέξει την κατάλληλη στιγμή, γιατί ο Χέργουντ ήταν απασχολημένος, και το έκλεισε μέσα στο χρηματοκιβώτιό του χωρίς να προσέξει.

Το πρώτο βήμα είχε γίνει και δεν μπορούσε πια να υποχωρήσει. Μά δεν είναι το καθενός δουλειά να κάνει τον κλέφτη, αν δεν είναι γεννημένος γι' αυτή την δουλειά. Γι' αυτό, ο Μπαρτερ ήταν καθισμένος κατάχλωμος, τρέμοντας στο γραφείο του, ενώ παγωμένος ιδρώτας έτρεχε στο μέτωπό του. «Αν ποτέ ο Χέργουντ είχε την έμπνευση να εξετάσει άλλη μια φορά το κόσμημα, αν άνακαλούπε την απάτη και εξακρίβωνε πώς τα πραγματικά μαργαριτάρια ήταν στην

κατοχή του άπατεωνος υπαλλήλου του—τι σκάνδαλο!

■ ■

Μετά το δείπνο, ο Μπαρτερ καθισμένος στο δωμάτιό του κοντά στο τζάκι, έπαιζε με το κολλιέ. Ήταν φανερό πώς σε λίγες μέρες θα γινόταν αντιληπτό ότι τα μαργαριτάρια του χρηματοκιβωτίου ήταν ψεύτικα. Ο προϊστάμενός του θα υπερασμιζόταν της τιμότητός του. Κατά το διάστημα της αδείας του, θα μπορούσε να πουλήσει τα μαργαριτάρια. 50.000 δολάρια θα του ήταν αρκετά για να

Πάλι αντήχησε το κουδούνι σαν απειλή...

περάση ως το τέλος της ζωής του και με το υπόλοιπο—10.000 δολάρια—θα έκανε τα ταξίδια που είχε ονειρευτεί.

«Ένα χτύπημα στην πόρτα του δωματίου του τον έκανε να πεταχτεί τρομαγμένος. Έσπευσε να χώσει το κολλιέ στην τσέπη του. Μήπως είχε μαθευτεί κιόλας; Ήταν η σπιτονοικοκυρά του.

—Κύριε Μπαρτερ, είπε, έρχομαι να σας ζητήσω μια μικρή χάρη. Η αδελφή μου μου τηλεφώνησε πώς το παιδί της είναι άρρωστο. Θα ήθελα να περάσω την νύχτα μου κοντά της. Θάχαζε την καλωσύνη να έτοιμάσετε μόνος σας το τσάι σας, στην κουζίνα, πριν κοιμηθείτε. Όλα θα είναι έτοιμασμένα και...

—Παρακαλώ, έσπευσε να πη ο Μπαρτερ, θα τα βολέψω μόνος μου.

■ ■

Για να είναι πιο ήσυχος, ο Μπαρτερ έβαλε άπάνω στο μάρμαρο του τζακιού

ένα μπουκάλι υδροχλωρικού οξέος που είχε αγοράσει. «Αν έρχόταν η αστυνομία, θα έρριχνε τα μαργαριτάρια μέσα στο μπουκάλι και θα λιώναν σαν ζάχαρη. Ύστερα θα τα άδειαζε όλα στον νεροχύτη, για να μη μείνει κανένα ίχνος.

Σε λίγο ανέκτησε όλη του την ηρεμία κι' άρχισε να καπνίζει την πίπα του. Η λάμψη των φαναριών του δρόμου έμπαινε απόξω μέσα στο δωμάτιό του, θα προτιμούσε όμως απόλυτο σκοτάδι. Καθισμένος μπροστά στο τζάκι, ο' ένα αναπαιτικό φωτέι, ήταν τόσο εύχαριστο να δνειρεπολή για το μέλλον...

Τα μαγικά του όνειρα έσβυσαν μόλις έσβυσε και η φωτιά. Σηκώθηκε και στο ασθενικό φως που έρχόταν απ' το δρόμο, συμβουλευτική το ρολόι του.

Περασμένα μεσάνυχτα, σκέφτηκε να κοιμηθεί. Είχε κιόλας τραβήξει τις κουρτίνες, όταν αντελήφθη δυό αστυφύλακες στο αντικρινό πεζοδρόμιο.

«Αν αυτοί οι αστυφύλακες, σκέφτηκε, ήξεραν πού μενέι έδω, αν φαντάζονταν πώς τους κυττάζει ένας κλέφτης που έκλεψε 60.000 δολάρια, δεν θ' άργοσαν να χτυπήσουν την πόρτα...»

Σε λίγο όμως σταμάτησε τις σκέψεις του, γιατί ότι είχε σκεφτεί, πραγματοποιούνταν. Οι δυό αστυφύλακες διέσχισαν τον δρόμο, πλησίασαν το σπίτι και χτύπησαν την πόρτα. Και τώρα!

Κατατρομαγμένος, ο Μπαρτερ σκέφτηκε ότι ο προϊστάμενός του θα είχε ανακαλύψει το ίδιο βράδυ την κλοπή, ή αστυνομία θα τον υποπτευόταν άμεσως κι' έρχόταν, τα μεσάνυχτα, να πάρη το κολλιέ. Με τα παγωμένα χέρια του πιάστηκε τρέμοντας σε μια καρέκλα γιατί τα χιόνια του λύγιζαν.

Και πάλι αντήχησε το κουδούνι, σαν απειλή.

Χάρης στο μπουκάλι του υδροχλωρικού οξέος, είχε τον τρόπο να σωθεί. Το ξεβούλωσε κι' έρριξε μέσα τα πολύτιμα μαργαριτάρια. Ύστερα, ενώ αυτά διαλύονταν, έσπευσε στον νιπτήρα και άδειασε το περιεχόμενο του μπουκαλιού.

Δόξα τω Θεώ, δεν μπορούσαν πια να έρουν τίποτα το ένοχοποιητικό στο σπίτι του!

Ο Μπαρτερ άνοιξε την πόρτα στο τρίτο κουδούνισμα.

—Μας συγχωρείτε, είπε ο ένας αστυφύλαξ, είδαμε φως στον διάδρομο του σπιτιού σας και καθώς τελευταίως συνέβησαν πολλές διαρρήξεις στην συνοικία, λάβαμε διαταγή να στέλνουμε περιπόλους και να εξελέγουμε, ότι βρίσκομε ύποπτο. Ποτέ δεν είδαμε φως τόσο άργα σε σας και γι' αυτό...

Ο Μπαρτερ δεν κατάλαβε καλά-καλά τι του έλεγαν.

—Ναι... φυσικά... τραύλισε επιτέλους, ή οικοδόσποινα άπουσιάζει... θα έχασε να σβύση το φώς... Εύχαριστώ πολύ...

—Αυτούμεθα που σας ένοχλήσαμε, άποκρίθηκε ευγενικά ο αστυφύλαξ. Καληνύχτα σας!

—Καληνύχτα σας! επανέλαβε ο Μπαρτερ κλείνοντας άργα την πόρτα.

—Τι παράξενος τύπος! είπε ο άλλος αστυφύλαξ σε λίγο, ακούγοντας το δαιμονισμένο γέλιο ενός τρελλού ν' αντηχί σ' όλο το σπίτι.

ΧΕΝΡΥ ΓΟΥΩΡΘΓΚΤΟΝ

Νεοελληνική λογοτεχνία

ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

Μέσα στο θέατρο, τί καλοί κι' οι δυό θεα-
τρίνοι!

—μια σοβαρή πρωταγωνίστρια, σύ, θλιμ-
μένη

κι' εγώ παληάτσος που γελά, χορεύει, πίνει
και τραγουδά για μιαν αγάπη ξεχασμένη...

■ ■

Κι' όμως τί ψέμμα! Τραγική, λές, κωμωδία:
Πίσω απ' τη μάσκα, σύ, όλο γέλιο, εύτυ-

χιμένη

κι' εγώ ο «παληάτσος», στής ζωής την τρα-
γωδία

βουδός κομπάρσος με ψυχρή απελπισμένη...

ΠΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗΣ

■ ■

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Καλησπέρα κάπελα! Γιατί απόψε είναι ά-
δειανά τα λιγοστά τραπέζια σου; Σ' άφησαν
οι πελάτες... Κι' έτσι μόνος τώρα κάθεται
στην καρέκλα του πάγκου βαρειά συλλογι-
σμένος...

«Α! Α! Εέχασα! Είναι ή Αποκρηά από-
ψε!...Ναί, είδα καρναβάλια έξω... Γλενιά ο
κόσμος, κάπελα! Γλενιά!... Μά όχι σε τού-
τη δά την άχαρη και σκοτεινή ταβέρνα που
όλόγυρα μυρίζει κρασί... Στους μπάλους...
Στα πλούσια κοσμικά κέντρα που πλημμυρί-
ζουν από φώτα και λουλούδια...

«Απόψε είναι πιερότοι όλοι, κολομπίνες,
ντόμινα, άπάχιδες... Χορεύουν απόψε, κύρ
Νίκο! Η τζάζ χτυπά δαιμονισμένα κι' άνέ-
ρα λοξοδρομούν οι σερπαντίνες και τα μπα-
λόνια. Τα ζευγάρια χορεύουν σφιχταγκα-
λιασμένα απόψε. Οι ντάμες σγεδόν γυμνές
πετούν σαν πεταλούδες άραχνούφαντες...Κι'
εγώ θυμάμαι κάποτε είδα τέτοιους χορούς.

Κι' εγώ χόρευα κάποτε σαν τρελλός, σφιγο-
γύριζα στον άέρα... Θαρρείς πώς ήμουνα
μηχανή... Γλεντούσα κι' εγώ κάποτε... Μια
τέτοια μέρα, θυμάμαι, είδα δυό μάτια να
στανά, ένα κορμί φειδίσιο. Τώρα πιά δεν
θυμάμαι τίποτ' άλλο... Μόνο τα δυό γλυκά
ματάκια της και την ήδονή των χειλιών
της... Ναί, δεν θυμούνται τίποτα άλλο... Τ'
άκου; Με θαρρείς ποimόνο, έ! Το καταλα-
βαίνω. Κι' όμως είναι αλήθεια! Νά, στο
δελφίομαι στη ζωή μου, είν' αλήθεια... Πί-
στεψέ με. Μά φέρε τώρα τ'ό γιοματάρι!...
Θαρωώ πώς διψώ πολύ... Νοιώθω πώς κάτι
καίει τα σωθικά μου... Γλυκά μου ματάκια!
Τώρα πιά σβύστηκαν τα δυό γλυκά μου ά-
στέρια... Κάπελα! Τι κάνεις; Δεν άκού; Φέρε
το κατσάρι! «Ε! Τρελλάθηκες και
σ'ό με την Αποκρηά; Δε βαρύνει, τί κι'
άν άκούγονται φωνές τρελλές και γέλια χά-
χανα, τί κι' αν διαβαίνουν, έξω οι μάσκες!
Για μένα τ'ό ίδιο είναι... Σάν χθές, σαν προ-
χθές, όπως πάντα... Τί σημασία μπορεί να
χουν πιά για μένα οι Αποκρηές κι' οι χο-
ροί; Δεν νοιώθω τη χαρά παρ'ό στο κρασί.
Φέρε να πιώ, να πιώ πολύ...

Κ. ΤΡΙΚΕΡΙΩΤΗΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ...

«Η αγάπη μας, καλή, ή τόσο λίγη.
—Δυό - τρία λόγια τρυφερά, ένα χάδι—
Τώρα που πέφτει άργά παντού το βράδυ.
Με κάθε τι άπ' τα γύρω σμίγει.

■ ■

Και νοιώθω ναί, ξανά κείνο το χάδι
Κι' άκούω τα λόγια μέσα μου να ήχουνε
Όσαν από κοντά μου να περνούνε
Ίσκιος που τα διηγούνται στο σκοτάδι.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΥΔΗΣ

■ ■

ΜΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ

Γέλιο, φωνές, χειροκροτήματα— παιδιά-
στικες χαρές—άντηχουν κάθε λίγο όλόγυ-
ρα στη συντροφιά...

Αυτή ήταν ή ζωή μου, παιγνίδι, γέλιο,
ξενουασιά, ως τ' άπόγευμα κείνο, που ο ή-
λιος χανόταν σιγά-σιγά πίσω απ' τον όρι-
ζοντα, σκορπώντας τ' άπαλό της δύσης χρώ-
μα... Κι' έτσι θα κύλαγε χαρούμενη μακριά
από κάθε λύπη, μ' άδάκρυτα μάτια, αν δεν
τη ν γνώριζα...

Πέρασε λίγος καιρός άνείπωτης εύτυχίας.
Κι' ύστερα ήρθε το «ρεφραίν» αυτής της ί-
στορίας...

Γυναικία κι' αυτή—σαν τις άλλες, που χα-
ρίζουν χαμόγελα, ματιές, για δολώματα
στις καρδιές τις τρυφερές κι' άνήκερες άπ'
τα πλάνα αυτά δώρα—δεν μου είπε πώς δεν
αισθανόταν τίποτα για μένα, όταν της είπα
πως την αγαπώ. Αφέθηκε στα χέρια μου,
μούδωσε τα φιλιά της και μ' ώρκίστηκε
πως θάβαι πιστή σε μένα και ή αγάπη της
δεν θα σβύση ποτέ.

Με πήρε άπ' τον πεζό και όμορφο δρόμο
της ζωής και μ' έκανε να πλάθω ιδανικά.
Μου χάριζε στιγμές γιομάτες εύτυχία και
νόμιζα πως θάβαι παντοτεινές.
Κι' όταν πια την είχα αγαπήσει μ' έναν
έρωτα πιο τρελλόν κι' άπ' τον πιο δυνατό
δορητή, πιά άνίκητον κι' άπ' τη φουρτούνα-
σμένη βλάσστα, είχε και ή δική μου ιστορία
το δικό της τέλος, την προδοσία Έκείνης...
Μοιάζει σαν τις άλλες που άργά ή γρήγορα
σταματούν μια μέρα; Όχι. Δεν είναι άπλός
χωρισμός ο τελειωμός της δικής μου ιστο-
ρίας. Ήταν έγκλημα ή προδοσία της, ένα
μεγάλο έγκλημα, άπέναντι μιας μακρής ζωής
ξενουασίας, χωρίς μεγάλα ιδανικά, αλλά με
άδάκρυτα μάτια κι' άπλήγωτη καρδιά.

Θέλησε να μου χάριση για λίγο την εύτυ-
χία για να με οίξη έπειτα σ' έναν σκληρό
παντοτεινό πόνο, γιατί άργότερα αν και
προσπάθησα να ξεχάσω, δεν το κατάρθωσα;
ήταν τρυφερή ή καρδιά μου και φάλασε ά-
νευόγηλα ο πόνος...

Νά! Θέλησα και χθές πάλι—άλλοίμονο!
τί άκατόρθωτο—να θωώ την πρώτη μου ζωή.
Κι' έκει μ'ό σ' τις χαρές της συντροφιάς,
όπου ή ζωή μου κύλαγε σαν τη δική τους
πρώτα, δεν μπόρεσα... Το περιβάλλον διά-
φορο με της ψυχής μου τον πόνο, άνόμοιο
στη νότα το άτομό μου στη χαρά των άλ-
λων... Έφωνα τραβώντας το δρόμο κατά
κει που κύλαγε κι' ο ήλιος, για να καθή ύ-
στερα πίσω απ' τις βουνοκορφές...

ΘΕΟΦ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ

ΞΕΝΗΤΕΜΟΙ...

Καράβια που κινήσατε ένα απόβραδο
άθδρυθα, θλιβά, γαληνεμένα
—σαν μάτια που άπ' τη θλίψη βασιλέψαν
σά μάτια από το θάμνωμα πνιγμένα...

■ ■

Καράβια που κινήσατε ένα σούρουπο
όλόφωτα, με τα πανιά άπλωμένα
σαν συνοδείες άπόκοσμων όνειρων μας
ή σαν πουλιά άπ' τις θύελλες διωγμένα...

■ ■

«Όλα έσείς Καράβια που διαθήκατε,
είθε, μια ώραία τύχη, είθε, να δερήκατε...

ΣΤΑΜ. ΚΑΛ. ΜΑΡΑΝΤΟΣ

■ ■

Ο ΜΑΣΚΑΡΑΣ

«Απόψε θα γίνω μασκαράς! Θα φορέσω
τη μεγάλη ρούσσικη χλαμύδα που νομίσασα
από ένα κατάντημα. Θα βάλω τις γυαλιστε-
ρές μπόττες που φορούσαν στις δόξες τους
οι Τσάροι και το φουντωτό κοζάκι κα-
πέλλο.

Θά κολλήσω τις μουστάκες που πή-
ρα άπ' τον κουρέα μου δανεικές και θα μα-
κιγιαριστώ σαν τους παληάτσους στα τσίρ-
κολα...

Έτσι θα γίνω μασκαράς. Και θα μοιά-
ζω με παληό ξεπεσμένο ρώσο άριστοκράτη
που γυρίζει τώρα τις πολιτείες παλζονίας
παλές μπαλαλάικες και εύθυμα ρούσσικα
τραγουδία, με μόνη περιουσία του μια κιθά-
ρα και τη γλυκειά φωνή του... Έτσι κι'
εγώ θα πλανηθώ, τοίτο το βράδυ, στους
δρόμους της μεγάλης πολιτείας με την κι-
θάρα μου στη μασχάλη. Μόνο που δεν θα
τραγουδώ—δεν έχω καλή φωνή—και τον
κρυφό καυμό μου θ' άκομπανιάρη άπαλά-σι-
γαλά ή κιθάρα μου...

«Απόψε θ' άπαρηγόνη την εύθυμη παρέα
μου, και θα περάσω μια άπορηάτικη βρα-
δυά μονάχος... Δεν θα με προσέξει κανείς—
θα είναι πλήθος μασκαράδες—και τις σιγα-
λές παραπονιάρικες νότες της κιθάρας μου
θα πνίξουν τα νταούλια, τα βιολιά και τα
κλαρίνα στους κοσμοπλημμυρισμένους δρό-
μους...

«Απόψε δεν θα ζητήσω σαν άλλες Απο-
κρηές τη συντροφιά μιας άγνωστης κολο-
μπίνας που ρίχνει λάγνες, πύρνες ματιές
στο πλήθος μέσα... Στην ταβέρνα μόνο με
τα πολύχρωμα λαμπιόνια θα ζητήσω τη χα-
ρά, και το ξεγνοιαστο κέρι στής ρεστίνας
τους άτιμούς...

Κι' όταν, άργά πιά, σβύσουν και τα
στερνά σκοτάδια της νύχτας, στο άπαλό ερ-
δινο πρωινό, τότε θα σηκώσω το γιανιά της
ρούσσικης χλαμύδας μου, και με την κιθάρα
μου στη μασχάλη, σαν άλλος μουζίκος, θα
σέρω τα κουρασμένα βήματά μου, και θα
ζητήσω στον ύπνο την ξεκούραση και την
λήθη.

«Απόψε θα γίνω μασκαράς!

ΚΟΥΛΗΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρχ 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνο: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 200.—
Εξάμηνος » 100.—
Ετησία έξωτερικού Διρ. 1.—
» Αμερικής Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίκου 17)

Μεταξύ μας

Διον. Καλημέρη. Σας εύχαριστούμε διά την πρότασή σας, αλλά δεν δυνάμεθα να την δεχθώμεν. Φ. Σαλαμίνας. Καί τα τελευταία σας δεν μάς ικανοποίησαν. Μελετήστε ποιήση προτού ξαναγράψετε. Ν. Π. Ανανάραν. Άν δεν σας άπαντήσαμε σημαίνει ότι δεν τα λάβαμε. Σχετικά καλλίτερο ό «Αλήτης» και αυτός όμως όχι δημοσιεύσιμος. Έχει δυό-τρεις στίχους ανεπτυγείς πού χαλούν τό σύνολο. Μ. Γιανν. Συμπαθητικό τό ποιημάτι σας, όχι όμως δημοσιεύσιμο. Μή διάξτε. Έχετε καρό να δημοσιεύσετε. Για τα καλά σας λόγια

εύχαριστούμε. Κώσταν Δούκαν. Όχι καλό τό ποιημάτι σας. Πολύ παιδιαστικό. Μαρίκαν Καραβάν. Τό ποιήμα σας κατώτερο άπ' τό πεζό σας δυστυχώς. Έχει πολλά τεχνικά λάθη και άρκετές άσυνάρτητες έκφράσεις. Κ. Γ. Στενός. Λίγο καλλίτερο άπ' τα προηγούμενά σας, πολύ φλύαρο όμως. Γεώργιον Α. Α. Αρχίζει καλά τό πεζό σας και τελειώνει άσχημα. Άν μπορήτε να τό διορθώσετε, ξαναστείλτε τό μας. Μοίραν. Δυστυχώς ή ελλειρινής άπάντησή πού μάς ζητείτε θα σας λυπήσ: τό ποιήμα δεν είναι καθόλου καλό, δεν μπορεί καν να λεχθή «ποιήμα». Ζήσην Ν. Σαφαρίκαν. Μέτριο τό ποιήμα σας. Για πρωτόλειο όχι και πολύ άσχημο. Πάντως διαβάστε συγχρόνως ποιήτάς για να εξοικηθήτε, πριν επιχειρήσετε να ξαναγράψετε. Τάνια. Κοινότατο θέμα, γραμμένο χίλιες φορές. Άγνωστο ην. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Η «Όπασία» έχει μερικώς φράσεις καλές, στό σύνολο όμως ύστερεί. Ρέαν Κάτη. Διορθώστε λίγο τόν «Δρόμο τής Δόξας...» και ξαναστείλτε τόν μας. Θέλει λίγο χτένισμα στό γράψιμο. Σας παρακαλούμε να γράψετε μόνο από τη μία πλευρά τού χαρτιού. Άθηνάν Καραχάλιου. Θα δημοσιευθούν τα «Λίγα ξερόφυλλα» άφού άφαιρέσωμε μιά-δυό φράσεις. Έρατώ Π. Κοντοϋ. Έγκρίνεται τό «Φέγγε τον πύσω» και θα δημοσιευθή με τη σειρά του. Κω. Τρικ. Όχι δημοσιεύσιμο τό ποιήμα σας. Σκοντάφτει στό μέτρο. Είναι και λίγο άσυνάρτητο. Τι θα πη λ. χ. «μ' άγάπη πού τη λίκνισαν τών δένδρων ci καύμοι

κι' άνάβλεψαν σ' αυτήν τού πόθου μου κυνφοί παλμοί!... Γράψετε λιγώτερο εξέζητημένα. Νίκον Τυπάλδον. Περιμένουμε κάτι λιγώτερο θλιβερό από την «Ελκόν». Θεοφ. Βασιλάκη. Έγκρίνεται τό «Πίστεια στα λόγια...». Μυρτώ Μάγγου. Συμπαθητικό τό ποιημάτι σας, όχι όμως δημοσιεύσιμο. Θέλει άκόμη δούλεμα ό στίχος σας για να τελειοποιηθή. Α. Παπαντωνόπουλον. Άν τα λάβαμε θα σας άπάντησαμε ήδη. Τα ποιήματά σας έχουν δυό-τρεις στίχους καλούς πού έχουνον ότι μπορείτε να

γράψετε καλλίτερα, και πολλούς άσχημους. Προσέχετε περισσότερο τόν στίχο σας σό μέλλον και άποφεύγετε κακόχγες λέξεις λαμπαδιά, πελάγια κτλ». Φάνην Γαλανό. Χιλιοσιπώμένα πράγματα. Βεήτε τίποτα πύ πρωτότυπο. Τάκην Μυρτούντιον. Έχουμε τόσην πληθώραν άντιληγμένων με συνεργασίαν άναγνωστών μας ώστε ή άπάντησή μας να άργή λίγο κατ' άνάγκην άφού άπαντούμε σέ όλους τούς άναγνώστας μας κατά σειράν λήψεως. Σό πεζό σας άπάντησαμε ήδη. Τό ίδιο έλλειμμα τής γλώσσας βρίσκουμε και στό καινούριό σας πεζό. Εύαγγελίαν Ραγκούση. Έγκρίνεται τό «Ξυπνήμα». Ν. Σ. Όχι έπιτυχημένο τό πεζό σας. Πολύ άπλοικά γραμμένο. Έλπίδα Νίκης. Έξέζητημένες νοσηρές ρεαλισμός, πού χρειάζεται άσχημο γράψιμο για να είναι έπιτυχημένος. Κίμων Αώλον. Καλό τό διήγημά σας «Δράματα». Τό θέμα του μόνο είναι άρκετά βαρύ. Τό κρατούμε πάντως και βλέπουμε. Στέλιον Άράπη. Καθόλου καλό τό ποιήμα σας. Δημοσιεύουμε έδώ τό πρώτο τεραστιχο για ν' αντιληφθήτε και μόνος σας ότι δεν είναι ποιήμα.

«Ω κορμάκι άφρόπλαστο ροδένιο μου χελιδνίλο κι' άηθοδοσιόματα γαρύφαλο ζαμπάνι». Τάκην Δόξαν. Δεν μάς ικανοποίησε τό «Μπουρίν». Πολύ άσκοπη φλυαρία και άρκετές κοινοτοπίες.

Νάγια. Άνεπτυγείς τό «Καρναβάλι». Λιλίκα. Κοινότοπο. Όμως δεν γράψετε άσχημα. Στείλτε μας τίποτα πύ πρωτότυπο. Έλένην Λαζαρίδου. Στάθηκε άδύνατο να τό διαβάσωμε, έξ ατίας τού χρώματος τού χαρτιού. Θα σας παρακαλούσαμε να τό ξαναστείλτε σέ λευκό χαρτί. Αδαμάντιον Πάνον. Τό γράψιμο τού πεζού σας «Χαλάσματα» πολύ διαστικό, πολύ πρόχειρο. Για τό προηγούμενο δεν θυμόμαστε πιά. Βήτα-Θήτα. Έγκρίνεται τό «Νά ξεγαστούμε». Τό άλλο κατώτερο. Λευκορώσον. Πολύ κοινό τό θέμα τού τελευταίου σας πεζού. Διαλέξτε κανένα θέμα πύ πρωτότυπο. Μαρ. Καραδόντη. Εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια.

για. Τό ποιήμα σας πολύ άτεχνο. Γεώργιον Γιαννακόπουλον. Καί τό δικό σας ποιήμα καθόλου καλό. Δρόσον Καραβάν. Έγκρίνεται. Θ. Κ. Τερξόπουλον. Κοινότατο θέμα, μέτρια γραμμένο. Διαβάστε. Μή διάξτε άφού είσθε τόσο νέος. Τασούλαν Ίεροκλέου. Τό τελευταίο σας δεν μάς ικανοποίησε. Τό γράψιμο σας δεν είναι στρωτό. Βάλ. Λίγο άσυνάρτητο κι' άρκετά εξέζητημένο. Γράψετε πύ άπλά στό μέλλον. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Άράχη. Συμπαθητικό τό ποιήμα σας. Θέλει όμως άκόμη ένα τελειωτικό «χτένισμα» για να γίνει δημοσιεύσιμο. Βιόλαν Μάμμουλα. Έγκρίνεται. Τίς. Σας άπάντησαμε ήδη. Έλπίζουμε να μη μάς ξαναστείλτε πάλι καμιά άντιγραφή. Τάκην Τσαφον. Δυστυχώς τό διήγημά σας δεν είναι καθόλου καλό και άδύνατο να τό δημοσιεύσωμε. Δεν πρόκειται μόνο για τό όρολογιακό λάθος. Γενικά, τό γράψιμό του ή σύνταξη του, ή άρχιτεκτονική του, ύστερούν πολύ. Νίκον Μαργιτση. Έγκρίνεται και θα δημοσιευθή. Άγγελον Πετρόπουλον. Τό ποιήμα σας «Κρύστες» καλό τεχνικώς. Κάνετε όμως κάποιο λάθος στό θέμα, σχετικά με τόν τίτλο, γιατί συγχέετε την Ένάτη Σονάτα για βιολι και πιάνο με την Ένάτη Συμφωνία πού περιέχει τόν ύμνο τής Χαράς, έκτελούμενο από χορωδία και όρχήστρα.

Στα προηγούμενά σας, θα σας άπάντησαμε άν τα έχουμε λάβη. Ίδαν Όρεινόν. Πολύ πρωτόλειο τό πεζό σας. Τό γράψιμό σας δεν είναι στρωτό και ή γλώσσα πού μεταχειρίζεστε πολύ μικτή. Νίκον Διαμαντόπουλον. Μέτριο τό ποιήμα σας. Μελετήστε ποιήση πύς τό παρόν. Κ. Ζ. «Η άπροσβολή και τιμωρία» έχει ένα δυό στίχους καλούς στό σύνολο όμως ύστερεί. Στείλτε μας τίποτ' άλλο πύ προσεγμένο, άποφεύγοντας την έκζητηση πού υπάρχει σ' ενα-δυό φράσεις αυτού πού μάς στείλατε. Γιάννην Χάρη. Πολύ κοινότοπο τό πεζό σας. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε θερμά. Στέλιον Βάλαμην. Σχετικά καλλίτερο τό «Νύχτα» και αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. Διαβάστε. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Φιφίκαν Συμεωνίδου. Χιλιοσιπώμένα πράγματα. Διαλέξτε κανένα θέμα πύ πρωτότυπο. Γρηγ. Γιαννουκάκη. Ύστερείτε στην τεχνική τού στίχου. Πύ πάντων τα δυό τελευταία τεραστιχα δεν έχουν σωστό μέτρο και ρυθμό. Σ. Ι. Μ. Κατώτερο από προηγούμενά σας. Μόνον δυό-τρεις στίχοι καλοί. Νίκον Γαβριήλ. Άνεπτυχ ή και τα δυό. Διαβάστε πύς τό παρόν. Μαίρη. Πύ όλο. Τό ποιήμα σας δεν είναι δημοσιεύσιμο δυστυχώς. Χωρίς καμιά μυστικότητα, χωρίς καμιά λυρική πνοή. Πέτρον Γαβαλά. Συνηθισμένο θέμα, μέ-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, άνώδυνος και άνευ ούδεμιάς έλάθης τού δέρματος άφαιρέσεις τών τριχών έπιτυγχάνεται μόνον διά τής διαθερμοκοαγκυλაციόν με τό τελευταίο μηχάνημα διαθερμιάς ύπό ειδικού Ιατρού: όδός Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων) 4-7 1/2 μ. μ. τηλεφ. 27.420

τρια γραμμένο. Άκριβήν Ράκκα. Έγκρίνεται τό «Γράμμα» και θα δημοσιευθή με τη σειρά του. Κώσταν Σίμον. Καλλίτερο τό «Θλιμμένες ώρες», όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Μή διάξτε. Α. Κ. Τ. Μεταχειρίζεστε πολλές κακόχγες κι' άντιποιητικές λέξεις πού καταστρέφουν όλη την άρμονία τού ποιήματος. Γράψετε λ. χ. «Ξέσπασμα με πρίσμα, μιά γήτρα μουσική, άναρχία, στόν άστερο όκεανό κτλ». Άποφύγετε όλα αυτά τα εξέζητημένα λόγια. Γ. Σ. Μας στείλατε για δικό σας ποιήμα τό γνωστό τραγούδι «Δέ θα ξεχάσω». Δεν φροντίσατε τουλάχιστο να τό άντιγράψετε σωστά!

Ο διάλογος πρὶν ἀπὸ τὸν περίπατο.

Ναι, αγαπητέ μου φίλε, και όμως ήσυχασα...
"Άλλοτε τό δέρμα μου ήτο τεταμένο και έγυάλιζε, σαν να τού είχα περάσει ειδικό βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δεν ήδύνατο να συγκράτηση την πούδρα και δεν έκαμα άλλο από τού να πουδράρωμαι συνεχώς.
Σήμερα όμως πού χρησιμοποιώ την πούδρα ΡΕΑ, κατεσκευασμένη με υλικά τά όποια, όχι μόνον δεν προκαλούν γυαλάδα, αλλά σχηματίζουν στό δέρμα μίαν επίφανεια μάζα, έχωπιά ήσυχάσει. Καμιά άλλη πούδρα έως σήμερα δεν μού έδωκε τά καλά αποτελέσματα τής πούδρας ΡΕΑ.

Η πούδρα ΡΕΑ, προτόν τής Άρωματοποιίας Cana, εύρίσκεται εις 9 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τά καλά Καταστήματα.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΤΕΡΗΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΑΒΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΜΕΝΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΠΟΔΟΚΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΠΑΤΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΡΕΤΤΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΑΧΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΑΝΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΛΩΒΑΚΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΛΩΒΗΝΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΣΕΧΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΤΕΡΗΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΑΒΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΜΕΝΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΠΟΔΟΚΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΠΑΤΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΡΕΤΤΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΑΧΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΑΝΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΛΩΒΑΚΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΛΩΒΗΝΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΣΕΧΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΤΕΡΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΑΒΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΜΕΝΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΠΟΔΟΚΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΠΑΤΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΡΕΤΤΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΑΧΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΑΝΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΛΩΒΑΚΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΛΩΒΗΝΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΣΕΧΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΙΑΝ

1935
ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ
ΜΕ ΜΑΓΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Μιά Ματιά στὸν Πίνακα τοῦ Scherk

Χρώμα μαλλιών	Χρώμα ματιών	Έπιθερίδες	Πούδρα Mystikum	Κομπάκ Mystikum (rouge)
ξανθά ανοικτά	γαλάνα	άχρα ή ivory	natural I	blonde-rouge
ξανθά σκούρα	γαλάνα ή καστανά	θροσέρη	natural I	orange
καστανά	καστανά ή γαλάνα	ζωπή (σταράτη)	rachel I ή natural I	rouge I
καστανά	καστανά ή γαλάνα	μελαχροινή	rachel I	india
καστανά ανοικτά	γαλάνα ή γαλάνα	λεπτή, γλυμή	natural II	corail
καστανά σκούρα	καστανά	μελαχροινή τόν θερμός	natural III	car
καστανά σκούρα	καστανά	βρώμη	natural II	clivia orang
μαύρα	μαύρα	ζωπή (σταράτη)	natural III	india ή clivia
μαύρα	μαύρα	πολύ μελαχροινή	rachel II ή ten	corail

μάς δείχνει ότι: σέ μαλλιά καστανά, μάτια γαλάνα και έπιθερίδα χλωμή ηγναινε καλύτερα πούδρα Mystikum, natural II και λιγάκι κομπάκ corail! Αυτό όμως είναι άπλό παράδειγμα. Έάν είσθε ξανθά, σταράτη ή μελαχροινή: Η πούδρα Mystikum και τό κομπάκ Mystikum, σύμφωνα με τόν πίνακα, τού Σέρκ, σας δημιουργούν την άρμονική συμπλήρωσι τής όμορφιάς σας, και τό σπουδαιότερο: τόν ιδεώδη ξεχωριστό σας τύπο. ● Δείγματα πούδρας και κομπάκ ως και τόν πίνακα τού Σέρκ σας άποστέλλομεν έναντι 3δρχ. γραμματόσήμου. Γεν. Άνθος Π. Ι. Μαγκριώτης, Νίκης 10, Αθήναι.

Πούδρα Mystikum
ΚΟΜΠΑΚ MYSTIKUM (Rouge).

Σέ κομψά κουτάκια με καθρεπτάκι και λογιόχαρτι.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

Πούδρα Mystikum σέ κουτιά τών 80. και 50. Κομπάκ Mystikum 80. και 50.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Κ. Κ. Κ. Κ. α β α λ λ α. Ν' αποφεύγετε τα ζεστά νερά και το σαπούνι. Δύο φορές την εβδομάδα θα αλείφεσθε με κτυπημένο κρόκο αυγού και μετά 1/4 θα τόν αφαιρέσετε με ζεστό νερό. Επίσης μετά το πρωινό και βραδυνό πλύσιμο να χρησιμοποιήσετε την έξις λοσιόν:

Alcool camphré 30 gr.
Teint. de benjoin 15 >
Eau de cologne 60 >

Θα την βάξετε στην αρχή άραιωμένη, μισό φάρμακο και μισό λοσιόν, σιγά-σιγά δε θα την πυκνώνετε. Μετά 2 μήνες μου ξαναγράφετε.

Μαρκέλλα Σ. Σας έχω απαντήσει προ καιρού.

Πονεμένη Χωριατοπούλα Κ. Π. Να μη βάξετε πρὸς τὸ παρὸν καμμιὰ κρέμα, οὔτε νὰ πλύνεσθε μὲ σαποῦνι. Νὰ πλύνεσθε μὲ χλιαρὸ νερό, ἀλλὰ ὄχι πηγαδίσιο γιατί αὐτὸ καταστρέφει. Κατὰ μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲ χλιαρὸ ἀραιότατο χαμομηλόνερο νὰ περνάτε τὸ πρόσωπο καὶ νὰ τὸ ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ μόνο του. Ἰδιαίτερος τὸ βράδυ μετὰ τὸ χαμομηλόνερο νὰ περνάτε μ' ἕνα βαμβάκι τὸ πρόσωπο μὲ τὸ έξις φάρμακο:

Sublimé 0,10 cent.
Resorcine 1 gr.
Chloral 2 >
Alcool 100 >

Τρεῖς φορές τὴν εβδομάδα ν' αλείφεσθε μὲ ἀσπράδι αυγού καὶ μετὰ 1/4 τῆς ὥρας νὰ τὸ καθαρίζετε μὲ βαμβάκι καὶ ζεστὸ νερό.

Ρ. Ρόζα. Τὰ εἰδικὰ καπακότια θὰ τὰ προμηθευθῇτε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν κ. Λαδὰ πού θὰ σὰς τὰ παρασκευάσῃ καὶ θὰ σὰς τὰ στείλῃ μαζί μὲ τὴν λεπτομερὴ κούρα. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ καλλυντικά. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κρέμα εἶναι ὅπως τὰ λέτε δηλ. μόνο μεγάλη ρεκλάμα καὶ τίποτε ἄλλο. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δυσοσμία τῆς μασχάλης νὰ μεταχειρισθῇτε τὸ ἄριστον φάρμακον Ἰνοντορίν, τοῦ ὁποίου γενικὸς ἀντιπρόσωπος εἶναι ὁ κ. Λήτος Σταδίου 13.

Β. Σ. Ἡ συνταγὴ πού μεταχειρίζεσθε εἶναι καλὴ καὶ ἐφ' ὅσον τὴν δέχεσθε τὸ δέμα σας σὰς συμβουλεύω νὰ τὴν ἐξακολουθήσετε.

331

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία καὶ μυροπωλεῖα
τὸ κυτίον Δρχ. 15
τριηλπίσιον > 30

Μαραμένο ἄνθος. Λάρισσα. Εἶμαι ἐνθουσιασμένη πού θεραπευθήκατε ἀπὸ τὰ σπυριά τοῦ προσώπου σας. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα καὶ γιὰ νὰ διατηρηθῇ σὲ καλὴ κατάστασιν τὸ πρόσωπο μετὰ τὸ πρωῒν καὶ βραδυνὸ πλύσιμο πού θὰ γίνεται μὲ νερό, θὰ αλείφετε μ' ἕνα βαμβάκι τὸ πρόσωπόν σας μὲ τὴν έξις λοσιόν, ἀρχίζοντας νὰ τὴν χρησιμοποιήτε στὴν ἀρχὴ ἀραιωμένη μισὸ φάρμακο καὶ μισὸ νερό, λίγο-λίγο δὲ θὰ πυκνώνετε ὡς ὅτου τὴν χρησιμοποιήσετε αὐτοῦσιν.

Alcool camphré 30 gr.
Teint. de benjoin 15 >
Eau de cologne 60 >

Δύο φορές τὴν εβδομάδα θὰ βάξετε κτυπημένο κρόκο αυγού πού μετὰ 1/4 θὰ τὸν αφαιρέσετε μὲ βαμβάκι καὶ ζεστὸ νερό.

Ἀγριολούλουδο Μέργα. Δὲν ὑπάρχει κανένα φάρμακο γιὰ νὰ ἀδυνατίσετε ἀπότομα 6 κιλάδες, ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχε κατόπιν θὰ πηγαίνετε στὰ ψηλὰ βουνά. Ὡστε καθήστε φρόνιμα γιατί θὰ μετανοήσετε. Γιὰ τὸ δέμα σας τὴν έξις κρέμα.

Huile d' amandes 25 gr.
Cire blanche 5 >
Blanc de baleine 5 >
Eau de roses 1 >
Teint. de benjoin 3 >
Teint. d' ambre 1 >

Τακτικὴν Ἀναγνώστριαν Ε. Α. Ψ. Ὁ κ. Λαδὰς δὲν ἀπαντᾷ στὸ Πόστ Ρεσάντ ἀλλὰ μόνον διὰ μέσου τῆς παρουσίας στήλης. Ἡ τιμὴ των εἶναι Δρχ. 500, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς κούρας πού θὰ σὰς γράψῃ. Ὡστε γράψτε του μὲ τὴν ἀκριβή σας διεύθυνσιν.

Ελπίς Μ. Νὰ πᾶτε καὶ θὰ σὰς ἐξετάσῃ δωρεάν καὶ μὲ κάθε προσοχήν, ἀρκεῖ νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας.

Ε. Μ. Ἐνταῦθα. Ἡ περιττωσίς σας εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν Πονεμένην Χωριατοπούλα. Κ. Π. Συμφορῶνται ἐπακριβῶς.

Dolly H. Ρ. Γιὰ τὰ δύο πρώτα ζητήματά σας δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχωμε μεγάλα πράγματα, ἐκτὸς ἂν πάσχετε ἀπὸ ἀναιμία ὅποτε θὰ σὰς χορηγηθούν εἰδικὰ φάρμακα. Γιὰ τὸ τρίτο ζήτημα πρόκειται, περὶ ὑπαισθησίας τῶν εἰδικῶν νεύρων. Πρόπει νὰ ὑποβληθῇτε σὲ ἐξέταση, μήπως καὶ ἀφαιλεται σὲ ἀδυναμία, ὅποτε ἂν τ' ἀφῆρετε χωρὶς θεραπεία θὰ καταλήξῃ σὲ πλήρη ἀναισθησία. Ὡστε πηγαίνετε στὸν κ. Λαδὰ καὶ ἐκεῖνος ἀφοῦ σὰς ἐξετάσῃ θὰ σὰς συμβουλεύσῃ ὅτι πρέπει. Σ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν χωρεῖ ντροπὴ, ἀλλ' ἀποφασιστικότης γιατί ἴσως ἀργότερα καὶ ἡ θεραπεία θάναί ἀνωφελής.

Μπορείτε καὶ εἰς νὰ ἀποκτήσετε ΧΡΩΜΑ ΘΕΛΚΤΙΚΟΝ

Νέον μυστικὸν τῆς
πούδρας πού χαρίζει
δαμπὴ ἀπόχρωσιν
τῆς μόδας

Ὅλοι αἱ κομψαὶ Ἑλληνίδες ἔχου χροῖα ἀραιὰς θαμπῆς ἀποχρώσεως. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡδραν τὸν τρόπον νὰ ἀποκτήσουν ἐπιδερμίδα μὲ τελείαν θαμπάδα, ἀππλλαγμένην ἀπὸ γυαλάδες ὅλην τὴν ἡμέρα. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ συνίσταται εἰς μίαν νέαν βραβευμένην μέθεδον Τοκαλόν, μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ MOUSSE DE CREME ἀναμειγνύεται σὲ λεπτοτάτη πούδρα περασμένη ἀπὸ τρία μετὰλλινα φίλτρα. Γι' αὐτὸ ἡ πούδρα Τοκαλὸν κρατᾷ πέντε φορές περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλῃ πούδρα. Δὲν ἀφίνει κανένα ἴχνος γυαλάδας εἰς τὸ πρόσωπο ἢ τὴν μύτη, ἀκόμη καὶ ὅταν χορεύετε σὲ ὑπερθερμασμένη αἰθουσα ἢ βγαίνετε μὲ βροχὴ ἢ ἄνεμο. Ἡ MOUSSE DE CREME ἐμποδίζει τὴν πούδρα Τοκαλὸν ν' ἀποξηράνῃ τὰς ἐλαϊώδεις φυσικὰς ἐκκρίσεις τῆς ἐπιδερμίδος, ὅπως τὸ κάνουν οἱ κοινὲς πούδρες πού καθιστοῦν τὴν ἐπιδερμίδα ξηρὰ καὶ χοντροειδῇ. Ἐάν ἐπιθυμῇτε νὰ ἔχετε θαυμάσιο καὶ θελκτικὸ χροῖμα, σὸ ὁποῖο κανένας ἄνδρας δὲν ἀντιστέκεται, ἀγοράσατε σήμερον ἕνα κουτί πούδρα Τοκαλόν. Διαπιστώσατε πὼς διαφέρει ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὰς ἄλλας πούδρας, διότι ἡ MOUSSE DE CREME εἶναι μυστικὸ ἀπορροητικὸ τῆς πούδρας Τοκαλόν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος
Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ
Πραξιτέλους 42 Ἀθήναι

Ἡ πούδρα
δωρὼν καλλίτερα

ὅταν προηγουμένως ἐπαλείφετε τὸ πρόσωπον μὲ Νιβέα. Ἡ Νιβέα ἐμποδίζει τὴν ἀπειλούμενην ἐμφραξίν των πόρων, ἐπιτρέπει εὐκόλως ἀφαίρεσιν τῆς πούδρας καὶ τοῦ ρούζ καὶ διατηρεῖ τὸ δέμα, λόγῳ τῆς περιεκτικότητός της εἰς EUCERIT, νεανικὸν καὶ δροσερόν, λεῖον καὶ βελούδιον.

ΜΗΝΥΤΕΡ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ἀγριολούλουδο. Γιὰ νὰ ἔχετε ἀρωματισμένο στόμα καὶ ἀναπνοὴ πιπιλίζετε 3—4 φορές τὴν ἡμέραν ἀπὸ μιὰ καρμέλλα ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακο.

Διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα γράψτε ἀπ' εὐθείας στὸν κ. Λαδὰ γιὰ λεπτομερὴ κούραν.

Sucre en poudre 100 gr.
Cachou en poudre 15 >
Gomme d' adragante 2 >
Gouttes extrait de violette 1 >
Prepare en pastilles

Δύο ἑξαδελφοῦλες. Ἡ μὲν καστανὴ θ' ἀποφεύγῃ τὰ ζεστά νερά καὶ θὰ πλύνεται μὲ κρύα. Πρωῖ καὶ βράδυ θὰ αλείφεται μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲν λοσιόν πού σὰς γράφω καὶ τὴν ὁποῖα θὰ μεταχειρίζεται σὲν ἀρχὴ ἀραιωμένη—μισὸ φάρμακο καὶ μισὸ νερό—κατόπι δὲ σιγά-σιγά θὰ τὴν πυκνώνῃ ὡς ὅτου σ' ἕνα μῆνα νὰ τὴν μεταχειρίζεται αὐτοῦσιν. Ἐπίσης θὰ παίρνῃ καὶ ἄλλας Κάρλοπατ.

Alcool camphré 30 gr.
Teint. de benjoin 15 >
Eau de cologne 60 >

Ἡ ξανθεὶά νὰ πλύνεται μὲ χλιαρὸ νερό, ποτὲ ὅμως μὲ σαπούνι. Πρωῖ καὶ βράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο, μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲν λοσιόν, τὴν ὁποῖα θὰ φτιάχνετε ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ θὰ περνᾷ ὅλο τὸ πρόσωπο, πὺ δυνατόν ὅμως τὰ μέρη τῶν λεγέδων. Ἡ λοσιόν: μισὸ κουτάλι τοῦ καφέ λεμόνι, μισὸ ὄξυζενέ καὶ ἕνα ὀλόκληρο γάλα. Πομάδα νὰ βάξετε τὴν Βάνισινγκ Χάρμ. Μετὰ 1 μῆνα ξαναγράψτε μου.

Λουλούκια Σοφοῦ. Κατὰ τὴν πρό κατὰσασιν δυνατόν νὰ ὑπάρχουν πόνοι ἄλλ' ὄχι καὶ ἀνίσότης. Χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἀργοπορία σὰς συνιστῶ νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸν κ. Λαδὰ νὰ σὰς ἐξετάσῃ γιατί ὁ ἴδιος φρονεῖ ἀπ' τὰ γραφόμενά σας ὅτι κατὰ τὸ βαρύτερον συμβαίνει, τὸ ὁποῖο τώρα, σὲν ἀρχῇ, μπορεῖ νὰ προληφθῇ. Δέχεται 11—1 καὶ 5½—7 μ. μ. Κυριακῆς. ΛΟΡΑ

Νεαρόν Ἀνήμπορον. Νεάπολιν. Σύμφωνα μὲ τὴν παράκλησίν σας σὰς ἀπαντῶ ἀμέσως.

Ἡ κατάστασις σας ἀφαιλεται σὲν ζωὴ πού κανατέ ὡς τώρα. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνεπανόρθωτο τὸ κακόν. Μὲ μιὰ συστηματικὴν θεραπεία μπορεῖ νὰ γίνετε καλά. Ἡ θεραπεία θὰ διαρκέσῃ 3 μῆνες. Θὰ κάνετε ἐνέσεις Ὑοχιμδίνης Σπίγγελ καὶ ἔπειτα Ἀνδροστίνην, Σίμπα καὶ τέλος Στρυκνίνης τοῦ 0,002, 30 τὸν ἀριθμόν.

Θὰ κάνετε δηλ. 5 κουτιά Ἀνδροστίνης 5 6 κουτιά Ὑοχιμδίνης τὴν μιὰ μέρα θὰ γίνεταὶ μιὰ ἐνέσις καὶ τὴν ἄλλη ἡ ἄλλη. Ὅταν δὲ τελειώσουν θὰ συνεχίσετε, ἐπίσης καὶ τῆς Στρυκνίνης. Μερικοὶ ἠλεκτροισμοί, ἂν μποροῦσατε θὰ σὰς ἦταν ἐπίσης ὠφέλιμοι.

Μάγδαν. Τὸ γράμμα σας τρομερὰ συγκοιμισμένο καὶ ἀκατάληπτο. Ἀπὸ τὰ λίγα ὅμως πού μπόρεσα νὰ βγάλω, κατάλαβα ὅτι ἔχετε ἄμεσον ἀνάγκην ἱατρικῆς συνδρομῆς. Σὰς συμβουλεύω λοιπὸν νὰ πᾶτε τὸ ταχύτερον σ' ἕνα γιατρό, καὶ μάλιστα σ' ἐκεῖνον πού σὰς ἔκανε τὴν ἐπέμβαση, γιατί μπορεῖ νὰ ἔχῃ μείνῃ κατὰ τὸν τόπον. Ἄν δὲν φροντίσετε ἐγγυαλῶς θάχετε ἱστορίες καὶ πολὺ δυσάρεστες μάλιστα.

Δυστυχησμένον Νέον. Ἡ δική σας περίπτωσις εἶναι μιὰ ἀπ' τὰς πὺ σπάνιων πού μού ἔχουν παρουσιασθῇ καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὅταν μού παρουσιάζεται μιὰ τέτοια περίπτωσις μὲ φέρεται σὲ ἀδιέξοδο καὶ δὲν

ξέρω τί νὰ ἀπαντήσω. Ὅχι δέβαια γιατί ὑπάρχει καμμιὰ βλάβη πού εἶναι ἀθεράπευτη καὶ ἐπομένως διστάζει κανεὶς ἂν πρέπῃ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ στὸν ἄρρωστον, ἀλλὰ γιατί ἡ ὅλη θεραπεία εἶναι μοναχὰ στὰ χεῖρα τοῦ ἀρρώστου πού δυστυχῶς δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κατὰλάβῃ. Ἀπὸ ὅσα μού γράφετε ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ ἔχετε τίποτε τὸ σοβαρόν: τίποτε δὲν σὰς ἀπασχολεῖ, ἔχετε ἐπὶ πλέον ὅλα τὰ μέσα νὰ ζήσετε εὐτυχῆς, γιατί λοιπὸν ἐσεῖς σώνει καὶ καλά θέλετε νὰ κἀμετε τὸν βίον σας ἀβίωτο; Νέος μορφωμένος χωρὶς καμμιὰ ὕλην στενοχώρια ἢ ἡθικὴ, γιατί θέλετε νὰ καταλήξετε μόνος σας σὲν θεραπευτήριον, πού καὶ αὐτὸ τ' ὄνομά του προξενεῖ φρίκη; Ἐγὼ μόνον μιὰ θεραπεία θὰ σὰς δώσω τώρα καὶ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τὴν ἀκολουθήσετε νᾶσθε δὲ πλέον ἡ δέβαιος ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κατάστασις θὰ ὑποχωρήσῃ ὡς διὰ μαγείας. Ἰὸν τὸ βράδυ θὰ τρώτε ὅσο μπορεῖτε ἐλαφρά, ποτὲ νὰ μὴν κοιμάσθε μὲ γε-

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

I. M. KARABITHES
Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσιος. Ἐξέτα-
σις καὶ δι' ἀκτίνων RONTGEN
Βουλγαρῇ 9 Τηλ. 25-125

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓ-
ΤΩΝ LE MAITRE ΚΑΙ HALPHEN
Χειρουργός - Ὤτορινολα-
ρυγγολόγος

Πατησίων 59 - Ἀθ. Τηλ. 20 - 562

ENO'S
"FRUIT
SALT"

ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ ΤΗΝ
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΑ

10000 ἄτομα εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἔδοκί-
μασαν καὶ συνιστοῦν τὸ
ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Δοκιμάσατέ το καὶ σεῖς. Εἶναι ἐξαιρετὸ. Δια-
λύει τὰ λίθι, φρεσκάει τὸν ὀργανισμόν καὶ
σὰς χαρίζει δυνάμεις γιὰ τὴν ζωὴν σας.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία

μάτο στομάχι. 2ον θα προσπαθήσετε να στρέψετε την προσοχή σας σε πράγματα που μοναχά ευχαρίστηση σας προκαλούν, όχι τρέμον και φρίκη. 3ον κάθε πρωί και κάθε βράδυ θα κάνετε ένα ντους μ' ένα σφουγγάρι. Θα το δρέχετε στο κρύο νερό θα το στίβετε καλά και θα το περιφέρετε στο σώμα σας και 4ον θα πάρετε τα φάρμακα που σας γράφω. Δηλαδή από το Α' θα παίρνετε ένα κασέ μισή ώρα προ της κατακλίσεως—από δὲ το Β', το ὑγρό, θα παίρνετε δύο κοχλιάρια σούπας ἡμερησίως στο μέσον του φαγητού, μία το μεσημέρι και μία το βράδυ. Όταν δὲ τελειώσει αυτό θα πάρετε το φάρμακο Γ': 40 σταγόνες ἡμερησίως 20 το πρωί και 20 το βράδυ. Ἐάν βρῆκαθε σὰς Ἀθήνας θέλετε πολὺ νὰ σὰς ἔδλεπα. Θα μὲ βρῆτε στο ἱατρεῖο μου τις ὥρες που βρίσκομαι ἐκεῖ. Δὲν ἔχετε νὰ ὑποστήτε καμμιὰ ἐπιβάρυνση.

Α'	
Veronal	1,30
pour 1 cachet. No 20	
Β'	
Bromure de Sodium	) à à
Bromure de potassium	) 6 gr.
Chloral	4
Sirop de Menthe	50
Eau	200
Γ'	
Teint. de valeriane	30 gr.

Εἰ γνωμονοῦντα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτο ζήτημα εἶναι ἀπὸ τὰ αἰώνια ζητήματα τῆς νεότητος που μὲ τὸν καιρὸ περνοῦν. Ἐπειδὴ ὁμῶς προκύπτει καὶ ἓνα ἄτοπο που γιὰ τοὺς νεαροὺς εἶναι ἀντιασθητικό γι' αὐτό, ἂν θέλετε νὰ σὰς περάσει πρὸς πρῶτον νὰ ἔχετε ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ καὶ 2ον νὰ κάμετε δίαιτα. Δηλ. Θα ἀποφεύγετε τὰ ἀλμυρὰ τὰ οἰνοπνευματώδη ὡς καὶ τὰ καρυκεύματα ἐπίσης τὸ συχνὸ ξύρισμα καὶ μάλιστα τὸ κόντρα. Τώρα δὲ που ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει νὰ πάρετε καὶ λίγο μουρουνέλιο ἢ μαγιά τῆς μύρας: κάθε πρωὶ ἓνα κουτάλι τοῦ καφέ νηστικός. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα θα πάρετε τὸ φάρμακο που σὰς ἀναγράφω περὶ κάτω. Ἀφοῦ προηγουμένως θράσετε νερό ὡς μισὴ ὀκά, θα τὸ βάξετε μέσα σ' ἓνα δοχεῖο ἀνοικτὸ ὅπως εἶναι βραστὸ καὶ ἀφοῦ ρίξετε μέσα ἓνα κουτάλι τῆς σούπας ἀπὸ τὸ φάρμακο θα σκεπάσετε μὲ μιὰ πετσέτα τὸ δοχεῖο καὶ τὸ κεφάλι σας καὶ θα κάμετε εἰσπνοάς.

Alcool pur 120 gr.
Menthol 5

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τὸ Pétrole Cana

ΣΤΡΩΝΕΙ ΤΑ ΑΤΙΘΑΣΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τὰ πλέον σκληρά, τὰ πλέον δύσκαμπτα καὶ τὰ πλέον δυσκολοκτένιστα μαλλιά ἡμερώνονται καὶ στρώνουν θανμάσια ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Pétrole Cana.

Καί, τὸ σπουδαιότερον ὅλων, τὸ Pétrole Cana συγκρατεῖ τὰ μαλλιά ἐπὶ τῆς ἀκινδύνως καὶ ὑγιεινῆς. Περιέχει ἄοσμον πετρέλαιον, τὸ ὅποιον διαποτίζει τὰ μαλλιά ὅσον χρειάζεται. Ἀπολύτως ἀβλαβὲς διὰ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ

ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

Κάμε ὅπως ἐγώ:

Πάρτε, εἰς περιπτώσιν ρευματισμοῦ, ἀρθρίτιδος καὶ ὀφθαλμίας, τὸ γνήσιον καὶ μυριάκις δοκιμασμένον

ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ ΜΑΡΚΑΣ ΛΕΟΝΤΟΣ
Ἐνεργεῖ ταχέως καὶ ἀβλαβῶς!

Καταπραΰνει ἀμέσως τοὺς πόνους, προκαλεῖ ἰσχυρὰν θερμανσιν καὶ ἐντονὸν κυκλοφορίαν αἵματος εἰς τὰ πάσχοντα μέρη καί, κατὰ συνέπειαν, φυσικὴν διάλυσιν καὶ ἀπορροήσιν τῶν ὑποὺλων δηλητηριωδῶν οὐσιῶν ἐκ τοῦ σώματος.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία

Δισκία
KISSINGA
κατὰ τῆς
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Πωλοῦνται
εἰς τὰ
Φαρμακεία
Ἀντιπ. Τζούρος-
Καρράς
Ἀθῆναι

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΓΚΡΕΚΑ

- Μὲ ἓνα χάρτη βλέπετε ὅλον τὸν κόσμον....
- Μὲ ἓνα **TELEFUNKEN** «OCEAN» τὸν ἀκούτε..

TELEFUNKEN

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΡΑΗ 5 -